

LARRY NIVEN

LUMEA DE DINCOLO DE TIMP

Teora

16

În fiecare pagină explodează conceptele ametoare ale lui Niven, extrapolările științifice și echipamentele insolite. Bogată în imaginație și uluitoare prin amploare, cartea îi va provoca pe cititorii cei mai sofisticați.

ALA BOOKLIST

Acest roman extraordinar este un amestec între ipotezele științifice ale lui Niven și un concept uimitor de călătorie temporală... Chiar și după ultimul rând, rămâne sentimentul unei povești ce continuă să se desfășoare în depărtările magice ale universului.

A. E. VAN VOGT

Cu o autoritate perfect controlată, Niven catapultează spre cititor o poveste uluitoare, în care combină științele exacte cu ipoteze năucitoare asupra timpului și spațiului, oferindu-ne un tip de călătorie cu totul nou.

PUBLISHERS WEEKLY

LARRY NIVEN

**LUMEA DE DINCOLO DE
TIMP**

Traducere de Mihai-Dan Pavelescu

Teora

Dedicație

Pentru Owen și Judy-Lynn del Rey, care au redactat manuscrisul acestei cărți și m-au obligat să rescriu unele fragmente: Unde naiba ați fost când s-a publicat *Lumea Inelară*? Pentru toți cei care dețin o primă ediție a *Lumii Inelare*: „Păstrați-o! Este singura versiune în care Pământul se rotește în direcția greșită (Capitolul 1).”

CAPITOLUL UNU

Rammer

I

A fost odată un bărbat mort.

Aștepta de două sute de ani într-un sicriu etichetat corespunzător, al cărui înveliș exterior conținea azot lichid. Trupul său congelat era plin de tumori canceroase înghețate. O pățise rău de tot.

Aștepta ca medicina să găsească un tratament.

O așteptare zadarnică. Acum cele mai multe forme de cancer puteau fi vindecate, însă nu exista nici un tratament pentru miliardele de celule ale căror membrane fuseseră rupte prin dilatarea cristalelor de gheață. Bărbatul cunoscuse acest risc. Și-l asumase oricum. De ce nu? Era pe *moarte*.

Criptele conțineau peste un milion de asemenea trupuri înghețate. De ce nu? Erau pe *moarte*.

Ceva mai târziu a apărut un tânăr delincvent. Numele său a fost uitat, iar crimele comise au rămas secrete, totuși trebuie să fi fost ceva teribil. Drept pedeapsă, Statul i-a șters personalitatea.

După aceea, el n-a fost decât un recipient: un corp cald, respirând, ba chiar perfect sănătos – dar gol pe dinăuntru.

Statul se putea folosi de un om gol pe dinăuntru.

Corbell s-a deșteptat pe o masă tare: tot trupul îl durea de parcă dormise prea mult în aceeași poziție. A privit nepăsător plafonul

alb. Treptat și-a amintit de un sicriu cu pereți dubli, de somn și de durere.

Durerea dispăruse.

S-a săltat brusc în capul oaselor.

Imediat după aceea a desfăcut disperat brațele, căutând să-și regăsească echilibrul. Totul se simțea altfel decât ar fi trebuit. Brațele nu i se mișcau corespunzător. Corpul îi era prea ușor. Capul i se bălăngănea în mod ciudat pe un gât subțire. Se întinse grăbit spre cel mai apropiat sprijin: un tânăr blond, purtând o salopetă albă, însă nu reuși să se prindă de el; mâinile îi erau mai scurte decât se așteptase. Se răsturnă pe o parte, clătina din cap și se îndreptă grijuliu.

Brațele... Erau costelive, noduroase – nu-i aparțineau.

— Te simți bine? întrebă necunoscutul în salopetă.

— Mda, încuviință Cordell.

„Dumnezeule, ce mi-au făcut? Crezusem că sunt pregătit pentru orice, dar...” Se strădui să-și stăpânească panica. Își simțea gâtul răgușit, totuși asta nu reprezenta o problemă. Cu siguranță se afla în corpul altcuiva, însă părea că scăpase de cancer.

— În ce dată suntem? Cât a trecut?

O revenire rapidă. În gând, inspectorul îi atribui un plus.

— După calendarul vostru, anul două mii o sută nouăzeci. Nu trebuie să-ți faci griji în privința calendarului nostru.

Afirmația nu prevestea nimic bun. Precaut, Corbell amână întrebarea evidentă: „Ce s-a întâmplat cu mine?” și rosti doar:

— De ce?

— Nu te vei alătura societății noastre.

— Nu? Atunci ce-o să fac?

— Poți opta pentru câteva meserii – nu prea multe. Dacă nu corespunzi niciuneia, vom încerca pe altcineva.

Corbell se așeză pe marginea mesei. Trupul său părea mai tânăr, mai mlădios, în mod clar mai suplu, dar nu foarte curat. Era extrem de conștient că abdomenul nu-l mai durea, indiferent cum s-ar fi răsucit.

— Și cu mine ce se-ntâmplă? întrebă el.

— Până acum n-am putut găsi un mod de a răspunde la această întrebare. Ai putea s-o denumești o problemă metafizică, spuse inspectorul. Lasă-mă să-ți povestesc ce ți s-a întâmplat până acum, și apoi poți decide singur.

Existase un om golit. Continua să răsufle și era la fel de sănătos precum ceilalți membri ai societății din anul 2190, dar fusese golit. Configurațiile sale cerebrale, căile bătătorite ale reflexelor nervoase, amintirile, *persoana* fuseseră șterse toate, ca pedeapsă pentru o faptă nedenumită.

Apoi mai existase ființa congelată.

— Reporterii voștri vă numeau „vafe”, rosti blondul. De câte ori am urmărit benzile, n-am înțeles ce voiau să spună.

— Erau o specialitate de înghețată...

Corbell însuși folosise termenul, înainte de a ajunge și el în aceeași stare. O vafă – un mort congelat.

În creierul înghețat al unei vafe, configurația căilor electrice rămăsese nealterată și putea fi copiată. Procesul ducea la încălzirea creierului și la distrugerea majorității structurilor, dar asta era cel mai puțin important, fiindcă trebuiau făcute și alte lucruri.

Personalitatea nu rezida exclusiv în creier. ARN-ul memoriei era concentrat în creier, dar trecea prin toți nervii și prin sânge. În cazul lui Corbell, ARN-ul putea fi extras din ceea ce mai rămânea după extirparea celulelor canceroase. Corbell pricepu însă că după operație nu se mai putea vorbi de o ființă omenească, ci doar de un fel de terci însângerat.

— Ceea ce s-a făcut cu tine este irepetabil, explică inspectorul. Ai căpătat o singură șansă – aceasta. Dacă nu reușești, încheiem socotelile și încercăm cu altcineva. Cripteile sunt pline de vafe.

— Adică o să-mi ștergeți personalitatea? întrebă tulburat Corbell. Dar eu n-am comis nici o crimă! N-am și unele drepturi?

Inspectorul păru surprins, apoi izbucni în râs.

— Credeam că ți-am explicat... Bărbatul care crezi că ești tu este mort. Testamentul lui Corbell a fost autentificat de multă vreme. Văduva lui...

— La dracu, mi-am lăsat banii mie însumi!

— Degeaba. (Deși individul surâdea, chipul lui era inexpressiv, distant, netulburat. Un veterinar zâmbind liniștitor pisicii care trebuie cruțată de chinurile bătrâneții.) Un om mort nu poate deține absolut nimic. Aspectul a fost soluționat în mod legal de multă vreme. N-ar fi fost corect pentru moștenitori.

Corbell îndreptă degetul mare, neașteptat de osos, spre pieptul lui scofâlcit.

— Dar acum sunt viu!

— Nu în mod legal. Îți poți câștiga noua viață. Dacă prezinți dovezi credibile, Statul îți va elibera un nou certificat de naștere și-ți va oferi cetățenie.

Corbell rămase câteva clipe pe gânduri, apoi coborî de pe masă.

— Atunci să-i dăm drumul. Ce trebuie să știi despre mine?

— Numele.

— Jerome Branch Corbell.

— Mie poți să-mi spui Pierce.

Inspectorul nu-i întinse mâna. Nici Corbell n-o făcu, poate fiindcă simțise că individul n-avea să răspundă gestului, sau poate fiindcă ambele sale palme trebuiau în mod evident spălate.

— Sunt inspectorul tău. Ești sociabil? Este doar o întrebare. Mai târziu, te vom testa detaliat.

— Mă înțeleg cu oamenii din jur, dar îmi place să-mi păstrez o anumită intimitate.

Pierce se încruntă.

— Asta restrânge opțiunile mai mult decât bănuiești. Izolaționismul pe care-l dumești „intimitate” a fost... mă rog, o modă trecătoare. Nu avem suficient spațiu și nici tendință pentru așa ceva... Nu te putem trimite pe o colonie planetară...

— Aș putea fi un colonist bun. Îmi plac călătoriile.

— Nu ești deloc recomandat pentru împerechere. Nu uita: genele nu-ți aparțin. Nu... Ai o singură posibilitate, Corbell. Rammer.

— Rammer?

— Mă tem că da.

— Ți-am spus primul cuvânt necunoscut pe care l-am rostit de când m-am trezit. De fapt... limbajul nu s-a schimbat chiar deloc? N-ai nici cel mai mic accent.

— Face parte din profesiunea mea. Ți-am învățat limba prin injecții ARN, cu mulți ani în urmă. La rândul tău, îți vei învăța meseria în același fel – dacă vei ajunge așa departe. O să fii surprins cât de repede o poți face. Ar fi însă mai bine să spui adevărul în legătură cu preferința pentru singurătate și călătorii. Accepti să îți se comande?

— Am făcut armata.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că da.

— Bine. Îți plac locurile străni și persoanele îndepărtate, sau invers?

— Amândouă, surâse plin de speranță Corbell. Am construit clădiri în toată lumea. N-aveți nevoie de încă un arhitect?

— Nu. Consideri că Statul îți datorează ceva?

Întrebarea putea avea un singur răspuns.

— Nu.

— Totuși ai dorit să fii congelat. Ai considerat probabil că viitorul îți datorează ceva.

— Absolut deloc. Am riscat totul pe o carte. Eram pe moarte.

— Aha. Inspectorul îl privi gânditor: Dacă ai fi crezut în ceva, poate că moartea n-ar fi însemnat chiar atât de mult.

Corbell nu spuse nimic.

Îi dădură un test scurt de asocieri verbale în engleză, în urmă căruia Corbell bănuia că multe vafe datau din perioada propriei sale morți, în 1970. Îi luară sânge, apoi îl supuseră unor exerciții fizice istovitoare, și-i luară din nou sânge. Îi controlară pragul durerii prin stimularea directă a nervilor – îngrozitor de neplăcut – și-i luară iarăși sânge. Îi dădură un puzzle chinezesc și-i ordonară să-l demonteze.

După aceea, Pierce îl anunță că testele luaseră sfârșit.

— La urma urmei, îți cunoșteam deja starea sănătății.

— Atunci, de ce mi-ați mai luat sânge?

Inspectorul îl privi o clipă, apoi rosti:

— Spune-mi tu!

Ceva din privirea individului îi dădu lui Corbell senzația înfricoșătoare că de răspunsul acela atârna supraviețuirea sa. Sentimentul putuse fi provocat de trăsăturile ascuțite ale inspectorului, de ochii lui albaștri și reci, sau de surâsul înghețat. Totuși... Pierce participase la toate testele, urmărindu-l de parcă voia să-și verifice o apreciere anterioară. Corbell se gândi atent înainte să răspundă.

— Trebuia să știți cât anume pot rezista până abandonez. Analizând eșantioanele de sânge, urmărind nivelul adrenalinei și al toxinelor provocate de oboseală, puteți afla cât de obosit eram în realitate.

— Exact, încuviință inspectorul.

Corbell supraviețuise încă o dată.

Ar fi cedat mult mai devreme la testarea durerii, însă la un moment dat, Pierce menționase că arhitectul era a patra personalitate vafă implantată în corpul acela.

Își amintea cum se pregătise pentru somnul cel lung, cu două sute douăzeci de ani în urmă.

Fusese înconjurat de familie și prieteni, ca de un cortegiu funerar. Alesese sicriul, plătitise cavoul și-și făcuse testamentul, dar nu considerase nici o clipă că *murea*. I se făcuse o injecție. Durerile permanente dispăruseră, plutind într-o amețeală ușoară. Adormise.

Înainte de a-și pierde cunoștința, se gândise la viitor și se întrebase cum va fi lumea în care se va trezi. O criptă în necunoscut... Un guvern mondial? Vehicule interplanetare? Energie prin fuziune, lipsită de deșeuri? Veșminte stranii, vopsele corporale, nudism? Noi principii arhitecturale, clădiri plutitoare, ezoterice?

Sau suprapopulație, sărăcie, epuizarea rezervelor de combustibili fosili și revenirea la munca fizică? Se gândise la toate

astea, însă nu-și făcuse griji. Lumea nu și-ar fi permis să-l trezească dacă era într-atât de săracă. Lumea la care visase în acele ultime clipe era una îmbelșugată, ce-și putea permite să întrețină o ciudățenie ca Jaybee Corbell.

Se părea însă că nu avea să vadă prea multe din toate acestea.

După încheierea testelor, părăsiră încăperea. Paznicul care îl conducea îi prinsese antebrațul slăbănog cu mâna sa musculoasă. Nici lanțurile la picioare n-ar fi fost mai eficiente, dacă Corbell se gândea la evadare. Suiră o scară îngustă și ieșiră pe terasa clădirii.

Soarele amiezii strălucea pe un cer albastru, care se decolora treptat, întunecându-se spre orizont. În câteva porțiuni ale terasei, existau șiruri dese de plante verzi, iar în rest, panouri care păreau de sticlă, întoarse către astrul zilei.

De pe o pasarelă între două terase, Corbell întrezări un fragment al viitorului: o metropolă ticsită de clădiri cu același design cubist, impersonal.

Iar el se găsea la o înălțime incredibilă, pe o bandă îngustă din beton lipsită de orice balustradă. Încremeni. I se tăie răsuflarea.

Paznicul nu rosti nici un cuvânt. Îl trase pe Corbell de braț, nu violent, și așteptă să vadă ce face. Fostul arhitect își adună toate puterile și merse mai departe.

Încăperea în care pătrunseră conținea numai paturi: ziduri de culcușuri, despărțite prin spații înguste de trecere. Iluminatul era artificial, deși afară se apropia de amiază. Oare trebuia să doarmă? Schimbarea fusurilor orare nu-l deranjase niciodată pe Corbell.

Dormitorul era cu adevărat mare, cuprinzând cam o mie de paturi. Majoritatea erau ocupate. Câțiva indivizi priviră indiferenți paznicul care-i indică lui Corbell cușeta sa. Era cea mai de jos dintr-o coloană de șase. Ca să se culce, trebui să se lase în genunchi și să se rostogolească. Așternutul era ciudat: neted, mătăsos, chiar alunecos la pipăit – singura aparență de lux din jur. Nu exista însă absolut nimic cu care să se acopere. Rămase pe o parte, privind dormitorul aproape de la nivelul podelei.

Acum, în sfârșit, își permitea să se gândească.

„Sunt viu.”

Ceva mai devreme, gândul acesta putea constitui o fatală distragere a atenției. Până acum și-l interzisese.

„Am reușit!”

„Sunt viu!”

„Și tânăr! Clauza asta nici măcar nu figura în contract.”

„Totuși”, își spuse el fără tragere de inimă, însă obiectiv, „cine-i viu? Un fel de produs multiplu? Un criminal reabilitat cu ajutorul unor produse chimice și al unei spălări de creier?... Nu! Jaybee Corbell este viu și sănătos, chiar dacă puțin confuz.”

Cândva deținuse un talent destul de rar: putea adormi oriunde și oricând. Dar acum somnul era foarte departe de el. Privi și încercă să învețe.

Trei lucruri erau șocante în dormitor.

În primul rând, mirosul. Se părea că parfumurile și deodorantele reprezentaseră o altă modă trecătoare. Pierce nu făcuse de mult o baie. Același lucru se putea afirma și despre noul și îmbunătățitul Corbell. Aici însă, mirosul era mult mai puternic.

În al doilea rând, culcușurile pentru relații sexuale, suprapuse câte patru, de două ori mai late decât celelalte și cu saltele mai groase. În ele nu se dormea, ci se făcea dragoste. Pe Corbell îl ului faptul că erau la fel de expuse ca și restul, neavând nici măcar o draperie protectoare împrejur.

Același lucru se putea spune despre grupurile sanitare.

„Cum pot trăi așa?”

Corbell își frecă nasul și tresări... apoi se blestemă pentru reacția respectivă. Propriul său nas fusese mare, cărnos și oarecum lipsit de formă. Acum însă, făcând gestul reflex ce-l utiliza atunci când încerca să se concentreze, dăduse peste un nas mic, îngust, cu o muchie dreaptă și ascuțită. Probabil că avea să se obișnuiască atât cu mirosurile cât și cu alte aspecte înainte de a izbuti să-și accepte propriu-i nas.

În cele din urmă, adormi.

După apusul soarelui, un bărbat veni după el. Era un individ voinic, mătăhălos, cu o salopetă cenușie și o față lătăreață și inexpressivă, care nu-și pierdea timpul vorbind. Găsi patul lui Corbell, îl apucă pe arhitect de braț și-l trase afară, împingându-l după aceea înaintea lui. Corbell nu se trezise pe deplin când ajunse în fața lui Pierce.

— Altcineva nu mai vorbește engleza? se răsti el nervos.

— Nu, răspunse inspectorul.

Pierce și paznicul îl instalară pe Corbell într-un fotoliu confortabil aflat înaintea unui ecran mare, concav. Îi puseră pe urechi o pereche de căști. Pe stativul de deasupra capului său, așezară un flacon din plastic conținând un fluid limpede. Corbell observă un tub din plastic transparent, prevăzut cu un ac hipodermic.

— Micul dejun?

Pierce nu sesiză sarcasmul.

— O să capeți o masă pe zi – după ședințele de instruire și antrenament.

Înfipse acul într-o venă de pe brațul lui Corbell, apoi protejă locul cu o substanță ce părea plastilină.

Corbell îl urmări cu indiferență. Dacă vreodată îi va fi fost frică de ace, lunile de chinuri și cancer alungaseră teama definitiv. Dimpotrivă, ajunsese să aștepte înțepăturile ce-i alungau temporar suferința.

— Acum învață, rosti Pierce. Manșa aceasta controlează viteza. Volumul este reglat pentru auzul tău. Poți revedea orice secțiune, însă numai o dată. Nu-ți face griji în legătură cu mișcările brațului, nu poți desprinde tubul.

— Mai există ceva ce voiam să te întreb, dar uitasem cuvântul. Ce-i acela „rammer“?

— Pilot spațial.

Corbell îl examinează atent pe inspector.

— Glumești...

— Nu. Acum, învață.

Pierce cuplă ecranul și plecă.

II

Un rammer era pilotul unei nave cosmice.

Navele cosmice erau statoreactoare tip Bussard. Ele capturau hidrogenul interstelar în plase nevăzute de forță electromagnetică, îl comprimau și-l dirijau într-un inel de câmpuri de forță, unde îl foloseau în reacția de fuziune termonucleară. Teoretic, nu exista o limită a vitezei unui statoreactor Bussard. Navele erau extrem de puternice, extrem de complexe și extrem de scumpe.

Lui Corbell i se părea incredibil că Statul încredința o asemenea valoare, o asemenea putere devastatoare unui singur om. Unui om mort de două secole! În plus, el era arhitect, nu astronaut! Acum afla pentru prima dată că Bussard elaborase conceptul statoreactorului încă înaintea congelării sale. Corbell urmărise la televizor zborurile lui Apollo XI și XIII, ele reprezentând limita interesului său în zborurile spațiale, până acum.

Acum viața sa depindea de cariera de „rammer”. În privința aceasta nu putea încăpea îndoială. De aceea, în prima zi, Corbell rămase paisprezece ore în fața ecranului, cu căștile pe urechi. Se temea de o examinare.

N-a înțeles tot ce i s-a predat, dar nu a fost supus niciunui examen.

În a doua zi, începu să fie interesat. În a treia zi, devenise fascinat. Lucruri pe care nu le pricepuse niciodată – teoria relativității și magnetismului, matematica abstractă – le înțelegea acum în mod intuitiv. Era minunat!

Încetă să se mai întrebe de ce anume Statul îl alesese pe Jerome Corbell. Așa se făcea întotdeauna. Avea sens, de fapt mai multe sensuri...

Încărcătura utilă a unei nave spațiale era mică, iar durata ei de funcționare depășea durata vieții unui om. Sistemul de asigurare a elementelor necesare vieții, pentru o singură persoană, ocupa un volum nepermis de mare. Restul încărcăturii navei era format din capsule biologice automate. Nu se punea problema unui echipaj din doi indivizi.

Un cetățean loial, bun și capabil nu era în același timp și un singuratic. Și de fapt, de ce să se trimită un cetățean? Vremurile se puteau schimba radical înainte de întoarcerea unui statoreactor de amorcare. Statul însuși s-ar fi putut transforma dincolo de orice identificare. Un rammer revenit din misiune trebuia să se adapteze unei societăți complet diferite. Nu se putea anticipa cum ar fi fost aceasta.

De ce să nu fie folosit un individ care optase deja pentru adaptarea la o nouă societate? Un individ a cărui proprie cultură era moartă de două secole în momentul începerii călătoriei?

De asemenea, un individ care-și datora viața Statului.

ARN-ul era extrem de eficient. Corbell încetase să se mai întrebe despre atitudinea posesivă, deși lipsită de pasiune, a lui Pierce. Începuse el însuși să se considere drept o proprietate programată într-un scop anume.

Învăță pe brânci. Parcurgea textele de pe microbenzi cu o viteză ce sugera familiaritatea. Procesul era amețitor. Deveni convins că ar fi putut construi singur un statoreactor de amorcare, pornind de la piesele componente. Îi plăcuseră cifrele toată viața, dar până acum matematica abstractă îl depășise. Teoria câmpurilor, ecuațiile monopolurilor de câmp, designul de circuite... Când să suspectezi prezența unei surse gravitaționale punctiforme... cum s-o localizezi, folosești, eviți...

Fotoliul de instruire reprezenta viața lui. Restul – exercițiile fizice, masa, somnul – păreau vagi și neinteresante.

Exercițiile fizice se desfășurau alături de alți douăzeci de oameni într-o sală prea mică. Aidoma lui Corbell, ceilalți erau slăbănogi, dar numai fibră, spre deosebire de paznicii lor mătăhăloși, cu spete triumphiulare. Repetau exercițiile demonstrate de un instructor, alergând pe loc întrucât nu aveau spațiu s-o facă în mod real, aliniindu-se în șiruri regulate pentru sărituri, flotări și genuflexiuni.

După paisprezece ore petrecute în fotoliu, lui Corbell îi făcea de obicei plăcere să se dezmoștească. Executa comenzile și în același timp se întreba despre rolul bastonului de la centura fiecărui

paznic. Semăna cu vechiul baston de polițist. Putea fi chiar așa ceva, dacă n-ar fi avut un orificiu într-unul din capete. Corbell nu încercă niciodată să afle la ce anume slujea.

Uneori în decursul orelor de gimnastică, îl zărea pe Pierce. Acesta și ceilalți inspectori care-l însoțeau formau o a treia categorie: bine hrăniți, în condiție fizică bună, dar la limita supraponderalității. Corbell îi considera tipici americanilor de pe timpuri.

De la Pierce află câte ceva despre alte profesii disponibile combinației vafă reînviată/ delincvent reprogramat. Muncă manuală; întreținerea culturilor agricole. Servitori. Meșteșugari. Orice activitate cu caracter repetitiv ce se putea deprinde ușor. Iar programul... Vafele trebuiau să muncească paisprezece ore pe zi.

Nici propria lui situație nu diferea cu mult. Paisprezece ore de studiu, o oră de exerciții istovitoare, o oră pentru mâncat și opt ore de somn într-un dormitor compus din ziduri compacte de oameni.

— Program de muncă, program de masă, program de somn! Permanent, umăr lângă umăr! Amărății de ei, îi spuse lui Pierce. Ce fel de viață mai e și asta?

— Le permite să-și achite cât mai repede datoria față de Stat. Fii rezonabil, Corbell. Ce ar face vafele dacă ar avea timp liber? Nu au o viață socială. Trebuie s-o învețe, observându-i pe cetățeni. Multe forme de muncă silnică implică vecinătatea cetățenilor.

— Deci în timp ce trudes, îi pot privi pe cei care o duc mai bine decât ei? Țsta nu-i un fel de a învăța. Ar dura... Am senzația că discutăm despre *decenii*.

— În general, treizeci de ani de muncă îți câștigă cetățenia. Asta îți conferă dreptul la o slujbă, care îți aduce un venit de bază garantat, pe care-l poți utiliza cumpărând injecții și benzi educaționale. Și avantajele medicale sunt impresionante. Trăim mai mult decât o făceați voi.

— Dar până atunci e muncă de sclav. Oricum, nimic din toate astea nu mi se aplică mie...

— Nu, bineînțeles că nu. Greșești însă, numind-o muncă de sclav. Un sclav nu poate abandona. Voi însă vă puteți schimba slujba oricând doriți. Libertatea alegerii e stipulată în mod clar.

Corbell se înfioră.

— Un sclav se poate sinucide.

— Rahat, rosti răspicat inspectorul. (Dacă s-ar fi putut vorbi de o caracteristică a vorbirii sale, aceasta era precizia pronunției cuvintelor.) Jerome Corbell este mort. Ți-aș putea oferi drept suvenir scheletul lui integral.

— Nu mă îndoiesc.

Corbell se și închipuise lustruind cu tandrețe propriile-i oase albe. Unde însă ar fi putut ține așa ceva? În pat?

— Perfect atunci. Ești un criminal cu creierul spălat – în mod just, aș putea adăuga. Delictul tău te-a costat cetățenia, dar deții încă dreptul de a schimba profesiunea. Este suficient să soliciți un alt... hm, curs de reabilitare. Ce sclav își poate schimba meseria când o dorește?

— Ar fi similar morții.

— Prostii! Pur și simplu, adormi. Când te trezești, ai un alt set de amintiri.

Subiectul era neplăcut și Corbell îl ocoli de atunci. Totuși nu putea evita discuțiile cu inspectorul. Pierce era singurul individ cu care putea vorbi. În zilele când lipsea, Corbell se simțea furios și frustrat.

Odată îl întreabă despre sursele gravitaționale punctiforme.

— Pe vremea mea nu erau cunoscute.

— Ba da. Stele neutronice și găuri negre. În 1970 se localizaseră mai mulți pulsari și dețineați aparatul matematic pentru a descrie moartea lor. În esență, trebuie să te ferești de așa ceva. Totuși n-are rost să-ți faci griji în privința găurilor negre. Nu există nici una în preajma rutei tale.

— Bine...

Pierce îl privise oarecum amuzat.

— Nu știi prea multe despre propria ta epocă, așa-i?

— Ce naiba, eram *arhitect*! Ce să știu despre astrofizică? N-aveam tehnicile voastre de învățare. Își aminti ceva: Ai zis că ai învățat engleza cu injecții ARN. De unde provine ARN-ul?

Inspectorul zâmbise și se îndepărtase.

Corbell nu avea la dispoziție timp îndeajuns ca să se piardă în amintiri. În privința aceasta se simțea aproape recunoscător. Totuși, uneori, zăcând treaz în pat și ascultând murmurul a o mie de respirații, precum și alte zgomote dinspre culcușurile sexuale, își amintea... pe cineva. Nu conta pe cine anume.

La început și-o amintise pe Mirabelle – mereu pe ea. Mirabelle la echee, pe când ieșeau din portul San Pedro: bronzată, cu chip pătrat, râzând și purtând ochelari de soare extravagant de mari. Mirabelle, mai bătrână și marcată de lunile de tensiune, luându-și rămas bun la... funeraliile lui. Mirabelle în luna lor de miere. În douăzeci și doi de ani, crescuseră laolaltă precum două ramuri ale aceluiași copac.

Acum însă se gândea la ea – când o făcea – ca fiind moartă de două sute de ani.

Și nepoata lui era moartă; el și Mirabelle de abia reușiseră să ajungă la miruirea ei – durerile se înrăutățiseră pe atunci. Și fiica lui, Ann... Și toți *trei* nepoții săi – care de abia erau prunci! Nu conta cine anume îi apărea în amintiri. Toți erau morți! Toți, cu excepția lui.

Corbell nu voia să moară. Era dezgustător de sănătos și cu douăzeci de ani mai tânăr decât fusese în momentul morții. Instruirea ca rammer i se părea absolut fascinantă. Dacă n-ar mai fi fost considerat o simplă proprietate...

Făcuse armata, dar cu douăzeci de ani în urmă. Mai exact, cu două sute patruzeci. Învățase să asculte comenzile, însă subordonarea nu-i plăcuse niciodată. Ceea ce îl iritase atunci fusese ipoteza fundamentală a inferiorității sale. Cu toate acestea, nu întâlnise nici un ofițer care să-l trateze cu atâta superioritate cum o făceau Pierce și gărzile acestuia.

Inspectorul nu repeta niciodată un ordin – aparent nici nu se gândea că Corbell ar fi putut refuza să-l execute. Arhitectul știa însă ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi refuzat, chiar o singură dată. La rândul său, Pierce știa că el știe. Atmosfera era mai potrivită unui lagăr de exterminare decât unei garnizoane.

„Probabil că ei mă consideră un fel de zombie.”

Corbell avea totuși grijă să nu analizeze prea mult gândul respectiv. El era un cadavru readus la viață – dar nu complet.

„Ce-or fi făcut cu scheletul? L-au incinerat?”

Traiul nu era plăcut. Îl irita poziția sa de cetățean de ultimul rang. Nu avea cu cine vorbi, exceptându-l pe Pierce, pe care începea să-l deteste. Se simțea flămând în majoritatea timpului. Singura masă zilnică îi umplea stomacul, dar nu pentru mult timp. Nu era de mirare că se trezise atât de slab.

Petrecea tot mai multă vreme în fotoliul de instruire. Acolo era un rammer. Neputința lui se preschimba în atotputernicie. Pilot stelar! Călărind pe flacăra ce arde în sori, culegând combustibil din spațiul interstelar, întinzând câmpurile electromagnetice, aidoma unor aripi, la sute de kilometri depărtare...

La două săptămâni după ce Statul îl sculase din morți, Corbell își primi misiunea.

Se relaxă într-un fotoliu ce nu se mai mula după conturul trupului. Soluția ARN picura în el. Deja nu mai era conștient de prezența acului. Pe ecran apăruse harta tridimensională a rutei sale, trasată cu verde. Corbell încetase să se mai întrebe cum se obținea efectul tridimensional.

În timp ce privea, scara reprezentării se micșora.

Două punctulețe și o sferă strălucitoare, înconjurată de o corona ușor sclipitoare. Partea aceasta îi era familiară de acum. Un accelerator liniar urma să-l propulseze de pe Lună, aducându-l până la viteza statoreactorului Bussard și azvârlindu-l către Soare. Forța gravitațională a astrului avea să-i sporească viteza, iar câmpurile electromagnetice capturai și utilizau chiar vântul solar. Apoi părăsea sistemul planetar, continuând să accelereze...

Pe ecran, scara se micșoră brusc. Distanțele dintre stele erau teribile, înspăimântătoare. Steaua lui Van Maanan se găsea la doisprezece ani-lumină.

Urma să înceapă frânarea la scurt timp după ce trecea de mijlocul drumului. Procesul nu era simplu. Trebuia să încetinească

îndeajuns pentru a lansa capsulele biologice automate, dar nu într-atât încât să coboare sub viteza de colectare a hidrogenului. În plus, trebuia să folosească masa stelei Van Maanan pentru o modificare de traiectorie. Acolo nu avea voie să greșescă.

Apoi, la drum spre următoarea țintă, care se afla și mai departe. Corbell privi... și memoră... iar o parte din el părea să fi știut deja totul, în vreme de altă părticică era uluită de distanțe. Zece stele, toate pitice galbene de tipul Soarelui, cu distanțe medii între ele de cincisprezece ani-lumină, deși urma să traverseze și un hău de cincizeci și doi de ani-lumină. Pe porțiunea respectivă urma să se apropie extrem de mult de viteza luminii. În mod interesant, efectul Bussard se îmbunătățea la astfel de viteze. Se putea profita de fluxul sporit de hidrogen, apropiind câmpurile de navă pentru a le crește intensitatea.

Zece stele pe o traiectorie închisă, un cerc deformat și strâmb care-l readucea în Sistemul Solar și pe Pământ. Urma să beneficieze de perioada în care zburase cu viteze apropiate de cea a luminii. Deși pe Pământ trecuseră trei sute de ani, la bordul navei s-ar fi scurs doar două sute de ani – ceea ce implica totuși utilizarea unor tehnici de anabioză.

Nu reținuse de prima dată, și nici la reluare; repetiția fusese inclusă obligatoriu în acest program. Își dădu seama abia în drum spre sala de gimnastică.

Trei sute de ani?

Trei sute de ani!

III

Nu era noapte, nu cu adevărat. În exterior, soarele se afla probabil pe la mijlocul după-amiezii. În dormitor lămpile ardeau ca întotdeauna, oferind o lumină la care de abia se putea citi, dacă ar fi fost cărți. Nu existau ferestre.

Corbell ar fi trebuit să doarmă. Îl chinuia fiecare clipă pe care o petrecea privind în jur. Majoritatea celorlalți dormeau, dar un cuplu făcea dragoste zgomotos. Câțiva bărbați stăteau pe spate cu ochii deschiși. Două femei discutau în șoaptă. Corbell nu recunoscua graiul. Nu izbutise să găsească pe nimeni care să știe engleza.

Era de-a dreptul copleșit de dorul de casă.

În primele câteva zile fusese cel mai rău.

De acum, nu mai remarcă mirosul. Dacă se gândea la el, putea simți urme provenind de la miliarde de ființe omenești. Altfel însă, făcea parte din fundalul general.

Mai mult îl deranjau paturile destinate sexului. Obişnuia să privească, atunci când erau folosite – sau, cel puțin, să asculte. Nu se putea abține. Cu toate acestea, refuzase două invitații din partea unei brunete micuțe cu păr ciufulit și chip drăguț, de spiriduș. Să facă dragoste în public? Imposibil!

Putea evita folosirea paturilor cu pricina, dar nu și a closetelor deschise. Îl stânjeneau teribil. Prima dată reușise să le utilizeze doar ațintindu-și privirea asupra vârfurilor picioarelor. Când își trăsesese salopeta și înălțase ochii, zărise mai mulți indivizi privindu-l amuzați din paturile lor. Motivul l-ar fi putut reprezenta evidenta lui stinghereală, ori felul cum își coborâse salopeta în jurul gleznelor, ori poate că nu respectase ordinea. Existau unele criterii ce determinau cine putea utiliza toaleta înaintea cui. El însă nu izbutise să le deslușească.

Corbell voia să plece acasă.

Dorința era irațională. Căminul lui nu mai exista, și același lucru s-ar fi putut spune și despre el – dacă n-ar fi fost criptele vafelor. Rațiunea însă nu avea ce căuta în acest caz. El voia să plece acasă. Acasă la Mirabella. Acasă, oriunde: Roma, San Francisco, Kansas City, Brasilia – locuise în orașele acelea, diferite între ele, însă reprezentând toate „acasă”. Se simțise bine oriunde... totuși aici nu era acasă și nici n-avea să fie vreodată.

Acum aveau să i-l ia și pe „aici”. Până și lumea aceasta, compusă din patru încăperi și două terase, în care trăiau înghesuți și erau exploatați ca sclavii, lumea pe care nici măcar nu intenționau să i-o arate, avea să fi dispărut la întoarcerea lui din spațiul cosmic.

Corbell se răsuci pe o parte și-și îngropă fața în palme. Dacă nu dormea, mâine avea să fie obosit. S-ar fi putut să scape ceva esențial. Nu-i testaseră niciodată instruirea. Nu încă, nu încă...

Ațipi.

Se deșteptă brusc și se ridică într-un cot, încercând să-și amintească un gând neclar.

„Aha!”

„De ce nu m-am întrebat despre capsulele biologice automate?”

Peste o clipă, o făcu:

„Ce sunt capsulele biologice automate?”

Ciudat că nu-l preocupase niciodată problema asta.

Știa cum arătau și unde se găseau: niște cilindri masivi, dispuși pe exteriorul navei, în zona ei centrală. Zece capsule, fiecare de greutatea sistemului de asigurare a vieții. Le cunoștea repartizarea masică. Cunoștea sistemul de cleme care le fixau de fuzelaj și-l putea opera sau repara în diferite stadii de avariere. Aproape că știa unde ajungeau capsulele după ce erau eliberate; îi stătea pe vârful limbii... ceea ce însemna că ARN-ul îi fusese injectat, dar încă nu căpătase instrucțiunile.

Nu știa însă la ce slujeau capsulele.

Își dădu seama că același lucru putea spune și despre navă. Cunoștea absolut totul despre un statoreactor de amorsare, dar nimic despre alte tipuri de nave spațiale, sau despre zborurile interplanetare, ori despre vehiculele sol-orbită. Știa că va fi lansat de acceleratorul liniar de pe Lună. Cunoștea designul acceleratorului; îl putea vizualiza, închizând ochii – trei sute cincizeci de kilometri de inele dispuse vertical, formând o linie dreaptă pe fundul unei mări lunare. Știa cum trebuia să procedeze dacă în timpul lansării se întâmpla ceva în neregulă. Dar acestea erau toate cunoștințele lui despre Lună, instalațiile de acolo și cucerirea satelitului Pământului, exceptând ceea ce văzuse la televizor cu peste două sute de ani în urmă.

Ce se întâmpla în exterior? În cele două săptămâni scurse de la sosirea sa (trezire? creație?), văzuse patru încăperi și două terase, întrezărise un oraș rectiliniu de pe o pasarelă și discutate cu un individ care nu era interesat să-i dezvăluie nimic. Ce se petrecuse în două sute de ani?

De pildă, bărbații și femeile care dormeau în jurul lui. Cine erau? De ce se aflau aici? Nu știa nici măcar dacă erau vafe, ori

contemporani. Contemporani, probabil; nici unul nu se dovedea stingherit de closetul public.

Corbell construisese clădiri, în tot soiul de locuri ciudate, totuși niciodată nu acționase orbește. Întotdeauna studiase obiceiurile locale și răsfoise câteva dicționare înainte de a se apuca de lucru. Aici însă pur și simplu n-avea de unde începe. Era pierdut.

„Ah, dacă aș avea pe cineva cu care să pot vorbi!”

Învățase cu disperare, acumulând volume de cunoștințe atât de vaste încât nu-și dăduse seama cât de strict încorsetat era. Statul îi preda numai ce trebuia să știe. Fiecare informație se limita exclusiv la meseria lui.

Rammer...

Începu să priceapă motivele. Urma să lipsească mai multe secole. De ce să-l învețe Statul despre tehnologiile, obiceiurile și politica prezentului? Eventual, avea să se ocupe de el când se întorcea, *dacă* se... și de fapt, cine-l învățase să denumească guvernarea „Statul”? Cum de ajunsese să se gândească la Stat ca fiind atotputernic? El nu știa nimic despre puterea și extinderea lui.

Vinovată era probabil educarea prin ARN. O dată cu informațiile se transmiteau și atitudini la nivel subconștient, unde el nu le putea controla.

Ideea îl înfioră. Îl modifica iarăși!

Bineînțeles, altfel cum ar fi avut Statul curajul să-i încredințeze un statoreactor de amorțare? Prin acul argintiu îl hrăneau cu simțăminte patriotice!

Își pierduse prietenii, familia și cunoscuții. Își pierduse lumea. Avea s-o piardă și pe aceasta. Conform afirmațiilor lui Pierce, se pierduse pe sine de patru ori până acum. Unui criminal condamnat i se ștersese personalitatea de patru ori. Jalnicul schelet al lui Corbell fusese probabil măcinat pentru obținerea de fosfați. Mai rău însă era faptul că motivațiile și credințele sale se diluau treptat în soluția ARN, în vreme ce Statul îl transforma într-un rammer.

Nu mai rămăsese *nimic* care să-i aparțină.

La următoarea ședință de gimnastică nu-l văzu pe Pierce. Mai bine așa. Se simțea cumva amețit. Ca de obicei, înfulecă masa precum un om lihnit. Reveni în dormitor, se culcă și adormi imediat.

A doua zi, în timpul perioadei de studiu, ridică ochii și-l zări pe Pierce privindu-l. Clipi, luptându-se să se elibereze de o sumedenie de date referitoare la sistemul de jeturi poziționale ce scuipau plasma din reactorul termonuclear de la bord, care reprezenta în același timp și sursa de energie electrică, în caz de avarie, și întrebă:

— Pierce, ce-i o capsulă biologică automată?

— Crezusem că ai învățat deja asta. Știi ce să faci cu capsulele, nu?

— Procedurile le-am învățat acum două zile. Încetinesc lângă anumite sisteme planetare, opresc câmpurile, eliberez o capsulă și pornesc mai departe.

— Nu trebuie lansate spre o țintă precisă?

— Nu. Am înțeles că se orientează singure. Trebuie însă să cobor sub o anumită viteză, altfel pot traversa sistemul respectiv.

— Uluitor! Înseamnă că fac singure tot restul. Pierce clătină din cap: N-aș fi crezut... Ei bine, capsulele se îndreaptă spre planete tip Terra cu atmosfere reduse, care sunt cam de trei ori mai numeroase decât planetele oxigen-azot din regiunea asta a galaxiei, și probabil de peste tot... așa cum s-ar putea să afli, dacă trăiești îndeajuns de mult.

— Dar ce fac capsulele?

— Ele conțin eșantioane biologice. Vreo duzină de specii diferite de alge. Ideea este de a transforma o atmosferă redusă într-una bazată pe oxigen, așa cum au făcut pentru Pământ formele de viață fotosintetizatoare, acum vreo cincisprezece ori zece la a opta ani.

Inspectorul surâse subțire. Gura lui mică și îngustă nu-i permitea să-și exprime sentimentele efuziv.

— Tu faci parte dintr-un proiect de amploare.

— Dumnezeu! Cât va dura?

— Apreciem că vreo cincizeci de mii de ani. Evident, n-am avut posibilitatea unei determinări precise.

— Dar... Tu chiar crezi că Statul va dura atât de mult? Și Statul însuși o crede?

— Asta nu te privește pe tine, Corbell. Deși... Pierce căzu pe gânduri. Ei bine, eu nu cred. Nici Statul nu crede. Însă omenirea va supraviețui. Într-o bună zi, pe planetele acelea vor trăi oameni. Este o Cauză, Corbell. Nemurirea speciei! Un lucru cu mult mai important decât viața unui individ. Iar tu faci parte din acest plan.

Îl privi pe Corbell, așteptând o reacție.

Arhitectul era scufundat în gânduri. Își plimbă degetul arătător în sus și în jos pe muchia dreaptă a nasului.

În cele din urmă, întrebă:

— Cum e afară?

— În cosmos? Ai...

— Nu, nu, nu! În oraș. Îl întrezăresc doar fugar, de două ori pe zi. Clădiri cubiste, cu basoreliefuri la nivelul străzilor...

— Ce prostie mai e și asta, Corbell? Nu-i nevoie să știi nimic despre Selerdor. Până vei reveni, întregul oraș o să fie schimbat.

— Știu, știu. De asta detest să plec fără să fi văzut nimic din jur. Poate o să mor în călătorie...

Corbell se opri. Mai văzuse privirea aceea gânditoare, însă până atunci Pierce nu se înfuriase niciodată.

Glasul inspectorului răsună sec dintre buzele strânse:

— Te consideri un turist.

— Așa ai face și tu dacă ai ajunge în viitorul de peste două sute de ani. Dacă n-ai avea măcar atâta curiozitate, n-ai fi om.

— Evident că aș dori să privesc în jur, dar în nici un caz n-aș considera că-i un drept ce mi se cuvine. Ce ai crezut când te-ai furișat în viitor – că îți datorează ceva? Este exact invers, și e momentul să-ți întorci capul!

Corbell tăcu.

— Să-ți mai spun ceva. Ești un rammer fiindcă ești un călător înăscut. Te-am testat în privința asta. Îți place necunoscutul – nu te împinge spre refugiul într-un univers sigur și familiar. Este o trăsătură rară.

Ochii inspectorului adăugau. „Și de asta am decis să nu-ți șterg, deocamdată, personalitatea.” Buzele lui roșiră:

— Mai e ceva?

Corbell decise să riște.

— Aș dori să pot exersa cu un calculator similar celui de la bordul navei.

— Nu avem așa ceva. Vei avea însă ocazia s-o faci peste două zile. Atunci e fixată plecarea ta.

IV

A doua zi, primi instrucțiunile de intrare în Sistemul Solar. Era în viață de șaptesprezece zile. În mod normal, instrucțiunile erau destul de vagi. Trebuia să încerce orice, inclusiv semnalizarea în sistemul binar cu ajutorul jeturilor de poziție, ca să contacteze un Stat ce putea fi considerabil schimbat. Procedurile respective trebuiau începute din vreme. Nu era deloc imposibil ca Statul să fie în război cu... ceva. Urma să semnalizeze: NAVĂ CIVILĂ.

Corbell descoperi că n-avea să fie complet dependent de navetele de salvare. Putea încetini statoreactorul, frânând direct în vântul solar până ce fluxul de protoni devenea prea lent ca să-i fie de folos. După aceea, ocoala Soarele și se întorcea, reducând viteza cu ajutorul jeturilor și folosindu-se de hidrogenul rămas în rezervoare. Acela constituia combustibilul de rezervă. Dacă nu-l utilizase în alte ocazii, capacitatea unui rezervor îi putea permite să ajungă la Lună și să aselenizeze.

După ce lansa ultima capsulă, Statul îl considera lipsit de orice obligații. Remarcabil că-i asigurau și întoarcerea, se gândi Corbell... apoi înțelese. Statul nu era altruist, ci dorea nava înapoi.

Acum, mai mult ca oricând, bărbatul voia să se familiarizeze cu calculatorul de la bordul statoreactorului.

Prinse o ultimă ocazie să discute cu inspectorul.

— O călătorie de trei sute de ani, care înseamnă cam două sute la bordul navei, începu el. Beneficiez de avantajul relativității.

Totuși, Pierce, doar nu te aștepți să trăiesc două sute de ani, nu? Fără să am cu cine vorbi?

— Anabioza...

— Chiar și așa.

Pierce se încruntă.

— Ai fost informat asupra anabiozei, dar n-ai studiat detaliile medicale. Mi s-a spus că procesul are un efect de reîntinerire, dacă se aplică pe termen lung. Vei fi treaz probabil douăzeci de ani, restul fiind petrecut în anabioză. Facilitățile medicale sunt automate și ai primit instrucțiunile de operare. Crezi că am risca să mori acolo între stele, unde nu te putem înlocui?

— Nu.

— Doreai să mă mai întrebi și altceva?

— Da.

Hotărâse să nu abordeze subiectul, dar acum se răzgândi.

— Vreau să iau cu mine o femeie. Sistemul de asigurare a vieții poate furniza elemente pentru doi oameni. Am calculat. Desigur, asta înseamnă încă o nișă de anabioză.

Timp de două săptămâni, Pierce fusese singurul om cu care Corbell putuse vorbi. La început îl considerase insondabil, aproape inuman. Treptat învățase să descifreze într-o anumită măsură chipul inspectorului.

Pierce se întreba dacă să șteargă personalitatea lui Jerome Corbell și să ia totul de la început.

Fu cât pe aici s-o facă. Totuși Statul irosise timp și eforturi considerabile cu fostul arhitect. Merita să se facă o încercare. De aceea, Pierce spuse:

— Ar ocupa spațiu. Va trebui să împărțiți restul între voi. Nu cred că veți supraviețui.

— Dar...

— Putem face următorul lucru: să introducem mintea unei femei în calculatorul tău. El dialoghează verbal, iar vocea respectivă poate fi a unei femei – orice tip alegi. O subrutină care să conțină o personalitate feminină lasă totuși suficiente circuite libere pentru funcțiile vitale ale calculatorului.

— Nu cred că ai înțeles motivul...

— Ascultă-mă, Corbell! Știm bine că n-ai nevoie de o femeie. Dacă ai fi avut nevoie, ți-ai fi luat una până acum, iar noi te-am fi șters și am fi reînceput totul. Ai locuit două săptămâni în dormitor și n-ai folosit niciodată paturile de împerechere.

— Ce dracu, Pierce, te aștepți să fac dragoste în public! Nu pot!

— Exact.

— Totuși...

— Corbell, ai învățat să folosești closetul, nu? Pentru că n-ai avut încotro. Știi cum să procedezi cu o femeie, însă ești unul dintre acei bărbați îndeajuns de norocoși ca să n-aibă nevoie de una. Altfel n-ai fi putut să devii rammer.

Dacă Corbell l-ar fi lovit pe inspector atunci, ar fi făcut-o știind că însemna propria-i moarte. Și știind asta, l-ar fi ucis pe Pierce întrucât îl împinsese s-o facă.

Trecură aproape zece secunde. Pierce îl cerceta cu o curiozitate fățișă. Când îl văzu că se destinde, îi spuse:

— Pleci mâine. Instruirea a luat sfârșit. La revedere.

Corbell se îndepărtă, încleștând pumnii spasmodic.

Dormitorul fusese un test. Acum înțelegea... Putea străbate o pasarelă îngustă, lipsită de balustrade? Însemna că nu avea o teamă patologică de prăbușire. Putea rămâne două sute de ani singur în cabina unei nave? Atunci oamenii tăcuți din jurul său, cinci deasupra capului și sute în fiecare parte, ar fi trebuit să-i producă o stânjeneală accentuată. Putea trăi douăzeci de ani – în stare de trezie – fără o femeie? În mod clar era impotent.

După masă, reveni în dormitor. Pasarela fusese înlocuită cu o punte din plastic aproape invizibilă. Corbell pufni disprețuitor și porni înainte. Paznicul fu nevoit să fugă pentru a-l ajunge.

Se opri între pereții de paturi și privi în jur.

Se abținuse să-l ucidă pe inspector. Hotărâse deci să trăiască. Ceea ce făcea acum era o prostie. O știa.

Căută până ce găsi fata zveltă și brunetă cu chip de spiriduș privindu-l curioasă de sub tavan. Urcă scărița dintre paturi, până ce ochii lui ajunseră la același nivel cu ai ei.

Gestul de care avea nevoie era unul scurt, devenit oficial, însă nu-l cunoștea. Rosti în engleză:

— Vii cu mine?

Ea încuviință surâzătoare și-l urmă, coborând. Deja lui Corbell i se părea că dormitorul înviase cu șoapte și murmure.

„Cel ciudat, viitorul rammer...”

Mai mulți dintre cei trei se întoarseră pe o parte ca să poată privi.

Le simțea ochii în ceafă, când își descheie salopeta cenușie și o dezbracă. Dormitorul reprezentase o serie de teste. Cel puțin doi dintre ochii aceia înregistrau acțiunile lui pentru Pierce. Însă pentru Corbell ei erau precum toți ceilalți, toți ochii curioși ce voiau să vadă cum avea să se descurce necunoscutul tăcut.

Într-adevăr, era impotent. Vina o purtau spectatorii, și timiditatea lui. La început, fata fu îngrijorată, apoi compătimitoare. Îi mângâie obrazul, în semn de simpatie sau scuză, apoi plecă și-și găsi pe altcineva.

Corbell rămase ascultând șoaptele și privind patul de deasupra lui.

Așteptă opt ore. În cele din urmă, un paznic veni și-l luă. De acum nu-i mai păsa ce aveau să-i facă.

VI

Începu să-i pese de abia când jeepul aerian coborî sub un imens cartuș așezat vertical. Atunci, Corbell începu să-și pună întrebări. Vehiculul părea prea mic pentru o rachetă.

Exact asta și era. Îl legară cu centuri de siguranță într-un fotoliu care se mula după conturul trupului. În cabina cu un singur hublou mai existau două scaune. Într-unul stătea paznicul, iar în celălalt pilotul, un individ care ar fi putut să fie un văr îndepărtat de al lui Pierce. Hubloul se găsea în fața lui.

Corbell simți întetindu-i-se bătăile inimii. Se întrebă cum avea să fie.

Brusc deveni foarte greu. Nu auzise nici un zgomot, decât la început de tot, un sunet aidoma celui făcut de bascularea trenului

de aterizare al unui avion. Se gândi că nu se afla într-o rachetă. Poate că propulsia vehiculului era de natură electromagnetică. Își aminti câte putea face un statoreactor Bussard cu câmpurile magnetice.

Atârna greu și nu dormise noaptea trecută. Ațipi.

Când se deșteptă, era imponderabilitate. Nimeni nu încercase să-i spună ceva despre imponderabilitate. Paznicul și pilotul îl priveau.

— Hai sictir, le spuse Corbell.

Era un alt test. Desfăcu centurile și se împinse către hublou. Pilotul râse, îl prinse și-l reținu până ce închise un capac protector peste comenzile bordului. După aceea îl eliberă și Corbell pluti în fața gemulețului.

Stomacul i se învârti sălbatic. Urechea internă parcă înnebunise. Testiculele se chirciseră și asta constituia altă senzație neplăcută. În primul rând, *cădea, CĂDEA!*

Corbell urlă în gând și se strădui să se concentreze asupra hubloului. Pământul nu era însă vizibil. Nici Luna. Doar stelele, multe stele strălucitoare – chiar extrem de strălucitoare – sclipind mult mai puternic decât o făcuseră deasupra unei bărcuțe ancorate lângă insula Catalina cu foarte multe nopți în urmă. Rămase privindu-le pentru o vreme.

Încercă să nu se gândească la senzația de a fi într-un lift care se prăbușește.

Nu intenționa să rateze totul tocmai la sfârșit.

Mâncară în imponderabilitate. Corbell îi imită pe ceilalți, luând bucățele de carne și cartofi dintr-un recipient de plastic ce conținea tocană și scoțându-le printr-o membrană care se autoetanșa în urma mâinii sale.

— Dacă o să-mi lipsească ceva, se adresă el paznicului cu chip lătareț, în primul rând o să mă bucur că-mi lipsești tu. Tu și blestemații tăi de ochi holbați!

Paznicul surâse calm și așteptă să vadă dacă avea să vomite.

Aselenizară după o zi, pe un șes întins de pe care Pământul se zărea cuibărit printre ascuțite piscuri lunare. O singură zi, nu trei – Statul cheltuisese un supliment de energie ca să-l aducă aici, deși o călătorie Pământ-Lună reprezenta probabil un fleac în epoca aceasta.

Șesul era negru și presărat de cratere făcute de duzele rachetelor. Pesemne că era folosit de câteva decenii drept câmp de aselenizare. Spre capătul îndepărtat al acceleratorului linear se vedea o îngrămădire de domuri transparente, în interiorul cărora se aflau clădiri și pâlcuri de arbori. Pe întreaga câmpie se înălțau nave spațiale de felurite forme și mărimi.

Cea mai mare era statoreactorul lui Corbell: un zgârie-nori argintiu, așezat orizontal. Capsulele fuseseră deja fixate, bombându-i mijlocul. Ochiul expert al lui Corbell îl declară gata de decolare.

Se simțea copleșit, neînsemnat, dar și mândru. Încercă să-și separe propriile sentimente de cele induse de ARN și probabil că nu reuși.

Își îmbracă primul costumul, în vreme ce pilotul și paznicul îl priveau să vadă dacă face vreo greșală. Nu se grăbi. Costumul era format din două piese: o salopetă integrală făcută dintr-un material cauciucat, mulată pe corp, și o cască conectată la o raniță grea. Pe piept avea desenată o spirală albă cu capetele ascuțite: emblema Statului.

Un vehicul electric sosi ca să-i ia. Se părea că se așteptau ca rammerul să nu știe cum să meargă pe un corp lipsit de atmosferă. Corbell crezuse că aveau să pornească spre unul dintre domuri, dar paznicul se îndreptă direct către navă. Drumul a fost destul de lung.

Când se opriă, statoreactorul era copleșitor. Deasupra jeepului se înălța un cilindru de dimensiunile unei case obișnuite: sistemul de asigurare a vieții, legat de fuzelajul principal printr-un apendice îngust. Proeminența mai mică din capăt era, desigur, cabina de comandă.

— Acum verifică nava, rosti paznicul.

— Știi engleza?

— Da. Ieri, un curs rapid.

— Aha...

— În navă sunt trei defecțiuni. Le găsești. Le spui la mine. Eu le spun la el.

— „La el”? Ah, pilotului... Și apoi?

— Apoi tu reperi o defecțiune, noi reparăm două. Apoi lansarea.

Desigur, un alt test. Poate ultimul. Corbell era furios. Începu imediat cu generatoarele de câmp și, treptat, uită de paznic, de pilot și de sabia ce continua să atârne deasupra capului său. Cunoștea nava asta. În ea se simțea precum în fotoliul de instruire. Impotența lui Corbell se transforma în omnipotență. Puterea fiarei, complexitatea, potențialul, în... rezervorul de hidrogen înregistra o presiune mult prea ridicată! Asta nu putea aștepta.

— Îl mai îngroș, se adresă paznicului. Aduceți o cisternă să-l mai purjez.

Evacuă încet hidrogenul gazos prin supapă, reducând presiunea vaporilor fără să le permită să dea în clocot afară. Când termină, hidrogenul lichid avea să fie amestecat cu cristale înghețate la o presiune apropiată de a vidului.

Încheie verificarea exterioară fără să mai găsească ceva. Era firesc: Panourile de instrumente urmau să prezinte mult mai multe informații decât puteau descifra ochii unui om prin blindajul opac din aliaj de titan.

Ecluza era din cele cu ușă triplă, nu atât pentru păstrarea aerului, cât ca asigurare în caz de avarie a unei uși. Corbell o închise pe cea exterioară și le deschise pe celelalte atunci când luminițele verzi îl anunțară că o putea face. Ridică mâinile să-și scoată casca și observă indicatoarele aflate în zona bărbiei.

Vid?

Se opri. Instrumentele navei indicau aer. Cele din costum spuneau „vid”. Care aveau dreptate? Dacă se gândea bine, la deschiderea ecluzei nu auzise nici un șuierat. Cât de izolată fonic era casca?

Tipic pentru Pierce să aștepte și să vadă dacă își scotea casca în vid. Ei bine, cum putea afla adevărul?

Aha! Corbell găsi chiuveta și răsuci robinetul. Apa curse straniu în gravitația lunară, dar nu începu să fiarbă.

Oare o defecțiune a costumului său constituia o defecțiune a navei?

Își scoase casca și continuă verificarea.

Generatoarele de câmp magnetic ale statoreactorului nu puteau fi testate fără să afecteze acceleratorul linear. Controlă indicatoarele, după care se concentrează asupra sistemului de asigurare a vieții. Plantele alterate genetic pentru obținerea oxigenului erau în perfectă stare, însă filtrul de absorbție al ureei se înfundase pe undeva. Avea să fie o treabă lungă și grea. O amână.

Hotărî să treacă mai departe. Era posibil ca Statul să mai fi scăpat câte ceva. Era nava *lui*, și viața *lui*.

Cuva de anabioză aducea cu un coșciug uriaș, cu sicriul unei vafe. Corbell se înfioră, amintindu-și de cele două sute de ani petrecute în azot lichid. Se întrebă din nou dacă Jerome Corbell era cu adevărat mort – apoi își alungă gândul și se apucă de treabă.

Nici o defecțiune la sistemul de anabioză. Trecu mai departe.

Calculatorul se comporta oarecum ciudat.

Se căzni teribil până găsi cauza. Un circuit superconductor avea o întrerupere minusculă, atât de mică încât o parte a curentului trecea oricum, prin inductanță. Blestemații! Își puse casca și ieși din navă.

Paznicul îl ascultă, se consultă cu pilotul, apoi îi spuse lui Corbell:

— Ai făcut bine. Acum termină cu combustibilul. Noi reparăm celelalte.

— Am o problemă și cu costumul.

— În navă este un costum nou.

— Vreau să lucrez și cu calculatorul. Vreau să mă asigur că acum funcționează bine.

— Noi reparăm bine. Pleci după ce termini.

Atât de repede... Corbell simți că se prăbușește. Parcă întreaga Lună îi cădea de sub picioare.

Lansarea a fost violentă. Bărbatului i se împurpură vederea și-și simți obraji trași înapoi, spre urechi. Nava nu putea păți nimic. Fusese astfel construită încât să reziste oricăror vârtejuri electromagnetice.

Supraviețui. Se târî afară din fotoliu, la timp ca să privească peisajul lunar gonind pe sub el și rămânând în urmă – o imagine magnifică.

Urmărea câteva zile de imponderabilitate. Nu atinsese încă viteza la care statoreactorul intra în funcțiune. Statul îl ațintise către interiorul orbitei lui Mercur, drept în vârful solar tot mai dens. Acolo existau protoni. Căpăta combustibil pentru câmpurile navei și, simultan, accelera datorită forței de atracție a Soarelui.

Până atunci, avea la dispoziție timp din belșug să lucreze cu calculatorul.

La un moment dat, Corbell se gândi că poate Statul supraveghea tot ceea ce făcea. Nu dădu importanță ipotezei. Probabil că acum era prea târziu pentru a mai fi oprit. Oricum, deja spusese prea multe.

Calculatorul îi furniză răspunsuri care-l satisfăcură. La viteze mai mari, câmpurile navei se autoconsolidau – urmau să se autoîntrețină atât pe ele cât și statoreactorul. Nu găsi o limită a vitezei unui statoreactor de amorsare.

Având la îndemână tot timpul de pe lume, se așeză înaintea comenzilor și începu să experimenteze cu câmpurile.

Acestea apăărură precum niște aripi invizibile. Simțea smuciturile provocate de rafalele necontrolate de hidrogen fuzionând. Păstră câmpurile cât mai aproape de navă, temându-se să nu-și piardă echilibrul aici, unde fluxul de protoni era neregulat. Putea conduce nava aceasta cu ochii închiși, ajutat de instruirea ARN.

Se simțea aidoma unui gigant. Statoreactorul era un uriaș obiect falic, germinativ, din metal și foc! Purtând semințele vieții pentru planete ce nu cunoscuseră niciodată viața, ocoli în trombă soarele și începu să se îndepărteze de el. Accelerația se redusese puțin fiindcă atât el cât și vântul solar se deplasau în aceeași direcție.

Continua totuși să-l prindă în rețelele sale, precum vântul într-o velă, capturându-l, arzându-l și azvârlindu-l îndărăt. Viteza navei creștea cu fiecare secundă.

Senzația aceasta de putere – de teribilă putere masculină – trebuia să se datoreze, parțial, instruirii ARN. În clipele acelea nu-i păsa. Parțial îl reprezenta pe el: Jerome Corbell.

În preajma orbitei lui Marte, când era sigur că imaginea Soarelui nu avea să-l orbească, ceru calculatorului acces optic integral. Pereții cabinei sferice păsură că dispar și cerurile scânteiară în jurul său. Nu exista nici o planetă în apropiere. Spațiul era ticsit de nenumărate punctulețe strălucitoare, majoritatea albe, doar câteva dovedind urme de culoare. Se puteau zări și alte lucruri interesante. Fuziunea hidrogenului crea în jurul navei un cerc de lumină palidă.

Urma să se intensifice. Deocamdată accelerația navei avea valori reduse, abia atât încât să depășească atracția slabă a Soarelui.

Porni manevra de trecere pe lângă Jupiter, reglând câmpurile ca să dirijeze fluxul protonilor spre bordul apropiat de planetă. În felul acesta își mărea accelerația, dar în mod sigur manevra urma să-i nedumerească pe Pierce și pe impersonalul Stat. Aveau să presupună că el testa echipamentele de la bord. De fapt, așa spera Corbell să se întâmple. Raza de curbură a traiectoriei era foarte mare; urma să fie observată mai târziu.

Nu acesta fusese planul său inițial. După decolare, hotărâse să modifice ruta la jumătatea drumului spre steaua Van Maanan. Astfel, ar fi avut un avans de cincisprezece ani în caz că greșea, în caz că Statul deținea posibilitatea de a-l opri, chiar și acum.

Ar fi fost o manevră înțeleaptă, însă n-o executase. Peste treizeci de ani, Pierce putea să fie mort, fără să știe niciodată ce făcuse Corbell – iar gândul respectiv era insuportabil.

Aici, dincolo de centura asteroizilor, accelerația navei scăzuse până aproape de zero. Protonii se împuținaseră, totuși rămăseseră destui pentru a-i spori permanent viteza, iar acesta era singurul lucru important. Cu cât înainta mai rapid, cu atât fluxul de protoni devenea mai dens. Se găsea pe calea cea bună.

Trecuse de Neptun, când recepționează glasul lui Pierce:

— Aici este Peerssa, în numele Statului. Peerssa, în numele Statului. Răspunde, Corbell! Ai probleme? Te putem ajuta? Nu putem trimite pe nimeni, dar îți putem oferi sfaturi. Peerssa, în numele Statului, Peerssa, în numele Statului...

Corbell rânji. „Peerssa?” Numele inspectorului își schimbase pronunția. Pierce uitase lecțiile ARN și revenise la trăsăturile reale. Probabil că ceva îl tulbura.

Rammerul petrecu douăzeci de minute căutând baza lunară cu laserul de semnalizare. Fasciculul era prea îngust pentru a permite o manevră neglijentă. După ce-l reglă, rosti:

— Aici este Corbell, în numele său, Corbell, în numele său. Mă simt excelent. Voi ce faceți?

Petrecea tot mai mult timp în fața calculatorului. Îl sâcăia o problemă: revenirea în Sistemul Solar. El intenționa să lipsească o durată mai lungă decât s-ar fi așteptat Statul. Dacă la întoarcere nu mai exista nimeni pe Lună?

Constată că problema nu era deloc simplă. Dacă putea ajunge pe Lună cu rezerva de combustibil, ar fi putut intra în atmosfera terestră. Nava era solidă și putea rezista temperaturilor cauzate de frecarea cu aerul, însă jeturile de poziționare nu-i puteau asigura o aterizare fără griji.

Doar dacă ar fi putut tăia niște porțiuni din navă. De pildă, n-ar mai fi avut nevoie de generatoarele de câmp... Ei bine, urma s-o rezolve el cumva. Avea destul timp la dispoziție. Destul...

Răspunsul de pe Lună sosi după nouă ore.

— Peerssa, în numele Statului. Corbell, nu înțelegem. Te-ai abătut de la traiectorie. Prima ta țintă trebuia să fie steaua Van Maanan. Se pare însă că ai deviat spre constelația Săgetătorului. În direcția respectivă nu se cunoaște existența nici unei planete tip Terra. Ce naiba crezi că faci? Repet! Peerssa, în numele Statului, Peer...

Corbell încercă să închidă difuzoarele. Fotoliul de instruire nu-i spusese nimic despre un întrerupător. În cele din urmă – și ar fi

trebuit să fie mai devreme – îi ceru calculatorului să întrerupă recepția.

Ceva mai târziu, localizează baza lunară cu laserul de semnalizare și începu transmisia.

— Aici este Corbell, în numele său, Corbell, în numele său. Mă plictisește și mă enervează să vă caut ori de câte ori vreau să zic ceva. Așa încât o să spun totul acum.

Nu mă îndrept spre nici una din stelele de pe lista voastră.

Mi-am dat seama că ecuațiile relativiste mă ajută cu cât merg mai repede. Dacă mă opresc la fiecare cincisprezece ani-lumină ca să lansez câte o capsulă, așa cum doriți să fac, ar putea trece două sute de ani fără să ajung prea departe. Dar dacă merg fără să mă opresc, pot obține un factor „tau” cu adevărat extraordinar.

Am calculat că menținând accelerația navei la o valoare egală cu cea a gravitației terestre, pot ajunge în centrul galaxiei în douăzeci și unu de ani, timp măsurat la bordul navei. Și, Pierce, pur și simplu nu pot rezista ispitei. Tu m-ai denumit „un călător înăscut”, mai ții minte? Ei bine, stelele din mijlocul galaxiei nu sunt precum cele din brațele laterale. De asemenea, conform teoriilor voastre, distanțele între ele nu depășesc un an-lumină.

Trebuie să fie interesant pe acolo.

Ca atare, mă duc să explorez. Poate că o să găsesc niște planete cu atmosferă redusă și voi lansa capsulele spre ele. Poate că n-o s-o fac. Ne revedem peste vreo șaptezeci de mii de ani, după timpul măsurat de voi. Până atunci s-ar putea ca prețiosul vostru Stat să fi dispărut, sau să fi înființat colonii pe planetele însămânțate, iar unele să-și fi obținut independența. Voi coborî pe una din ele. Sau...

Corbell căzu pe gânduri, frecându-și muchia rectilinie și ascuțită a nasului.

— Va trebui să verific pe calculator, spuse el după o vreme. Dar dacă n-o să-mi placă nici una dintre lumile voastre, mai există și Norii lui Magellan. Fac prinsoare că nu sunt mai departe de douăzeci și cinci de ani, după timpul navei.

CAPITOLUL DOI

Don Juan

I

Atribuirea numelor era importantă pentru Corbell. Singur în micuțul său univers, lipsit de legături cu omenirea, putând vorbi doar de unul singur, ori cu calculatorul, rammerul etichetă totul.

Lui își spuse Jaybee Corbell, așa cum se numise în viața sa anterioară.

Într-adevăr, fusese o decizie majoră. O vreme se autodenumise Corbell II, Voracir (Vafă Ori Rebel Anulat Cerebral: Idiot Ratat).

Renunțase însă la acest acronim după ce forma nasului încetase să-l mai deranjeze, și după ce se obișnuise cu aspectul și senzația brațelor scurte și mâinilor subțiri – într-un cuvânt cu trupul străin. În navă nu existau oglinzi.

Ceea ce el numea Bucătărie era un perete cu fante și un display pe care se afișau meniurile. Peretele opus se numea Clubul: conținea echipamentul pentru exerciții fizice precum și duzele ce puteau transforma nișa respectivă în saună, duș sau baie de aburi. Sala medicală fusese denumită Pădurea Fermecată, tot acolo se afla și cuva de anabioză.

Cabina de comandă era o sferă în al cărei centru se afla un fotoliu, înconjurat de pupitre de comandă semicirculare, la care se putea ajunge pe o pasarelă din zăbrele metalice. Fotoliul era capabil să adopte o varietate incredibilă de poziții spațiale, și oferea masaje indecent de plăcute. Peretele sferic putea dispărea, arătând spațiul din jur, de parcă rammerul ar fi plutit în cosmos, sau

afișând texte de astronomie, astrofizică și istorie a Statului, ori scheme ale navei.

Corbell denumise cabina: Uterul.

Calculatorul putea fi apelat verbal din orice punct al navei. În plus, o cască – asemănătoare celor de la coafor – prevăzută cu un cablu gros, permitea pilotului să beneficieze direct de senzorii calculatorului. Corbell se temea s-o facă. Refuzase să personalizeze ordinatorul, denumindu-l simplu „Calculator”. I se adresa doar pentru a solicita informații și a da comenzi.

Oscilă însă de câteva ori până ce se hotărî cum să boteze uriașul statoreactor de amorsare pe care-l furase de la Peerssa și Stat. În cele din urmă îi spuse *Don Juan*, datorită conotației falice.

Hotărâri banale... dar Corbell luase deja deciziile cele mai importante. Momentul lui de glorie fusese atunci când se eliberase de Peerssa și pornise către centrul galactic. *Don Juan* i-ar fi putut încununa cariera, explodând pur și simplu.

De acum, de abia peste douăzeci și unu de ani mai avea de făcut o opțiune majoră.

După un an de zbor, Corbell își dorea cu disperare să audă o altă voce.

Se înfiorase. Din tot ce bolborosea Pierce, ce anume ar fi meritat atenția? Cu un an în urmă, îi întrerupsese mesajul, cu un gest de dispreț, și-i ceruse calculatorului să decupleze receptorul laser. Gestul respectiv fusese important. Oare Pierce putea afla, indiferent prin ce mijloace, că nu se mai adresează neantului?

Corbell purta monologuri lungi în legătură cu acest subiect.

— Pot eu să mă simt chiat *atât* de singur? se întrebă. Sau *atât* de plictisit? Sau *atât* de doritor să aud iarăși un alt glas omenesc? Altul decât al meu...

Propria lui voce se reverbera din pereții Uterului.

— Calculator, rosti el în cele din urmă, cuplează receptorul laser. Apoi așteptă.

Nimic. Orele trecură, dar *nimic*.

Se simți cuprins de furie. Probabil Pierce renunțase. Undeva în orașul pe care nu i-l arătase niciodată lui Corbell, inspectorul instruia o altă vafă readusă la viață.

Glasul se auzi peste trei zile, în timpul micului dejun:

— Corbell!

— Ce?!?

Era ciudat. Până atunci, calculatorul nu i se mai adresase din proprie inițiativă. Era oare o urgență?

— Sunt eu, Peerssa, trădător blestemat! Întoarce nava și îndeplinește-ți misiunea!

— Du-te dracu'! replică rammerul, simțindu-se încântat.

— Du-te tu, spuse vocea lui Peerssa, devenită brusc catifelată.

Ceva nu era în regulă. *Don Juan* se găsea la aproape o jumătate de an-lumină de Soare. Cum putuse Peerssa... ?

— Calculator, decuplează receptorul laser.

— Degeaba, Corbell! De șapte luni, am emis întruna personalitatea mea spre calculatorul de la bord! Întoarce nava, sau îți opresc aerul!

Corbell răcni ceva obscen. Tăcerea care urmă îl făcu să fie atent. Torsul blând al aerului trecând prin sistemul de asigurare a vieții nu reprezenta un zgomot de care să fie conștient, dar acum îi putea sesiza absența.

— Pornește-l imediat! strigă el în panică.

— Vrei să cădem la învoială, Corbell?

— Nici gând! O s-arunc... „Ce obiect greu se poate mișca? Nici unul?” O să demontez cuptorul cu microunde și-o să-l arunc în calculator! N-o să capeți altceva decât o navă avariata!

— Misiunea ta...

— *Gura!*

Vocea lui Pierce amuți. Corbell auzi fâșâitul aerului.

Ce avea să urmeze? Dacă Pierce deținea controlul calculatorului, el putea face orice. De ce nu schimbase el însuși traiectoria navei?

Sau o făcuse? Corbell intră în Uter și se așează în fotoliu.

— Imagine completă, comandă el.

Plutea singur prin spațiu.

Distanța de o jumătate de an-lumină nu schimbase configurația stelelor. Un an de accelerație o făcuse. Acum, *Don Juan* recepta

toate razele de lumină sub un unghi, așa încât întregul cosmos era adunat înspre botul navei.

În prima lui viață, în decursul nopților petrecute la bordul unei mici ambarcații, Corbell făcuse cunoștință în mod superficial cu constelațiile. Săgetătorul se afla tot acolo unde îl lăsase, direct deasupra capului său. Cercul de foc alb din jur și de dedesubt era hidrogenul colectat și silit să fuzioneze în reacții termonucleare proprii stelelor: produsele de exhaustare ale propulsiei. Soarele nu era decât un punctuleț roz, arzător, între tăpile rammerului... și ceva trecu prin fața lui, eclipsându-l.

Holbându-se, Corbell zări o siluetă umanoidă, mai întunecată decât spațiul cosmic, mergând spre el, peste stele. Apropiindu-se...

Trăsături ascuțite, păr șaten... era Pierce. Corbell privi, de abia răsuflând. Pierce ajunsese de mărimea lui *Don Juan* și era mânios...

— Calculator, vorbi Corbell, ia manechinul de pe ecran.

Figura dispăru.

Rammerul își recăpătă siguranța.

— Pierce, sau Peerssa, sau Calculator – sau la orice alt nume ai răspunde – îți comand următoarele: Te vei îndrepta spre axa galactică, menținând accelerația de o gravitație, și vei începe frânarea la mijlocul drumului. Vei lua toate măsurile necesare pentru a proteja viața mea și integritatea navei, respectând în același timp misiunea. Acum poți vorbi, dacă dorești.

— Prefer să fiu numit Peerssa, se auzi glasul lui Pierce.

— Și eu, oftă ușurat Corbell. Te găsești sub comanda mea?

— Da. Corbell, sunt câteva lucruri pe care trebuie să le discutăm. Tu îți datorezi existența Statului. Ai furat una din cheile de supraviețuire ale omenirii înseși! Câte statoreactoare de amorsare îți închipui că putem construi? Câte capsule biologice crezi că vor izbuti să transforme niște atmosfere planetare astfel încât să poată fi respirate de oameni? Sau crezi că oamenii nu vor fi niciodată nevoiți să părăsească Pământul?

— Calculator, de acum înainte vei răspunde la numele *Peerssa*. Peerssa, taci dracului din gură!

Tăcere.

Acum Corbell se surprindea chicotind la răstimpuri. Se putea întâmpla oricând. Se pomenea izbucnind în râs în timpul mesei, sau stând în Uter și privind spațiul, ori în timp ce exersa în Club. Iar apoi nu mai reușea să se oprească, fiindcă Peerssa îl putea auzi, dar nu putea răspunde...

Peerssa. Atribuirea numelor: Pierce, inspectorul, rămăsese departe în trecutul lui Corbell, în timp ce Peerssa reprezenta o personalitate introdusă în memoriile unui calculator. Această diferență nu trebuia uitată. Între om și calculator aveau să existe deosebiri majore. Peerssa deținea alte simțuri. Peerssa nu putea suferi niciodată de foame, ori de frustrare sexuală, Peerssa nu avea să folosească Clubul, sau Dormitorul. S-ar fi putut ca Peerssa să nu dețină nici măcar instinctul de autosupraviețuire. Asta merita să fie aflat.

În plus, Peerssa era obligat să respecte comenzile. Devenise sclavul lui Corbell.

După două săptămâni, rammerul cedă în fața nevoii de conversație. Așezat în fotoliul de comandă, plutind printre stelele deja mai strălucitoare și mai albastre decât cele de dedesubt, Corbell rosti:

— Peerssa, poți vorbi.

— Perfect. Mi-ai poruncit să-ți protejez viața și nava. Nu pot menține permanent accelerația solicitată fără să te ucid și să distrug nava.

— Nu mă minți! se răsti Corbell. Am verificat pe calculator chiar înainte să trec de Saturn. Efectul statoreactorului este *mai bun* la viteze mai mari, fiindcă pot îngusta lățimea câmpurilor electromagnetice. Fluxul hidrogenului își mărește debitul.

— Ai folosit datele existente deja în calculator.

— Bineînțeles.

— Corbell, datele respective erau valabile pentru călătorii de cel mult cincizeci și doi de ani-lumină. Nu de treizeci și trei de mii. Generatorul de câmp construit de noi este fiabil, dar nu va rezista unei accelerații continue de o gravitație. Tensiunile interne îl vor

distruge. Dacă vrei să trăiești, este necesar ca peste trei ani să reducem accelerația.

Pierce, inspectorul, nu mințise niciodată, nu? Nu se deranjase s-o facă. De ce să mintă o vafă? Însă Peerssa era altceva.

— Minți, spuse Corbell.

— Negativ. Hotărăște-te! Mi-ai ordonat să nu mint. Nu mă aflu sub ordinele tale? Dacă n-ar fi așa, de ce n-aș fi întors nava spre steaua Van Maanan?

Corbell cedă:

— Asta-mi dă planul peste cap, nu-i așa? Cât va dura călătoria până în centrul galaxiei?

— Pentru o siguranță aproape perfectă, în jur de cinci sute de ani.

— Atunci să zicem o siguranță de... nouăzeci la sută. Cât va dura?

— Calculez... Insuficiente date asupra densității materiei interstelare... Se vor completa pe drum. O sută șaiszeci de ani și patru luni, plus/minus zece luni, după timpul navei.

Rammerul simți un fior rece. Atât de mult?

— Dar dacă n-am merge în linie dreaptă? Am putea trece peste planul galaxiei...

— Unde materia interstelară este mai rarefiată. Calculez... Bravo, Corbell! Pierdem niște timp pentru accelerare laterală, când cotim, totuși durata generală se reduce. O sută treizeci și șase de ani și unsprezece luni, cu o eroare de un an și o lună.

— Tot nu-i bine.

— Nu uita că drumul înapoi durează tot atât. Nu te vei mai întoarce viu pe Pământ. Însă misiunea ta inițială poate fi terminată într-un timp mult mai scurt. Ce zici?

— Ui... („*Niciodată* nu spune: «*Uită de ea*» unui calculator!") Ți-am dat niște ordine. Acum le completez: Sarcina ta este de a ne duce în centrul galaxiei în timpul minim al navei, cu nouăzeci la sută siguranță de supraviețuire.

— N-o să revezi niciodată Pământul.

— Gura!

— Poți vorbi!

Tăcere.

— Te deranjează, să fii întrerupt în felul ăsta?

— Da, sigur că mă deranjează. Tac de o săptămână. Asta înseamnă patru săptămâni adăugate lungimii călătoriei. Cu cât durează mai mult să te conving, cu atât vom avea nevoie de mai mult timp să ne încheiem misiunea!

— Ți-aș putea ordona să renunți la ideea respectivă.

— Aș executa comanda, însă e posibilă distrugerea unor circuite. Corbell, fac apel la sentimentul tău de recunoștință. Ești o creație a Statului, propria-ți existență se datorează...

— Rahat!

— Îți este atât de ușor să-ți ignori misiunea?

Corbell își înfrână impulsul de a izbi cu pumnul într-un panou de comenzi.

— Nu, nu-i deloc ușor. De fiecare dată când pomenești de numele sfânt al Statului, îmi vine să dau onorul.

— De ce nu asculți atunci de conștiința ta socială?

— Pentru că nu-i a mea! Sunt blestematele alea de injecții. M-ați ticsit de memorii ARN, și de acolo provine sentimentul datoriei mele față de Stat!

Peerssa tăcu, prelungind în mod deliberat suspansul, apoi întrebă insinuant:

— Și dacă, de fapt, e chiar conștiința ta?

— N-o s-o știu niciodată, este? Iar asta-i numai opera voastră, nu? Așa că, obișnuiește-te cu ideea.

— N-o să mai revezi niciodată Pământul. Facilitățile medicale de la bord nu te pot ține atâta timp în viață.

— Nu fi tâmpit! pufni Corbell. Medicamentele și cuva de anabioză trebuie să mă păstreze sănătos și tânăr în primele două sute de ani. Anabioza are un efect de întinerire, ai uitat?

— Nu are. Te-am mințit. Urma să rămâi viu doar pe durata misiunii. Dacă am fi avut medicamente mai bune, am fi lungit ruta.

Părea adevărat și se potrivea cu tot ceea ce știa Corbell despre Stat.

— Ticăloșilor!

— Corbell, ascultă-mă. Este posibil ca în trei sute de ani, Statul să descopere secretul întineririi complete. Am putea ajunge acasă la timp pentru...

— Întinerirea pentru non-cetățeni?

Tăcere.

— Mergem spre centrul galactic. Ai căpătat ordinele.

— Trebuie să intri imediat în anabioză, rosti sec Peerssa.

— Cum?!

— Programul tău optim este zece ani anabioză, șase luni refacere, apoi iarăși anabioză. În felul ăsta vei supraviețui, la limită, ca să vezi centrul galaxiei.

— Aha. Și dacă întâmplător uiți să mă trezești?

— Asta-i problema ta. Trădătorule!

II

Gât uscat. Crampe musculare. Ochi ce nu se focalizează. Mâini nedumerite, anunțându-l că se află într-un coșciug.

Trezirea din anabioză era precum trezirea din morți.

Pe jumătate se așteptase la așa ceva când îl congelaseră, în 1970. Iar pe jumătate se așteptase să nu se mai trezească niciodată.

— Peerssa... , șopti el.

— Aici sunt. Unde credeai c-am plecat?

— Așa-i... Unde suntem?

— La o sută șase ani-lumină de Soare. Trebuie să mănânci.

Brusc, Corbell se simți lihnit. Se sculă în capul oaselor, se odihni, apoi coborî din cuvă, mișcându-se de parcă era făcut din cristal fragil. Era slab mort și vlăguit.

— Pregătește-mi ceva să pot mânca în Uter, spuse el.

— Te așteaptă.

Se simțea amețit și ușor. Luă din Bucătărie un bulb mare cu supă fierbinte și supse din el, mergând spre Uter.

— Panoramă, rosti când se instalează în fotoliu.

Pereții dispărură.

Deasupra capului, stelele scilipeau alb-violet. De acolo se întindea un curcubeu stelar: violet în centru, apoi cercuri de albastru, verde, galben, portocaliu, roșu deschis. În părți și mai jos nu exista aproape nimic: o duzină de punctulețe roșii palide și inelul de foc al propulsiei. Și acesta slăbise în intensitate, deoarece Peerssa îngustase câmpurile colectoare; în plus, se înroșise, fiindcă combustibilul atras de electromagneți se deplasa față de navă cu o viteză apropiată de cea a luminii.

— Ești mulțumit? făcu mohorât Peerssa. Chiar dacă am porni înapoi în clipa asta, tot am pierdut mai mult de patru sute de ani din timpul Pământului...

— Mă plictisești, făcu Corbell, deși simțea o împunsătură dureroasă dinspre ceea ce, cândva, ar fi numit „conștiință”. Ce se întâmplă în continuare?

— În continuare? Te hrănești și faci exerciții fizice. Peste șase luni, trebuie să fii puternic și gras...

— Gras?

— Exact. Altfel nu poți supraviețui zece ani în anabioză. După ce termini supa, începi gimnastica.

— Și cum mă distrez?

— Cum dorești.

Evident, Peerssa nu-i putea oferi un răspuns. Statul nu prevăzuse nimic pentru destinderea lui Corbell.

— Mă gândisem eu că așa o să zici... Povestește-mi despre tine, Peerssa. O să fim împreună tare mult timp.

— Ce vrei să știi?

— Vreau să știu cum ai ajuns așa. Ce-nseamnă să fii Peerssa, inspectorul, cetățean al Statului. Începe cu copilăria.

Peerssa nu era un bun povestitor. Se pierdea în divagații. Trebuia călăuzit prin întrebări. Totuși istoria sa nu se baza numai pe glas.

Era un regizor de film slab, dar cu buget nelimitat. Pe pereții Uterului, el îi arăta lui Corbell comunitatea agricolă unde crescuse, școlile copilăriei sale (niște zgârie-nori, cu terenuri de joacă pe

terase) și texte animate de istorie pe care le studiasse în decursul ultimului ciclu educațional. În majoritate, amintirile se estompau în ceață. Unele erau surprinzător de bine definite și viu colorate: enormul puști de zece ani care-l șicanase pe Peerssa pe o terasă, fata mai mare decât el care-l inițiasse sexual, sperându-l, profesoara de drept cetățenesc...

Corbell mănca, dormi și exersă. Îl îngriji pe *Don Juan* cu dragostea pe jumătate instinctivă și înțelegerea absorbite în timpul instruirii ca rammer. În restul timpului, află de la Peerssa toate lucrurile despre care nu îndrăznise să-l întrebe pe Pierce.

Văzu imagini din Selerdor, orașul pe care doar îl întrezărise de pe o terasă. Interioarele clădirilor erau la fel de abstracte și lipsite de imaginație ca și exterioarele. Basoreliefurile de la nivelul străzilor erau de fapt texte în *shtoring*, limbajul Statului. Ele conțineau principii, reguli de comportare, sau relatări din viețile unor eroi ai Statului.

Corbell ajunsese să-l cunoască pe Peerssa la fel de bine pe cât o cunoscuse pe Mirabelle, soția sa vreme de douăzeci și doi de ani. Înțelegându-l pe Peerssa, începu să înțeleagă Statul. Memoria calculatorului cuprindea ceea ce rammerul ar fi denumit texte de educație cetățenească. Le parcurse, ajutat de comentariile lui Peerssa.

Află despre cele două războaie locale ce distruseseră jumătate din planetă. Statul se născuse din cenușa războaielor și focul idealismului, afirmase Peerssa, și devenise atotputernic destul de repede. Fusese un fascism uman, mai zisese Peerssa. Din descrierile lui se desprindeau trăsături clare ale imperiilor chinez și japonez. Societatea era riguros stratificată. Obligațiile cetățeanului față de cei de deasupra lui (și de dedesubt!) se garantau cu viața.

Guvernul construia și controla toate centralele energetice. Cândva, acestea fuseseră extrem de diverse: hidrocentrale, geotermice, sau bazate pe diferențele de temperaturi din adâncul oceanelor. Acum erau uriașe centrale termonucleare, la care se adăugau panourile solare de pe terasele clădirilor și din deșerturi. Însă Statul era unicul proprietar.

Odată, Corbell întrebase:

— Peerssa, știi ce este acela un imperiu cu monopolul apei?

— Nu.

— Păcat. În general, primele civilizații au fost imperii cu monopolul apei. Egiptul antic, China antică, aztecii... Orice guvernare care controlează în mod complet irigațiile are monopolul apei. Dacă Statul deține controlul tuturor centralelor energetice, înseamnă că el stăpânește și resursele de apă, nu? Cu o populație de douăsprezece miliarde...

— Da, sigur că da. Am construit baraje, am deviat cursurile unor fluvii și am distilat apa, ca să obținem deuteriu pentru centralele de fuziune, trimițând surplusul de apă mai departe. Dacă Statul s-ar fi oprit ca să se odihnească, jumătate din populație ar fi murit de sete.

Corbell căzu pe gânduri, apoi rosti:

— Cândva te-am întrebat dacă tu crezi că Statul va dura cincizeci de mii de ani.

— Ți-am răspuns că nu cred.

— Eu cred că Statul poate dura între șaptezeci și o sută de mii de ani. Vezi tu, aceste imperii cu monopolul apei nu se prăbușesc. Ele se pot descompune pe dinăuntru, în așa fel încât un singur brânci de la barbarii din exterior le poate răsturna. Nivelurile societății pierd contactul reciproc și de aceea nu pot lupta. Însă ajunge un impuls din afară! Într-un imperiu al apei nu există revoluții.

— Mi se pare o afirmație destul de categorică.

— Așa-i. Știi cum funcționează sistemul celor două provincii? Era utilizat în China. Să zicem că există două provincii, A și B, și în amândouă e foamete. În acest caz, se examinează trecutul lor. Dacă provincia A a avut mai multe încercări de evaziune fiscală ori revolte, toate recoltele lor sunt confiscate și trimise în B. Dacă încercările au fost aproximativ egale în cele două provincii, alegerea se face aleator. Drept urmare, provincia B devine devotată pe vecie, iar A piere, așa încât nu mai sunt necesare grijile.

— Noi am înregistrat rareori foamete, și atunci...

Nu stătea în obiceiul lui Peerssa să lase o propoziție neterminată.

— Nu există nimic mai puternic decât controlul asupra apei societății. Un imperiu cu monopolul apei poate crește, dar devine atât de instabil încât poate fi răsturnat de o singură hoardă barbară din exterior. În cazul Statului însă nu există nimic în exteriorul lui.

Mult mai târziu, Corbell află că atunci își schimbase din nou cursul vieții. Pe moment, din tăcerea lui Peerssa bănuise doar că-l ofensase pe acesta.

Iar Peerssa nu era Pierce. Inspectorul murise de mult, în vreme ce personalitatea calculatorului nu-i făcuse niciodată vreun rău lui Corbell. Nu trebuia să uite acest lucru. Rammerul renunță să mai vorbească despre Stat. Peerssa era loial Statului, în vreme ce Corbell în nici un caz.

În cele din urmă, abandonează și un alt subiect. De prea multe ori îi spusese lui Peerssa:

— Continui să regret că nu mi-ai permis să iau o femeie.

— Trebuie să-ți reamintesc că sistemul de asigurare a vieții este prea mic pentru două persoane? Sau că Soarele se află acum la o distanță uriașă înapoia noastră? Ori că nevoile tale sexuale au fost testate ca fiind reduse? În caz contrar, n-ai mai fi aici.

— Era o chestiune de *intimitate*, șuieră Corbell.

— Culcușurile de făcut dragoste din dormitor n-au reprezentat singurul test. La asocieri verbale ai înregistrat un punctaj scăzut. Nivelul tău de testosteron era sub cel normal.

— Cum poți *tu* să-mi spui *mie* de nevoi sexuale scăzute!? Tu, care ești un eunuc castrat!

— Statul are un excedent de testicule, replică sec Peerssa.

Oare Pierce ar fi reacționat la fel? Răspunsul fusese straniu... dar Peerssa vorbise serios. Corbell nu mai discută despre femei.

Trecură șase luni. Trecură și multe stele. Câteva fuseseră îndeajuns de apropiate ca să se vadă precum ferestre violete în lad, dispărând apoi aidoma unor meteori roșii, neclari. Corbell se îngrășase – era prea gras pentru gustul lui, totuși perfect din punctul de vedere al lui Peerssa – atunci când sui în sicriul cel mare.

Făcu așa de șapte ori.

III

— Corbell? Nu te simți bine? Vorbește, te rog!

Rammerul oftă în cuva anabiotică. Nu se clinti. Se obișnuise cu această rutină: slăbiciunea teribilă, foamea, cele șase luni de exerciții fizice și de îndopare silită cu mâncare insipidă, apoi iarăși în cuvă pentru a relua ciclul. Iar acum, la cea de-a șaptea deșteptare, simțea o totală lipsă de chef de a se scula.

— Corbell, te rog, spune ceva! Conform senzorilor mei, respiri și inima îți bate, dar nu te pot vedea. Ești catatonie? Să-ți administrez șocuri?

— Fără șocuri.

— Te poți mișca, sau ești prea slăbit?

Bărbatul se ridică în capul oaselor. Simți cum îl cuprinde amețeala. Accelerația navei era foarte scăzută.

— Unde suntem?

— Am trecut de jumătatea drumului și accelerăm lateral, pentru a reveni în planul galactic. Totul conform planului. Planul tău, nu al meu. Acum vreau să-ți controlez sănătatea.

— Mai târziu. Fă-mi supă. O s-o iau în Uter.

Porni către Bucătărie, săltând straniu în gravitația redusă. Îmbătrânise cu mai mult de cei patru ani cât stătuse treaz. După fiecare trezire, avea nevoie de tot mai multe exerciții ca să-și recapete forma fizică. Se simțea fragil și lihnit de foame.

Supă era bună. Întotdeauna fusese bună. Se instalează în Uter și-și plimbă ochii peste cadranele instrumentelor. Unele date erau înspăimântătoare. Fluxul de raze gama l-ar fi preschimbat în tăciuni în câteva minute, dacă n-ar fi fost respins de energia câmpurilor navei. Alte cifre păreau lipsite de sens. Peerssa avusese dreptate: Statoreactorul de amorțire nu fusese construit pentru a ajunge la viteze apropiate de cea a luminii. Afirmație valabilă și pentru instrumente.

Ce se întâmplase însă cu simțurile calculatorului? Zbura pe jumătate orb?

— Imagine integrală, comandă Corbell.

În șapte decenii, curcubeul stelar se conturase mult mai distinct. De asemenea, își pierduse simetria. Într-o parte, stelele erau strâns îngrămădite; arcul alb-azuriu scliffea precum diamantele dintr-un colier împărătesc. În cealaltă parte, cea orientată spre spațiul intergalactic, curcubeul era aproape negru. Fiecare stea se definea precis în banda ei de culoare, dar în discul central de stele violete (mai șters decât albastrul, totuși având o nuanță ce făcea să mijești ochii) se zărea o strălucire albă: fundalul de microunde al universului, aflat la temperatura de trei grade Kelvin și amplificat în spectrul vizibil datorită imensei viteze a lui Don Juan.

Flăcările propulsiei navei deveniseră un evantai de lumină sângerie, îndreptat către spațiul intergalactic. Peerssa folosea jeturile laterale, pentru a vira spre planul galaxiei.

— Imagine corectată, ceru Corbell.

Pentru asta, Peerssa elabora un soi de ficțiune. Din universul pe care-l percepea cu senzorii statoreactorului, el extrapolă o imagine a spațiului cosmic văzut dintr-un punct staționar și o reproduse pe peretele sferic al Uterului.

Galaxia era incredibil de frumoasă – un vârtej de lumină ce acoperea jumătate din univers. Corbell privi în față, căutând pentru prima dată centrul galaxiei. Se afla acolo, mai strălucitor decât restul, dar cețos, nedistinct. Rammerul se simți dezamăgit. Crezuse că sfera de astre strâns apropiate avea să fie o explozie de culori. Nu putea distinge nici o stea individuală; doar o pâclă strălucitoare în jurul unui centru orbitor. Înapoia sa, stelele erau la fel de neclare.

— Imaginea posterioară are rezoluție slabă, explică Peerssa. Lumina e puternic deplasată spre roșu.

— Și frontal?

— Nu corespunde cu teoria. M-aș fi așteptat la o claritate mai bună în centru. Probabil că lumina e eclipsată de cantități mari de materie interstelară. Deși... Am nevoie de mai multe date.

Corbell nu răspunse. Privea un roi stelar, șase puncte sclipitoare rotindu-se frenetic și apropiindu-se de ei. Trecură prin dreapta,

continuând să se agite nebunește și încremeniră imediat după aceea.

— Prima dată când se mai întâmplă asta, vreau să văd imaginea necorectată.

— O să te anunț, dar nu-i mare lucru...

Ajunsesese deci la jumătatea drumului, iar destinația devenise vizibilă. Nimeni înaintea lui nu putuse zări strălucirea miezului galaxiei, sau roiul stelar învârtindu-se turbat și gonind aproape cu viteza luminii. Sufletul dușmanului său devenise sclavul lui Corbell.

Se îndrepta către sorii centrali precum un fluture atras de foc – așteptându-și moartea, dar savurându-și victoriile.

Își termină supa pe care n-o putea identifica. Bucătăria și/sau laboratorul chimic ofereau îndeajuns gust și suficientă varietate pentru ca un non-cetățean al Statului să nu-și pună capăt zilelor. Cu hrana respectivă el trebuia să se îngrașe... și să facă gimnastică pentru a redistribui grăsimea. În ultima vreme, avea tendință spre un pântece proeminent, care nu-i era de nici un folos.

Corbell îmbătrânea. În ciuda cuvei de anabioză și a tuturor medicamentelor disponibile, avea să fie decrepit înainte de a ajunge la sorii centrali.

A doua lui viață ar fi trebuit să semene mai mult cu prima. Sperase să-și facă prieteni, să înceapă o nouă carieră... fusese congelat la patruzeci și patru de ani, ar fi avut vreme... chiar pentru o căsătorie, pentru copii...

Lucrurile aveau să arate mai bine după ce-și recâștiga din puteri. Ar fi putut trage o beție cu oxigen. La solicitarea sa, Peerssa ar fi umplut cabina cu oxigen pur, în același timp prevenindu-l asupra efectelor secundare nefavorabile, atâta vreme cât i-o permitea rammerul.

— De obicei, spuse Corbell, acum începeai să mă bați la cap cu misiunea pe care o am față de Stat.

— E inutil, răspunse Peerssa. Am început frânarea. Înainte de a putea opri, vom ajunge printre aștrii centrali.

Corbell zâmbi.

— Oricare altul în afara ta ar fi cedat mai devreme. Mărește imaginea sorilor centrali, te rog.

Miezul galaxiei se năpusti spre el. Nebuloase întunecate, încrustate de stele, înconjurată un centru strălucitor. Aduceau cu niște nori de furtună. Își schimbaseră poziția avută la ultima lui trezire.

Totuși centrul în sine rămânea o ceață luminoasă, lipsită de trăsături distincte, în interiorul căreia scliffea un punct.

— Materia interstelară trebuie să fie a naibii de densă acolo. Câmpurile noastre pot face față?

— Vei fi surprins ce putem face dacă renunțăm la accelerație și ne preocupăm doar de protejarea sistemului de asigurare a vieții – și de nimic altceva.

— Oricum o să mor de bătrânețe.

— Corbell, există o modalitate de a reveni pe Pământ.

— *La dracu, Peerssa, m-ai mințit până-acum?!!*

— Calmează-te. Dacă dorești, există o modalitate de a te face tânăr. Poți înțelege de ce n-am abordat subiectul ăsta până acum.

— Sigur că pot! Dar de ce *acum*? De ce ai face una ca asta pentru cineva care ți-a trădat scumpul tău Stat?

— Lucrurile s-au schimbat. În clipa de față, s-ar putea să fim ultimii supraviețuitori ai Statului. Iar tu n-ai fost nici măcar cetățean.

— Tu ești?

— Eu sunt o personalitate umană suprapusă memoriei unui calculator. N-aș putea fi niciodată un cetățean. Tu însă puteai deveni unul. Așa cum ești, poți reprezenta Statul. Este foarte posibil ca Statul să nu fi rezistat șaptezeci de mii de ani, cât am lipsit noi. De aceea, merită să fii păstrat.

— Mulțumesc.

În mod irațional, Corbell se simțea mișcat.

— S-ar putea ca Statul să mai existe doar în amintirile tale. Mă bucur că m-ai silit să îți învăț graiul. Mă bucur că ți-am spus atât de multe despre mine. Tu trebuie să trăiești.

— Întinerește-mă, rosti Corbell cu disperarea omului care îmbătrânește prea repede. Ce trebuie făcut?

— Deținem echipamentul pentru a te clona. Cu siguranță, conceptul clonării nu-ți e străin...

— Se cunoștea și pe timpul meu. Deși nu se clonau decât plantele. Dar...

— Noi putem clona oameni. Te putem clona pe tine. Dezvoltăm individul în cuva anabiotică, lipsit de orice influențe senzoriale externe. În timpul acesta îți înregistrăm amintirile – tot ce cuprinde memoria – și apoi le transferăm în mintea goală a clonei.

— Cum? Ah, da, prin cuplarea la calculator.

Cuplarea reprezenta controlul telepatic asupra calculatorului. Corbell nu îndrăznise s-o utilizeze niciodată. Se temea cu atât mai mult de ea de când calculatorul devenise Pierce. Peerssa s-ar fi putut folosi de ocazie ca să pună stăpânire pe mintea lui.

— De asemenea, adăugă Peerssa, ne trebuie ser din ARN-ul memoriei tale, pentru a-l injecta clonei.

— Vrei să mă transformi într-o tocătură! răcni rammerul.

— Vreau să te întineresc.

— Tânărul acela n-aș fi eu, nebunule!

— Noul individ l-ar reprezenta pe Jerome Branch Corbell în aceeași măsură ca tine.

— Mulțumesc! Multe mulțumiri! Zi-mi și mie ce s-a întâmplat cu adevăratul Corbell? Tocat pentru chifteluțe, stors de ARN și injectat într-un criminal cu creierul spălat!

— Adevăratul Corbell trebuie să fi fost nebun, sau prost. Sub minus cinci grade, fosfolipidele din nevrogliile creierului îngheață. Sinapsele se distrug. Orice individ cu educație știe asta. Corbell și celelalte vafe n-au avut absolut nici o șansă. Tu reprezinți o îmbunătățire a originalului Corbell, iar clona va fi o îmbunătățire a ta.

— Mă gândisem eu că intenționezi așa ceva. Nu, mulțumesc. Nu va exista un Corbell III, Voracir.

După șase luni, nu era gata pentru anabioză.

— Ai tras chiulul de la exerciții, îi spuse Peerssa.

Corbell tocmai încheiase o ședință de gimnastică. În ultimele două luni, tendinita îl silise să-și cruțe brațele, dar îl dureau oricum – simțea două sârme arzătoare în umeri.

— Tu ai elaborat programul, mârâi el.

— Ar fi trebuit să te trezesc mai devreme. Ieșirea din anabioză e traumatizantă. Dacă dorești să atingi centrul galaxiei într-o condiție fizică optimă, trebuie să mai rămâi treaz două luni.

— Perfect. Oricum urăsc blestemata aia de cuvă.

Corbell se trânti într-un fotoliu mulant. În gravitația extrem de redusă, avea tendința să-și piardă tonusul muscular. Pântecele îi devenise proeminent.

Nu avea alt interlocutor, iar Peerssa deținea o răbdare nesfârșită. Probabil că apreciasse destul de bine momentul, atunci când îl întrebă:

— Te-ai mai gândit la redobândirea tinereții?

— Uită de propunerea asta, se înfioră bărbatul, apoi adăugă grăbit: N-am spus-o literal... Dacă o ștergi din memorie, ideea tot îți va veni – mai târziu.

— Înțeleg deci că ai anulat ordinul. Care-i obiecția?

— Nu-mi place.

— După cum stau lucrurile, vei muri de bătrânețe pe drumul de întoarcere. Tratamentul cu anabioză nu-i suficient.

— Nu vreau să fiu transformat în tocătură. Mi-a ajuns o dată.

— Cunoști detaliile sistemului de reciclare a excrețiilor fiziologice. Nici el nu-ți place?

— Pentru că tot m-ai întrebat – nu!

— Totuși consumi alimente și apă reciclate.

Corbell tăcu.

— Când se va termina totul, vei fi iarăși tânăr.

— Nu! Nu, nu voi fi! răcni bărbatul. Voi fi o chiftea! O chiftea contaminată, un gunoi gata de reciclat p-p-pentru blestemata ta de clonă! N-ar fi nici măcar o copie bună, fiindcă i-ai introduce propriile tale idei prin cuplarea la calculator!

— N-ai nici o loialitate pentru nimeni în afară de tine.

„Îl pot decupla“, se gândi Corbell. „Oricând.“

— Indiferent ce aș fi, așa-i! rosti el cu glas tare.

— Singurul om care a văzut centrul galaxiei. Minunat! Peerssa avusese vreme să exerseze sarcasmul. Și ce o să faci după ce-ți vei satisface unica ambiție a vieții? Îmi vei porunci să mă

autodistrug? Un gigantic rug funerar pentru sfârșitul tău, o flacără termonucleară pe care s-o poată vedea ochii extraterestri?

— Asta te frământă? Întrebă Corbell. Uite ce-i: După ce privim sorii centrali, de ce nu lansăm câteva capsule în direcția unor planete potrivite? *Tu* poți ajunge viu pe Pământ. Până ce Statul va trimite nave, algele vor transforma unele atmosfere reduse în atmosfere bazate pe oxigen. Poți transporta și mumia mea, în cuva anabiotică. Poate că vreun muzeu o să fie interesat.

— Nu vrei să redevii tânăr?

— Am mai discutat problema asta.

— Perfect. Vrei să vii în Uter, te rog? Am multe să-ți arăt.

Derutat și suspicios, Corbell se conformă.

Pe interiorul peretelui sferic Peerssa afișase o serie de imagini. O vedere mult mărită, dar neclară, a miezului galactic așa cum îl văzuse rammerul cu șase luni în urmă – extrem de aplatizat, cu strălucirea sorilor atenuată de materia interstelară. Alături, imaginea mărită a centrului galaxiei spirale din Andromeda. Lângă ele, o schiță: un disc cu un contur ciudat, secționat transversal. Bărbatul se încruntă, întrebându-se unde anume îl mai văzuse.

După ce se instalează în fotoliu, Peerssa începu:

— N-am știut niciodată de ce ai ales drept destinație centrul galaxiei. S-ar putea să nu înțeleg motivul.

Miezul Andromedei sclipa multicolor, și Corbell îl arătă:

— De asta! Pentru frumusețe! Din același motiv pentru care, odată, am străbătut călare Marele Canion. Îți poți imagina o planetă situată pe periferia acelei sfere? Îți poți imagina *noaptea*?

— Pot face mai mult decât atât. Ți-o pot arăta, prin extrapolare.

Peerssa o făcu. Fotoliul rammerului plutea deasupra unui peisaj întunecat. Cerul era acoperit de stele care se luptau pentru supremație: mari și mici, roșii, albastre și de albul cel mai pur, ca și o pereche care, rotindu-se, lăsa în urmă o spirală de gaz stacojiu. Poziția observatorului se deplasează. Spre est se ridică un zid negru, un nor de zece mii de ani-lumină cubici... apoi Uterul reveni la imaginile anterioare. Corbell rămăsese cu gura căscată.

— Aș fi putut face asta înainte să intri pentru prima dată în anabioză. Am fi putut îndeplini misiunea primită de tine – să

amorsăm planetele cuvenite – și ți-aș fi putut arăta imaginile astea oricând. De ce n-ai spus nimic?

— Nu sunt imagini *reale*. Peerssa, aristocrații din vremea ta nu făceau niciodată croaziere prin... să zicem, prin inelele lui Saturn, din pură plăcere?

— Ca să analizeze posibilitățile de explorare minieră...

— De „explorare“! Dacă spuneau așa, înseamnă că mințeau.

— Ți pare rău că ai venit?

De fapt, de ce continuase? Știința că drumul avea să-i răpească mai mult de douăzeci și unu de ani din viață, și ulterior *întreaga* viață nu-i schimbase hotărârea. Corbell, vafa reconstruită, nu ar fi avut niciodată o viață obișnuită, normală. Foarte bine, atunci să realizeze ceva memorabil.

— Nu. De ce să-mi pară rău? M-am așteptat la ciudățenii în centrul galaxiei. N-am avut dreptate? Nu seamănă *deloc* cu celelalte galaxii, iar eu sunt primul care știu asta.

— Ești nebun! Dă-ți seama cât sunt de uluit. Nu contează... Opțiunea ta a avut consecințe nebănuite. Astronomii Statului se așteptau la o sferă densă, formată din milioane de stele aflate la distanțe variind între trei luni și un an-lumină, printre care să predominie gigantele roșii. În realitate, iată ce am găsit: materie comprimată într-un disc extrem de aplatizat spre centru, a cărui axă constituie o sursă incredibil de puternică de unde infraroșii și radio.

— Ca în desenul ăla?

— Da, seamănă mult cu această schiță pe care am descoperit-o în memoriile auxiliare: reprezentarea configurației discului de acreție din jurul găurii negre din Cygnus X-1.

— Ah!

Corbell *nu* văzuse schița respectivă în timpul instruirii ca rammer. De fapt, instruirea nu-i spusese nici măcar cum să evite găurile negre de dimensiuni stelare, întrucât acestea nu apăreau pe ruta lui inițială. Văzuse însă un desen asemănător, ilustrând un articol din *Scientific American*!

— Da, Corbell. Luminile tale minunate sunt absorbite de o gaură neagră care are masa egală cu a galaxiei. Viteza ei de rotație trebuie să fie enormă, judecând după felul cum a turtit masa stelelor

din jur. În cele din urmă, s-ar putea ca întreaga galaxie să dispară în... Corbell? Ți-e rău?

— Nu, răspunse bărbatul cu glas înăbușit, îngropându-și fața în palme.

— Nu fi deprimat. Aceasta este șansa noastră de supraviețuire.

— Ce?!

— Există o șansă, mică, de a revedea Pământul înainte de moarte. O experiență unică – ori pierzi, ori câștigi. Nu asta-ți doreai? Să-ți explic...

IV

La cea de-a treisprezecea deșteptare, încercă să se ridice prea repede. Se trezi din nou, amețit, întins pe spate în sicriu, cu Peerssa strigându-i în ureche:

— Corbell! Corbell?

— Aici sunt. Unde credeai c-am plecat?

— Fii mai prudent. Rămâi întins încă un minut.

Era slab și bătrân. Artrita îi scârțâia în încheieturile noduroase. Foamea familiară era însoțită de greață. Își trecu mâna peste țeastă – fusese pe jumătate chel când intrase în Pădurea Fermecată – și o coborî plină de șuvițe întregi de păr.

— Unde suntem?

— La o lună de gaura neagră, și ne apropiem. Imaginea o să te încânte.

Coborî din cuva anabiotică aidoma unui Dracula bolnav. Se împletici până la Bucătărie, apoi intră în Club. Mușchii îi erau flasci și predispuși la cârcei. Exercițiile fizice i se păreau istovitoare. Totuși, durerea, greața și vârsta însemnau prea puțin. Se simțea bine. În cel mai rău caz, descoperise un mod inedit de a muri.

— Dacă ne apropiem prea mult? se adresă el microfoanelor omniprezente. Nu vom muri niciodată, așa-i? Ne vom opri în afara razei Schwarzschild.

— Un observator exterior așa va vedea. Nu și noi. Dorești să-mi modifici instrucțiunile?

— Nu.

După câteva minute, se lăsă în fotoliul din Uter. Sorbi ultimele picături de supă.

— Imagine integrală.

Don Juan gemea deasupra unui ocean de stele mocnind. Într-o galaxie obișnuită, ele ar fi fost destul de apropiate, dar acum, turtite într-un plan comun de către rotația giganticii găuri negre din mijloc, mureau strivite. Moartea lor radia o lumină teribilă. Păreau niște torțe în mijlocul unui câmp de lumânări. Probabil că aici ciocnirea a doi sori, sau sfârtecarea unei stele de către forțele gravitaționale nu reprezenta nimic neobișnuit.

Mai ales spre centru, se gândi Corbell. Centrul oceanului strălucea orbitor în față. Pe axă nu se vedea nici măcar un punct întunecat. De fapt, nu se așteptase la așa ceva.

— Care-i distanța în spațiul normal?

— Prin galaxie? Trei virgulă șase ani-lumină.

— Sunt probleme?

— Cred că ne putem menține deasupra planului discului, până ce depășim proeminența aceea activă din față, cam la doi-trei ani-lumină de singularitate.

Corbell plecă privirea spre flăcările propulsiei, un nou-raș alb sub picioarele sale. Bănuia că deasupra discului exista foarte puțin hidrogen.

— Și dacă nu poți? Dacă va trebui să trecem prin ea?

— Nu vei simți absolut nimic. Regiunea respectivă este zona unde stelele își pierd identitatea. Ele devin fascicule de plasmă densă, ce conțin noduli de neutroniu. De acolo provine majoritatea luminii. Mai departe, urmează aplatizarea cea puternică la care se adaugă radiații datorate frecărilor din materia care spiralează spre interior.

— Ce-i cu gaura neagră în sine?

— Încă nu am imaginea ei. Estimez o circumferință de două miliarde de kilometri și o masă de o sută de milioane de ori mai mare decât a Soarelui. Ergosfera va fi uriașă. N-ar trebui să avem nici un fel de probleme în traversarea ei.

— Ai spus „circumferință“?

— Trebuia să-ți fi dat raza? Raza unei găuri negre poate fi infinită.

Pur și simplu, dimensiunile discului de stele strivite nu puteau fi percepute. Era ca și cum ar fi zburat pe deasupra altui univers. O circumferință de două miliarde de kilometri însemna, raportând-o la Sistemul Solar, orbita lui Jupiter; însă dacă rammerul ar fi putut privi dincolo de protuberanța din față, de Inelul de Foc, ar fi descoperit o gaură neagră invizibil de mică.

Întrezări cu coada ochiului o străfulgerare și, răsucindu-se, zări o supernovă licărind albă pe fundal roșu. Tocmai pierduse ocazia de a asista la sfârtecarea unei stele sub acțiunea fluxurilor gravitaționale; acum își revărsa prin spațiu inima, ce ajungea la temperaturi de zece milioane de grade.

Întrebă ceva ce nu mai întrebese niciodată:

— Peerssa, tu la ce te gândești?

— Nu prea știu cum să-ți răspund.

— Încearcă.

— Nu mă gândesc la nimic. Deciziile mele sunt deja luate. Ele sunt justificate matematic. Nu trebuie să optez.

— Cum vei găsi Pământul?

— Știu unde va fi Soarele peste trei milioane de ani.

— *Trei... !?* Nu era vorba de șaptezeci de mii?

— Nu uita că plonjăm într-un câmp de gravitație uriașă. Timpul va fi comprimat pentru noi. Dimensiunile găurii negre sunt suficient de mari ca să nu fim sfârtecați de forțele de maree, dar vor trece aproape trei milioane de ani până ce voi activa propulsia termonucleară. Ce pot face mai mult? Putem găsi Soarele într-un interval finit de timp. Sau poate că, înainte de venirea noastră, Statul s-a extins într-un milion de ani-lumină cubici.

— Un interval finit... Peerssa, chiar că ești *ciudat*.

Totuși lui Corbell nu-i ardea de răs. În anul șaptezeci de mii înainte de Cristos, existase omul de Neanderthal și câțiva Cro-Magnoni. Oameni... Dar cu trei milioane de ani în urmă, nu trăiau decât maimuțele care se hrăneau cu carne crudă. Ce anume avea să populeze Pământul peste alte trei milioane de ani?

Corbell își petrecu majoritatea timpului în Uter, privind discul de acreție. Îi plăceau imaginile necorectate, cele care arătau universul distorsionat datorită vitezei statoreactorului.

După schimbarea direcției, nava își pierduse majoritatea enormei mase relativiste. *Don Juan* se deplasa mai repede după prima perioadă petrecută de rammer în cuva de anabioză. Cu toate acestea, viteza rămânea apropiată de cea a luminii și nava accelera permanent, atrasă de sursa punctiformă cu masa de o sută de milioane de ori mai mare decât a Soarelui. În față, discul de acreție se zărea precum un curcubeu de culori, iar Inelul de Foc părea un deal alb-violet, crescând mereu. Stelele erau înghesuite laolaltă; nu puteau fi deosebite între ele decât în momentul unei explozii. Culorile se modificau treptat, ajungând la roșul închis și neclintit al oceanului de flăcări dinapoia statoreactorului, în care ocazionalele supernove scânteiau alb-gălbui sau alb-verzui.

Inelul de Foc – regiunea convexă unde căldura acumulată în fasciculele de materie stelară creștea chiar mai puternic decât efectul de compresie al găurii negre – se apropia. În cele din urmă, Corbell cedă în fața luminii lui orbitoare.

— Redu intensitatea luminoasă, ordonă el, făcându-și mâna streășină deasupra ochilor.

— Am micșorat-o la zece la sută din valoarea nominală. Anunță-mă când trebuie s-o mai reduc.

— *Tu* nu pățești nimic? Nu-ți distruge senzorii optici?

— Nu cred. Nu uita că, la sfârșitul misiunii tale, ar fi trebuit să te apropii extrem de mult de Soare, pentru a frâna. Pot suporta valori ridicate ale intensității luminoase.

Inelul de Foc era o gogoasă turtită cu circumferința de douăzeci de ani-lumină și grosimea de un sfert de an-lumină; conținea patru-cinci ani-lumină cubici de stele, de la cele verzi la alb-albastre, aflate în toate gradele posibile de fuziune și fisiune. Așa ar fi arătat ladul, dacă ar fi fost un munte uriaș. Se apropia... și *Don Juan* îl depăși pe un evantai de flăcări termonucleare, accelerând puternic. Corbell se aplecă și privi atent, în vreme ce

nava lunecă de-a lungul gradientului interior, lăsând în urmă Inelul de Foc – un zid roșu închis. Discul de acreție interior era mult mai subțire, extrem de comprimat. Rammerul fixa concentrat locul unde trebuia să se găsească gaura neagră. Nu zărea decât materie stelară, sclipind alb-violet, cu un centru orbitor.

Totul se petrecea teribil de rapid acum. Mai rămăseseră câteva minute, poate chiar secunde. Peerssa declanșă jeturile de poziționare sub unghiuri ciudate. În discul interior nu se distingeau nici o stea: absolut nici un detaliu. Era o masă perfect uniformă.

— Neutroniu, explică Peerssa. Are chiar și structura lui cristalină, dar este foarte instabilă – se descompune în mod permanent. Pot zări fulgerările de raze-X, ca niște vâlurele.

— Păcat că n-am și eu senzorii tăi...

— Te poți cupla...

— Nu!

Înapoia lor, Inelul de Foc se înroși tot mai puternic, apoi dispăru. Discul interior sporea în luminozitate, urcând spre azuriu, după care, brusc, rămase în urmă. În ultima fracțiune de secundă, Corbell zări gaura neagră.

Propulsia termonucleară vui sub el, apăsându-l în fotoliu. Lumina îi explodează în ochi. Când se focaliză, văzu o scânteie de lumină violetă, înconjurată de un cerc larg de tăciuni. În rest, negru.

— Trebuie să discutăm ceva, spuse calculatorul.

— Așteaptă puțin. Lasă-mă să-mi trag răsuflarea.

Peerssa așteaptă.

— S-a terminat? întrebă Corbell. Am trecut nevătămați?

— Da.

— Bine lucrat!

— Mulțumesc.

— Și-acum ce se-ntâmplă?

— Declanșarea propulsiei în ergosfera unei găuri negre ne-a apropiat periculos de mult de viteza luminii. Actualmente folosesc câmpurile navei ca să înlătur din cale materia

interstelară. Nu le voi putea utiliza pentru propulsie până ce nu reducem viteza. Vom ajunge în vecinătatea Soarelui, dacă nu cumva trecem pe lângă el, în treisprezece virgulă opt ani, după timpul navei.

— Am pierdut cu adevărat trei milioane de ani?

— Da. Corbell, trebuie să-ți cunosc părerea. Statul s-a putut prăbuși după trei milioane de ani?

Bărbatul râse, ușor tremurat.

— O să fim norocoși dacă mai dăm peste ceva similar ființelor umane. Nu știu cum ar putea arăta. Trei milioane de ani! Păcat că nu exista și altă cale de-a o face.

Se sculă. Brusc se simțea lihnit de foame.

— Mi s-a poruncit să păstrez viața ta și integritatea navei, spuse Peerssa, dar nu să-ți îmbunătățesc situația. Loialitatea mea este față de Stat.

— Ce vrei să spui? se opri Corbell.

— Din clipa când am știut de existența găurii negre, ne puteam folosi de ea. La jumătatea drumului, puteam continua să accelerăm. Am fi ajuns în centrul galaxiei după aproximativ optzeci de ani. Dacă treceam destul de aproape de gaura neagră, rotația ei ne-ar fi curbat traiectoria hiperbolică atât de mult încât s-ar fi suprapus peste cea de apropiere, deși noi am fi fost cu mult în exteriorul ergosferei. Alți optzeci de ani petrecuți la bordul navei ne-ar fi readus lângă Soare după șaptezeci de mii de ani de la plecarea ta.

— Te-ai gândit la varianta asta și n-ai aplicat-o?

— Nu dețin date asupra imperiilor cu monopolul apei. A trebuit să mă bazez pe adevărul spuselor tale.

— Ce tot vorbești acolo?

Răspunsul sosi sub forma glasului înregistrat al lui Corbell. *„Eu cred că Statul poate dura între șaptezeci și o sută de mii de ani. Vezi tu, aceste imperii cu monopolul apei nu se prăbușesc. Ele se pot descompune pe dinăuntru, în așa fel încât un singur brânci de la barbarii din exterior le pot răsturna. Nivelurile societății pierd contactul reciproc și de aceea nu pot lupta. Însă*

ajunge un impuls din afară! Într-un imperiu al apei nu există revoluții."

— Nu în...

„Un imperiu cu monopolul apei devine atât de instabil încât poate fi răsturnat de o singură hoardă barbară din exterior. În cazul Statului însă nu există nimic în exteriorul lui."

— Nu înțeleg...

— Statul putea dura între șaptezeci și o sută de mii de ani, deoarece cuprindea toată omenirea. Nu existau barbari care să-i aștepte, hulpavi, slăbiciunile. Statul ar fi putut deveni foarte instabil – în așa măsură încât putea fi răsturnat de ura unui singur barbar. Tu, Corbell! Tu puteai fi barbarul acela.

— Eu?!

— Ai exagerat cumva situația? M-am gândit la asta, însă n-am putut risca. Și nici nu te puteam întreba.

„Este un calculator“, își spuse bărbatul. „Memoria perfectă, logica rigidă și absența judecății. Am uitat asta. Am vorbit cu el așa cum aș fi făcut cu o ființă omenească, iar acum... “

— Deci în mod eroic, ai salvat Statul de *mine*. Să fiu al dracului!

— Pericolul nu era real? Nu te puteam întreba. Mă puteai minți.

— Nu mi-am dorit niciodată să răstorn blestematul ăla de guvern. Voiam doar să duc o viață normală. Aveam numai patruzeci și patru de ani! N-aveam chef să mor!

— Niciodată n-ai fi putut duce ceea ce numești „o viață normală“. Era deja imposibilă în anul două mii o sută nouăzeci după Cristos.

— Probabil că așa-i. Pur și simplu, nu... mi-am dat seama. Hai să pornim spre casă!

CAPITOLUL TREI

Casa dezmembrată

I

Corbell își amintea posterele. Le cumpărase dintr-o prăvălie din Kansas City și le prinsese pe peretele dormitorului. Rămăseseră acolo un an, până se plictisise de ele: fotografii mărite ale Pământului, făcute de către misiunile Apollo de pe orbită și dinapoia Lunii.

În amintirile lui, Pământul avea nenumărate tonuri de albastru, peste care se suprapuneau bulgări de nori albi. Până și uscatul erau azuriu, amestecat cu alte culori, exceptând rarele petece roșu-maronii ale deșerturilor.

Chel, ridat și foarte slab după perioada petrecută în cuva anabiotică, Jerome Branch Corbell plutea în spațiul negru într-un fotoliu mulat, înconjurat de un semicerc de cadrane luminoase și indicatoare.

Norii și peisajele goneau la mai bine de cinci sute de kilometri dedesubt.

Planeta putea fi Pământul. Contururile oceanelor și continentelor păreau vag familiare. Culorile aveau prea multe nuanțe roșu-maronii, dar la urma urmei... trei milioane de ani...

Își dresese glasul. Îi suna răgușit – scârțâia după somnul cel lung și era prea ascuțit.

— E Pământul?

— Nu știu, replică Peerssa.

— Ăsta-i un răspuns prostesc! E sau nu, Sistemul Solar?

— Încearcă să nu te ambalezi, Corbell. Nu știu dacă acesta e Sistemul Solar. Datele nu coincid perfect. E sistemul din care proveneau mesajele. Le-am urmat până la sursă.

— Să auzim mesajele. De ce nu m-ai trezit mai devreme, înainte de a ne implica?

— Am descoperit anomaliiile abia după ce ne implicasem. Te-am trezit după ce ne-am stabilit pe orbită. Mă temeam să nu mori din cauza șocului. Nu mai poți suporta încă o perioadă de anabioză, Corbell. N-o să rezisti până la altă stea.

Rammerul încuviință din cap. Ultima deșteptare fusese cea mai rea dintre toate. Semănase cu o gripă asiatică asociată cu o mahmureală după o beție cu coniac. Se simțea bolnav și hidos. Cu mai puțin de zece ani în urmă, după amintirile sale, Statul reînviase un bărbat tânăr. Zece ani de viață efectivă la care se adăugau un secol și jumătate petrecut în anabioză transformaseră tânărul într-un sac sfrijit de oase. Se temea îngrozitor de senilitate... totuși gândurile îi păreau limpezi.

— Să vedem ce-i cu mesajele, vorbi el.

Imaginile apărute pe peretele Uterului nu erau tocmai reale, ci controlate de Peerssa; calculatorul proiecta ceea ce culegeau senzorii săi. În întunericul spațiului apăru o fereastră prin care se zăreau două cuburi translucide, rotindu-se lent. În interiorul acestora se aflau două forme alcătuite din cubulețe mai mici – cam o sută pe fiecare latură.

— La distanța de treizeci și doi de ani-lumină de acest sistem planetar, începu Peerssa, am recepționat un semnal laser. Conținea două mesaje separate, două serii de puncte și pauze, fiecare serie de un milion treizeci și două de mii trei sute unul biți. Adică numărul o sută unu ridicat la cub. O sută unu este un număr prim. Există, desigur, o anume ambiguitate – s-ar putea să fi inversat dreapta cu stânga.

Nu era soluția cea mai bună pentru transmiterea imaginilor, totuși Corbell putea recunoaște un bărbat și o femeie ținându-se de mână; aceeași pereche în ambele cuburi. Alături existau rânduri de poligoane și sfere. Peerssa îndreptă asupra cubului vârful unei săgeți roșii.

— Consideri că acestea reprezintă ființe omenești?

— Sigur că da.

Săgeata se mută la cel de-al doilea cuplu.

— Și acestea?

— Da.

Peerssa reveni la cubul din stânga.

— Acesta a fost primul dintre mesaje. Numerele pot reprezenta atomi: carbon, hidrogen și oxigen. Ești de acord?

— În principiu, da. Totuși, care ar fi rostul lor?

— Ei formează baza chimică a protoplasmei. Rândul acesta, mai mare, n-ar putea fi un sistem solar? Obiectul acela aproape sferic ar fi soarele. Simbolurile dinăuntru lui pot fi patru atomi de hidrogen lângă un atom de heliu. Poligoanele mai mici ar fi planetele.

— De acord. Este Sistemul Solar?

— Doar dacă s-a schimbat în mod radical. Ce-i cu al doilea cub? De ce diferă oamenii dinăuntru?

Corbell compară cele două cuburi. În primul, siluetele dețineau o aparență solidă, exceptând sferele goale ce simbolizau plămânii. În al doilea cub, siluetele erau complet goale pe dinăuntru și prin ele trecea un X din cubulețe.

— Cred că am înțeles. În al doilea mesaj, oamenii sunt anulați. Iar rândurile alea de poligoane par alte opt sisteme stelare, cu sori și planete, reprezentate la scară mai mică. Unele au stele duble.

— Și care ar fi mesajul?

— Opt sisteme planetare, două cu sori dubli... Niște oameni goi pe dinăuntru, anulați... Bine, să zicem cam așa: „Atențiune! Noi suntem oameni, care avem formele astea, iar biochimia noastră se bazează pe carbon și apă. Noi venim dintr-un sistem solar care arată așa. Ființele similare care vin din celelalte opt sisteme solare seamănă cu noi, dar nu sunt oameni.” Merge?

— Da.

— Se bazează pe o gândire proprie omului. Îmi pot imagina scumpul tău Stat expediind un astfel de mesaj, numai că... numai că Statul nu avea dușmani naturali. *Toată lumea* făcea parte din el. De aceea, te-ntreb: Țsta-i mesajul emis de aici?

— Da. Am considerat că l-au expediat oamenii, și nu eram sigur că altfel pot găsi Soarele.

— Dar cum de ne-au găsit ei? Înseamnă că ne-au depistat de la câteva sute de ani-lumină depărtare. Ori pe atunci aveam viteza apropiată de a luminii, nu?

— Plasma evacuată de statoreactor este evidentă pentru niște instrumente bune. Totuși semnalul laser conținând mesajele a fost foarte puternic. Un asemenea consum de energie necesita motive întemeiate.

Corbell rânji cu o satisfacție răutăcioasă.

— Motivul cel mai întemeiat este erezia. Statul tău s-a destrămat, Peerssa. Coloniile s-au revoltat. Probabil că Statul din Sistemul Solar voia să prevină orice navă care se înapoia: „Nu vă opriți în colonii!”

— Mi-ai zis că Statul e un imperiu cu monopolul apei. El nu putea fi distrus printr-o reacție internă, ci doar prin cucerirea de către o forță exterioară.

Corbell izbucni într-un râs al cărui sunet nu-i plăcu: aducea mai degrabă cu un cotcodăcit strident.

— Peerssa, idiotule, eu nu-s profesor în istorie! Sunt arhitect! Un prieten mi-a povestit despre imperiile cu monopolul apei, iar el este unul... era unul dintre indivizii ăia care generalizează totul, fiindcă atrag mai multă atenție. Niciodată n-am știut dacă să-l iau în serios.

— Totuși ai crezut în spusele lui.

— Puțin – la urma urmei, ce imperiu a durat șaptezeci de mii de ani? Dacă nu m-ai fi luat atât de al dracului în serios, am fi fost acasă... acum două milioane nouă sute treizeci de mii de ani.

Corbell studie configurația planetelor din cubul din stânga, apoi întrebă:

— Ne aflăm într-un sistem similar?

— Da.

După soare, urmau trei forme mici, apoi una mare cu o proeminență vizibilă (un satelit important?), și încă trei obiecte de dimensiuni mijlocii.

— Pământul nu apare. Altfel...

— Vezi corpul care răsare acum deasupra orizontului acestei planete?

Pentru o fracțiune de secundă, Corbell crezu că era Luna înălțându-se dinapoia marginii încețoșate a Terrei. Se vedea sub forma unui semicerc, însă era mai mare decât Luna. Porțiunea luminată sclipea albă, brăzdată de benzi alb-portocalii, iar partea care ar fi trebuit să fie nevăzută radia un roșu întunecat, dovada unor temperaturi ridicate.

— Corpul ceresc pe orbita căruia ne aflăm, rosti Peerssa, posedă o atmosferă cu oxigen și se rotește în jurul planetei acelea mai mari. Primara este un gigant gazos mai fierbinte decât acceptă teoria. Sistemul prezintă și alte anomalii.

— Deci noi suntem pe orbita unui *satelit*?

— Exact.

Bărbatul simți că-i vâjâie capul.

— Bine, Peerssa. Arată-mi totul.

Peerssa îi arătă totul, inclusiv fotografiile făcute pe durata traversării sistemului planetar.

Soarele era un gigant roșu tânăr, dilatat și fierbinte. Avea masa egală cu o masă solară, însă diametrul atingea zece milioane de kilometri.

Calculatorul îi prezentă imaginea primei planete alături de harta lui Mercur. Cele două semănau, însă cea de aici era brăzdată într-o configurație cu totul diferită.

Atmosfera celei de a doua planete a sistemului era mult mai mică decât cea venusiană și prezenta urme de oxigen. Avea însă aceeași mărime și se găsea în locul cuvenit.

Pe orbita Pământului nu exista nimic.

A treia planetă ar fi semănat cu Marte, dar nu avea nici un satelit, iar una din fețele ei prezenta o mare imensă și lipsită de caracteristici.

— Există mai multe asemenea similitudini ciudate, remarcă Peerssa.

Corbell se simțea cuprins de o furie crescândă. Ajunsese acasă, ori nu?

— Așa-i. Ciudat... Ce-i cu Pământul?

Un satelit extrem de asemănător Pământului se rotea în jurul celei de-a patra planete... care era la fel de masivă ca Jupiter, însă mult mai fierbinte decât ar fi trebuit să fie un corp aflat atât de departe de soare, chiar dacă temperaturile acestuia erau colosale. Planeta emitea cantități uriașe de radiații infraroșii, și altele mai periculoase.

— Dar ceilalți sateliți? Probabil că orbitele lor sunt date peste cap... în mod inevitabil, ar fi fost modificate de aducerea Pământului aici – dacă ăsta-i Pământul.

— M-am gândit la posibilitatea aceasta. N-am putut însă găsi nici un corp similar lui Ganimede, care era cel mai mare dintre sateliții jupiterieni.

— Bine, treci mai departe.

A cincea planetă era necunoscută: un gigant de gheață cu o orbită total neregulată, care-l purta din interiorul orbitei jupiteriene până în preajma celei de-a șasea planete. Acum se afla lângă Jupiter și era vizibil cu ochiul liber. Peerssa prezentă un cadru mai apropiat, dezvăluind un disc alb-marmoriu, brăzdat de dungi albastrii, palide.

— Sistemul acesta ar putea fi mult mai tânăr decât cel solar, rosti calculatorul. Orbita neregulată a planetei cinci n-a avut timp să devină circulară, sub influența forțelor de maree. Planeta jupiteriană este fierbinte, întrucât s-a condensat recent din nebuloasa planetară. Steaua primară nu și-a stabilizat deocamdată arderea.

— Ce-i cu corpul acesta de tip Terra? Ar fi putut evolua atât de rapid?

— Nu.

— Nici eu nu cred. Iar planeta trei seamănă mult cu Marte. Deși nu suficient, fir-ar a dracu'!

— Atunci, privește a șasea planetă!

Cea de-a șasea planetă... ei bine, aducea mult cu una cunoscută. *Don Juan* trecuse aproape chiar peste polul ei nord.

Cuibărită printre inelele albe vrâstate, se întrevedeau dungile mai palide ale unui gigant din gheață, bleu-deschis și verde. Umbra ovală a planetei se proiecta peste inele, așa încât inelul interior transparent era aproape invizibil. Fisura perfect distinctă trebuia să fie diviziunea Cassini, se gândi Corbell. Descoperi și alte diviziuni, minore, provocate probabil de forțele de maree ale sateliților mai mici.

— Saturn, rosti el.

— Seamănă remarcabil de bine cu Saturn. M-am chinuit puțin ca să ne abatem spre planeta aceasta. Am încercat să găesc discrepanțe...

— E Saturn!

— Nu dețin în memorie altceva care să se potrivească.

— Cineva a transformat Sistemul Solar. Trei milioane de ani... Multe se pot întâmpla.

— Soarele nu putea deveni o gigantă roșie în trei milioane de ani. Este prea tânăr. N-o permite teoria. Se acceptă însă o similitudine privind formarea sistemelor planetare.

— *Ăsta e Saturn. Iar ăla e Pământul!*

— Corbell, n-ar fi posibil ca cetățenii Statului să fi colonizat unul din sateliții jupiterieni? N-ar fi putut reconstrui inelele lui Saturn, mânați de nostalgie și de dragostea pentru frumos? Spune-mi! Dragostea pentru frumos poate fi atât de puternică?

Părea o idee stranie. Prezenta unele puncte de atracție, dar...

— Nu. Nu ține. Ar fi pus inelele în jurul lui Jupiter, unde s-ar fi văzut mai bine. Și de ce ar fi creat un alt Marte?

— De ce ar fi distrus Statul topografia lui Mercur? De ce ar fi îndepărtat două treimi din atmosfera lui Venus și i-ar fi schimbat structura chimică? Uranus lipsește. Ganimede lipsește – și era un corp mai mare decât Marte. Un gigant gazos mai masiv decât Neptun ocolește Soarele mult mai aproape, pe o orbită neregulată.

— Fiind mai fierbinte, Soarele ar fi putut distruge parțial atmosfera lui Venus. În privința lui Mercur... hmmm...

— Ce anume a dus la schimbarea Soarelui? Și, de fapt, cum putea fi deplasat Pământul? Corbell, eu nu pot decide!

În glasul calculatorului se strecurase o undă de disperare. Oamenii se pot obișnui cu nehotărârea, chiar dacă este neplăcută, deoarece amintirile lor pălesc și se deformează. Însă nu și ale lui Peerssa...

— Au deplasat Pământul pentru că Soarele devenise prea fierbinte, speculă Corbell.

— Cum au făcut? Au agățat de Polul Nord niște rachete care funcționau cu atmosfera lui Venus? Oceanul planetar ar fi inundat emisfera nordică! Scoarța terestră ar fi crăpat peste tot, dezvelind magma!

— Nu știu. Nu știu... Poate că dețineau și altceva pe lângă rachete. Totuși acela e Marte, iar *ăsta-i* Saturn, și *ăsta* Pământul. Privește! Asta n-ar putea fi coasta Braziliei?

— Nu corespunde cu datele conținute în memoria mea, răspunse Peerssa apoi continuă cu o șovăială evidentă: Dacă nu s-ar lua în considerație alte date, atunci linia respectivă ar putea fi marginea platformei continentale braziliene, modificată prin deplasarea plăcilor tectonice.

— Probabil că oceanul s-a retras. Poate că atunci când au deplasat Pământul, s-au pierdut megatone de vaporii de apă.

— Statul nu a putut deplasa Pământul. Nici n-avea de ce s-o facă, fiindcă Soarele nu era pe cale de a deveni o gigantă roșie.

— Calculator! Nu-ți poți contrazice propriile teorii, așa-i? Dacă am rămas în ergosfera găurii negre mai mult decât am apreciat? Poate că n-am pierdut doar trei milioane de ani. Peste zeci de milioane de ani, Soarele poate ajunge o gigantă roșie?

— Absurd. Nu l-am mai fi găsit niciodată.

Aceasta fu ultima picătură, deoarece era adevărat. Corbell se simți bătrân, obosit și mahmur după anabioză.

— Bine, rosti el printre dinți. Ai câștigat. Dar, pur și simplu ipotetic, vom considera că planeta aceasta e Pământul. După mult timp, am revenit acasă. Cum coborâm pe ea?

Se dovedi că Peerssa se gândise la toate.

Costumul lui Corbell arăta nou-nouț. Se mula după trup și avea o cască rotundă, iar pe piept era desenată o spirală albă, ascuțită la capăt. Bărbatul n-ar fi fost surprins să-l găsească putrezit. La urma urmei, nu fusese folosit de aproape două sute de ani, după calendarul navei.

Ieși prin ecluză, cu suspiciunea că se duce la moarte. Nu mai făcuse niciodată așa ceva... totuși costumul răspundea comenzilor mai bine decât propriul său trup. Gâfâind și asudând, cu pulsul bubuindu-i neregulat în urechi, izbuti să se îndepărteze, până ce ajunse la capătul coridorului, apoi se întoarse să-l privească pe *Don Juan*.

Luciul argintiu al blindajului dispăruse. Corbell se strâmbă, văzând gaura dintr-o capsulă. Peerssa nu-i pomenise de ciocnirea cu vreun meteor. La fel de bine, putea fi perforat sistemul de asigurare a vieții.

Patru capsule lipseau.

Capsulele biologice erau cele care-i confereau lui *Don Juan* calitatea de statoreactor de amorsare. Fiecare din ele conținea o gamă variată de alge cu care să fie însămânțate atmosferele reduse, primitive, ale unor planete tip-Terra, declanșând reacțiile de transformare în aer respirabil și conferind planetei statutul de potențială colonie. Bineînțeles, ele nu apucaseră să fie utilizate în acest scop. Lipsit de orice drepturi cetățenești, Corbell furase nava, îndreptând-o către centrul galaxiei.

În jurul părții centrale a lui *Don Juan* fuseseră fixate zece capsule. Acum mai rămăseseră doar șase.

— Am golit aproape complet rezervorul de hidrogen, explică Peerssa. A trebuit să folosesc patru din sistemele de propulsie ale capsulelor, pentru a ne poziționa pe orbită în jurul Pământului. După aceea, am transformat capsulele respective în sateliți de comunicații. Indiferent în ce loc te vei găsi pe suprafața planetei, o să poți vorbi cu mine.

— Bravo!

— Cum te simți? Poți rezista unei intrări în atmosferă?

— Nu încă. Nu-s în formă. Lasă-mă o lună.

— Te las. O să ai și de lucru. Trebuie să pregătim una din capsule pentru aterizare.

— Voi folosi o capsulă?

— Au fost proiectate pentru pătrunderea în atmosfere. *Don Juan* nu poate s-o facă.

— Trebuia să mă fi gândit la asta... Niciodată nu găsisem o cale sigură de coborâre. Nu vii și tu?

— Doar dacă îmi ordoni.

Nu era de mirare că vocea suna șovăielnică. Corbell își dădu seama că trupul lui Peerssa era chiar nava. Dacă supraviețuia intrării în atmosferă, calculatorul devenea paraplegic.

— Înaintea morții, vorbi rammerul, Thomas Jefferson și-a eliberat sclavii. Pot eu face mai puțin de-atât? După ce voi ajunge jos, viu sau mort, ești liber de orice comenzi anterioare ori ulterioare.

— Mulțumesc, Corbell.

Bărbatul făcuse antrenamente de muncă în costum, sub supravegherea lui Pierce. Acelea însă nu se desfășuraseră în imponderabilitate reală, ci între câmpuri magnetice de suspensie, iar pe atunci avusese un corp tânăr. Munca era grea. În a doua zi îl durea tot trupul. În a treia, reveni la treabă. Se oprea numai la insistențele lui Peerssa.

— N-o să-ți construim un sistem de asigurare a vieții, îi zise calculatorul. Punem tot ce ai nevoie în capsulă alături de tine, și umplem interiorul cu spumă de plastic. Te vei bizui exclusiv pe costum.

Golirea capsulei necesita însă deplasarea unor mase mari și tăierea manuală cu laserul cel greu timp de ore întregi. Cuvele cu alge și echipamentele care le deserveau trebuiau făcute bucăți, ca să poată fi scoase prin trapa de inspecție. Corbell nu îndrăznea să găurească blindajul. Viața lui depindea de integritatea acestuia.

Avea nevoie de lungi perioade de odihnă. Le petrecu în Uter, privind imaginile cu *Don Juan* pătrunzând în ceea ce Peerssa numea acum (corect, sau greșit) Sistemul Solar.

Pentru un calculator, Peerssa fusese extrem de ingenios. Corbell nu s-ar fi gândit să utilizeze capsulele drept jeturi de manevrare. Nu ar fi căutat Pământul sub forma unui nou satelit al lui Jupiter... și Peerssa fusese cât pe aici să n-o facă, pregătindu-se să părăsească sistemul, fără să-l trezească pe bărbat din anabioză, și să investigheze alte stele în căutarea rămășițelor Statului...

Probabil Corbell ar fi murit pe drum.

Se părea că Peerssa nu mai era interesat de locul unde se aflau; îi ajunsesse ordinul lui Corbell de a nu-și mai face griji. Însă înainte, deduse rammerul, calculatorul fusese disperat. Utilizase combustibil prețios pentru a survola Saturn și Mercur.

Corbell privi acum în jos, spre Pământ, și comentă:

— Câte greșeli am făcut, și totuși am ajuns! Toate erorile s-au anulat. Dacă n-aș fi cuplat receptorul, tu nu ți-ai fi putut transmite personalitatea în calculator, iar eu aș fi distrus nava încercând să mențin accelerația constantă la o gravitație. Dacă aș fi avut dreptate în legătură cu centrul galactic, aș fi murit de bătrânețe departe de casă... Parcă m-a tras așa înapoi.

— În fișa personală ești denumit agnostic.

— Mda... Fluier în pustiu. Mă tot gândesc că *s-ar putea* să fiu ucis la aterizare.

Terminase de golit capsula și sărbătorea evenimentul printr-o lungă perioadă de odihnă. Ținându-și prânzul în mână – un sandviș cald – urmărea peisajul gonind pe sub navă. Pe suprafața oceanului de pe fața întunecată strălucea stinsă o pată roșie: reflexia lui Jupiter.

— Unde să cobor? Există vreo urmă de civilizație pe undeva?

— Am descoperit semne ale producerii și utilizării de energie în trei locuri.

Imediat, o săgeată verzuie indică o rețea verde intens pe discul albastrui al planetei.

— Aici, pe cealaltă față a Pământului, și în Antarctica. Orbita mea nu acoperă Polul Sud, dar te pot coborî acolo.

— Nu, mulțumesc. Asta nu-i pe lângă California?

„Stai puțin“, se gândi, „coasta de vest ar trebui să fie *convexă*? Și unde-i Baja California?¹“ Din zona ce părea a fi Mexicul central, coasta se curba concavă până sus, unde era probabil Alaska.

— Mare parte din ceea ce dumești California și Baja California este acum o insulă lângă Polul Nord. Te pot coborî și acolo.

— Nu. Vreau să ajung într-un loc unde cineva se folosește de energie. Acolo... unde ai pus caroiul... seamănă puțin cu un oraș, nu? Unghiuri drepte...

— Da, există mai multe grupuri de construcții, totuși nu sunt dovezi clare de sistematizare urbană. În epoca *ta*, s-ar fi putut numi „oraș“. Nu te sfătuiesc să aterizezi acolo.

— Dacă de aici s-au expediat mesajele, probabil că n-o să mă omoare nimeni. La urma urmei, le-am slujit Statul.

„Ar putea fi Nevada“, gândi Corbell, „sau Arizona“. Acum se afla pe coastă.

— Diferențele dintre..., începu Peerssa, dar bărbatul îl întrerupse furios:

— Ăsta-i Pământul. Pământul! (Adevărul era că ciudățeniile Sistemului Solar îl deranjau și pe el, atunci când își permitea să se gândească la ele.) Peerssa, ceea ce ai descris tu nu erau altceva decât plăcile tectonice ale Terrei! Ai găsit insula care a fost cândva California?

— Am găsit două insule ce puteau fi California, acum trei milioane de ani.

— Ei, vezi! Asta se putea întâmpla printr-o coincidență?

— Nu, minți Peerssa.

— Locul acela unde ai pus rețeaua îl denumim Orașul Unu. Celui din Antarctica îi spunem Orașul Trei. Acum – ce-i cu Orașul Doi? Unde-i situat?

— Pe malul Mării Ohotsk, în Rusia.

— Atunci, coboară-mă în Orașul Unu. Redevenit calm, Corbell adăugă: Trebuie să fiu nebun, să caut civilizație. De ce aș dori să-mi

1 Denumirea spaniolă a Peninsulei California. N.T.

petrec ultimele zile căznindu-mă cu o limbă străină? Dar poate că voi avea vreme să aflu ce s-a întâmplat aici.

Umplu vârful capsulei cu medicamente, hrană, o canistră cu apă și butelii de oxigen. Plasticul expandat avea să le protejeze. Fixă mai solid emițătorul ultrasonic, controlat de către Peerssa, care urma să dizolve spuma de plastic.

Tonusul muscular îi revenise și nu suferise un atac de cord, așa cum se temuse de când se trezise. Îl ajutaseră medicamentele secolului douăzeci și doi aflate la bordul navei. Însă umerii continuau să fie străbătuți de junghiuri de foc: tendinită.

În cele din urmă, stând în mijlocul spațiului eliberat în vârful conic al capsulei, cu mâna pe robinetul rezervorului de spumă... ezitase.

— Peerssa? Mă poți auzi?

— Da.

— Ce vei face după ce cobor?

— O să aștept până ce voi fi sigur că ai murit. După aceea, voi căuta Statul prin alte sisteme stelare.

— Ești la fel de nebun ca mine.

Se întrebă cât credea calculatorul că va supraviețui el pe Pământ... dar nu-i ceru părerea. Răsuci robinetul. Spuma îl înconjură și se solidifică.

Simți apăsarea accelerației crescând în spatele său, menținându-se o vreme, apoi reducându-se aproape complet. Urmă după aceea o turbulență. Capsula cobora folosindu-se de motoare, nu plonja în atmosferă ca un meteorit. Accelerația crescă iarăși, se menținu, dispăru. Capsula se roti... și urmă o zgâlțâitură ce-l afundă cinci centimetri în spumă.

În căști se auzi glasul lui Peerssa:

— Mă pot considera eliberat de comenzile tale?

Corbell își imaginează un coșmar scurt, însă extrem de detaliat.

— Topește mai întâi plasticul! răcni el.

Calculatorul nu mai era legat de ordinele lui. Peerssa urma să se răzbune pe acela considerat de Stat atât criminal, cât și trădător. Spuma rămânea solidă, iar Corbell avea să moară aici, precum o insectă în chihlimbar, cu libertatea la numai câțiva metri!

Simți o zguduitură, apoi alta. Coșmarul luă sfârșit. Se afundă prin plasticul ce se topea, până ajunse pe suprafața unui batardou. Spuma i se scursese de pe vizorul căștii și văzu că trapa de inspecție era larg deschisă.

Păși prin ea, și privi afară și în jos.

Peerssa așezase cilindrul orizontal pe sol, pe jeturile de poziționare. Sus, deasupra capului, soarele părea în amurg – roșu, totuși rotund. În față, terenul se întindea neted până la un șir de dealuri din granit cu muchii ascuțite. Totul era mort: culori maro și cenușii, roci sterpe și praf. Datorită căldurii, aerul tremura precum apa.

Statul nu prevăzuse capsulele biologice cu scărițe, însă Peerssa fusese din nou inteligent. Spuma cursese prin gura de vizitare și se solidificase într-o pantă de plastic. Corbell coborî pe ea și cizmele îi scârțâiră, ca pe zăpadă topită și reînghețată. Călcă apoi pe solul Pământului.

Solul murise.

Trei milioane de ani... Războaie? Eroziune? Evaporarea mărilor atunci când planeta fugise, în mod inexplicabil, de un soare care se dilata, tot inexplicabil? În clipa aceea, bărbatului nu-i păsa. Ridică mâinile spre cască...

— Corbell, nu încerca să-ți scoți costumul. Ai ieșit din capsulă?

... pregătindu-se pentru prima gură de aer proaspăt după multă vreme.

— De ce nu?

— Ai ieșit din capsulă?

— Da.

— Bine. Pentru ușurința discuțiilor, m-am referit la această planetă spunându-i „Pământ”. Acum îți pot enumera diferențele. Ai coborât pe o lume de abia locuibilă, în cazul cel mai fericit, într-o regiune atât de fierbinte încât nu admite viață.

— Ce? Corbell plecă privirea spre indicatorul termic, aflat la nivelul bărbiei, imediat sub marginea vizorului.

— E prea cald, continuă Peerssa. În zona ecuatorială, temperaturile depășesc cincizeci și cinci de grade. Oceanele au peste cincizeci de grade. N-am găsit decât puțină absorbție

clorofilică în apă și deloc pe uscat, cu excepția unor depresiuni intramontane. Ar fi fost mai bine dacă aterizai lângă unul dintre poli.

Cumva, bărbatul nu era nici măcar șocat. Se așteptase pe jumătate la așa ceva? „Moartea mea înseamnă sfârșitul lumii” – iată o atitudine extrem de omenească. Și, la urma urmei, trei milioane de ani...

— Deci asta s-a-ntâmplat cu oceanele...

— În atmosferă se găsesc mii de megatone de vapori de apă, îndeajuns pentru a suporta ipoteza că platformele continentale ale Pământului au devenit țărături. Apa rămasă în oceane trebuie să aibă o salinitate extrem de mare. Corbell, încă *nu știm*.

— Ce-i cu depresiunile intramontane?

— Într-un lanț muntos corespunzând Himalaiei, există depresiuni la altitudini între o mie și două mii de metri. Acolo au supraviețuit forme de viață.

— Bine, suspină Corbell. Încotro e civilizația?

— Definește „civilizația”.

— Orașul Unu. Ba nu, indică-mi doar locul cel mai apropiat unde se utilizează energie.

— La patru virgulă nouă kilometri de locul acesta semnalez o activitate energetică minoră. Mă îndoiesc că vei găsi oameni, sau măcar ființe vii. De când ne aflăm pe orbită, nivelul energetic n-a înregistrat variații. Cred că vei descoperi doar instalații automate ce continuă să funcționeze.

— Oricum, o să-ncerc. În ce direcție?

— Spre vest. Îți pot localiza poziția, așa că te voi călăuzi.

III

Corbell nu mai umblase pe jos de foarte mult timp.

Costumul nu era inconfortabil. Majoritatea greutateii echipamentului era susținută de umeri. Fără să fie concepute pentru drumeții, cizmele erau solide. Bărbatul porni cu pas susținut, respirând oxigenul din butelie și examinând împrejurimile... dar foarte repede trebui să se oprească. Pornise într-un ritm prea vioi.

Se odihni, apoi continuă cu mers de promenadă. Terenul era plat – nu se găsea într-o regiune accidentată, totuși trebuia să fie atent pe unde calcă. Solul era bătătorit și pe alocuri presărat cu pietre, ușor vălurit datorită acțiunii vântului.

Peerssa îl călăuzi spre dealuri, așteptându-se probabil să treacă peste ele. Corbell coti la stânga, până ce găsi o pantă mai lină. Constată că mormăia în gând.

Trebuia s-o facă în gând, întrucât cei opt ani de veghe în care îmbătrânise cu o sută optzeci de ani însemnaseră trei mii de milenii din vârsta Pământului. O mormăială cu glas tare putea fi interpretată de Peerssa drept un ordin. „Blestemate calculatoare care iau totul literal“, își spuse el. „Anabioze și supermedicamente care nu te pot ține tânăr!“ În plus, echipamentul de climatizare devenea tot mai greu cu fiecare pas. Oare de ce nu prevăzuseră costumul cu o centură mediană? Centura mediană era cea mai mare invenție după aceea a roții. Un excursionist putea duce greutatea pe șolduri, nu în spate. Dacă Statul ar fi avut minte cât...

De fapt, bătea câmpii. Costumul fusese proiectat pentru imponderabilitate, nu pentru excursii. Și era foarte bine că Peerssa continua să-i asculte ordinele. De fapt, avea pur și simplu noroc că revenise pe Pământ. De aceea, se gândi Corbell, în vreme ce se apropia de vârful dealului, era al naibii de fericit că se afla aici. Gâfâind, cocârjat astfel încât să poată gâfâi mai bine, ascultând cu o ureche atacul de cord pe care-l așteptase de atâta timp, descoperi că se simțea fericit.

Da! În trei milioane de ani, probabil că nici o altă ființă omenească nu mai reușise tot ceea ce făcuse el. Ar fi fost grozav dacă ar fi avut cui se lăuda.

Atunci văzu clădirea.

Se afla pe creasta mai înaltă a unui alt lanț de dealuri situat în față. Probabil că n-ar fi remarcat-o, fiindcă avea culoarea peisajului – cenușiu-maronie – însă îi observase forma regulată conturându-se pe azurul cerului. Fusese construită pe panta stâncoasă.

Corbell avu nevoie de două ore ca să ajungă până la ea. Era atent cu propriul său corp. Știa că oricum mușchii picioarelor aveau

să-l doară a doua zi – dacă urma să mai existe o a doua zi. După ce escaladase aproape două treimi din al doilea lanț de dealuri, găsi resturile unui drum părăginit. După aceea fu mai ușor.

Casa fusese proiectată de un arhitect extravagant. Acoperișul era un triunghi convex, aproape orizontal, ce se rezema cu baza mare de versantul dealului. De sub el coborau doi pereți din sticlă, sau alt material similar. Singura încăpere era expusă vederii lui Corbell, care, aplecat în mod primejdios pe pantă, se prinsese de o stâncă cu mânușile groase ale costumului. Era, se gândi el, un loc dat dracului pentru a clădi o casă.

Își apropie vizorul de peretele transparent.

Podeaua nu era orizontală. Fie că dealul însuși suferise tasări, fie că stilurile arhitecturale se modificaseră mai mult decât ar fi fost Corbell dispus să creadă.

Privea printr-o cameră de dimensiunile unui salon, care conținea un pat de mijloc, de două-trei ori mai mare decât orice pat dublu văzut vreodată, și având forma neregulată a unei piscine din Hollywood-ul anilor '50. Tăblia curbată de la căpătâiul lui se constituia într-un panou de comandă, ticsit de ecrane, comutatoare, rețele metalice dreptunghiulare, aducând cu niște boxe audio, și câteva fante îndeajuns de mari pentru livrarea de băuturi sau sandvișuri. În semiîntinericul de deasupra patului atârna o uriașă sculptură din sârme, sau poate un soi de antenă – Corbell nu-și putea da seama.

Pe panoul de comandă scânteiau două luminițe galbene.

— Am identificat sursa energetică, anunță Corbell. Încerc să găsesc ușa.

După alte douăzeci de minute, vorbi iarăși:

— Nu există nici o ușă.

— O casă trebuie să aibă o intrare. Caută o deschidere – nu neapărat asemănătoare unei uși. Conform descrierii tale, trebuie să existe și alte anexe pe care nu le poți vedea: cel puțin o toaletă, poate chiar un cabinet, sau o bucătărie.

— Probabil că sunt undeva în deal. Hmmm... bine, o să mai caut.

În acoperiș nu descoperi nici o urmă de intrare. Oare întregul plafon bascula precum un capac, în urma unei comenzi? Corbell n-avea de unde să știe dacă arhitectul ar fi cheltuit atâta energie.

Dacă intrarea se găsea pe drum, atunci cu siguranță fusese acoperită de pământ. Bărbatul începuse să devină nervos. Clădirea nu putuse fi utilizată în ultimul secol, probabil nici în ultimul mileniu, sau poate nici în ultimele zece mii de ani. La fel și ușa, oriunde s-ar fi aflat ea. Poate că exista un al doilea nivel, inferior, acum îngropat în deal cu ușa cu tot.

— Va trebui să folosesc forța, rosti Corbell.

— Așteaptă! N-ar putea exista alarme anti-efracție? Nu sunt familiar cu conceptele de proiectare ale locuințelor particulare. Statul construia cămine.

— Și ce dacă există o alarmă? Am cască și sunetul nu mă va deranja.

— Să nu fie ceva mai mult decât o simplă sirenă. Mai bine să folosesc laserul de transmisiuni.

— Poate să...? („Poate s-ajungă? Prostule, a fost construit să străbată zeci de ani-lumină.”) Dă-i drumul!

— Am focalizat. Trag!

De pe drum, unde se afla, Corbell privea în jos spre acoperișul triunghiular; nu văzu nici o rază coborând din cer, doar o pată de mărimea unui chepeng care devenea tot mai roșie. Lângă clădire, solul tremură, apoi se liniștește și se zgudui iarăși. După aceea, cam o tonă din coasta dealului se înalță și se năruie, lăsând să iasă un obiect metalic ruginit, plutind pe o pernă de aer. Avea dimensiunile unei mașini de spălat pe care se afla o sferă cât o minge de baschet, cu un ochi. „Capul” se rotește și o rază purpurie, groasă cât brațul lui Corbell, străpunse norii.

— Peerssa, ești atacat! Te poți descurca?

— Mie nu-mi poate face nici un rău, doar ție. Mai bine îl distrug.

Obiectul metalic începu să lucească. În mod limpede, asta nu-i plăcea. Se deplasează rapid, cu schimbări bruște de direcție, pe o traiectorie aleatoare, în vreme ce raza roșie rămânea ațintită asupra aceluiasi punct din cer. Partea lui superioară strălucea tot mai tare: stacojiu, transformându-se în portocaliu. Începu să țiuie; glasul său

disperat și tremurător pătrunse prin casca lui Corbell. Brusc, se aplecă într-o parte și se năpusti în josul dealului. Izbi violent solul, se rostogoli de câteva ori și rămase nemișcat.

Acum în acoperiș se zărea o gaură.

— Crezi că mai există și alți paznici? întrebă bărbatul.

— Datele sunt insuficiente.

Corbell coborî până la acoperiș și privi înăuntru. Betonul topit – sau ce alt material fusese – incendiase patul. Corbell își luă avânt și sări pe el pregătindu-se s-o ia imediat la fugă. Greșise din nou; salteaua era hidraulică și o străpunse cu picioarele. Plescăind, ieși din ea, apoi împinse în balta din mijloc așternuturile care ardeau, lucrând neîndemânatic cu mâinile înmănușate. Focul se stinse, însă încăperea se umplu de aburi.

— Sunt în casă, anunță Corbell.

Peerssa nu se deranjă să-i răspundă.

Corbell-arhitectul privi în jur.

Odaia aceasta, partea vizibilă a locuinței, era triunghiulară. Patul din centru avea asimetria plăcută a unui iaz... și era *cu adevărat* plăcut. Vizavi de el, o canapea curbă ocupa un colț, având în față o placă de ardezie neagră, sau o imitație de calitate, curbată la fel ca și canapeaua, dar spartă în mijloc. Bărbatul se aplecă și ridică un capăt al plăcii: pe fața inferioară existau circuite imprimate. Bănuî că fusese o măsuță plutitoare pentru cafea, care se prăbușise, spărgându-se, atunci când își consumase energia ce o menținea în aer.

Nicăieri nu se zărea nici o ușă.

Rămăsese de cercetat doar al treilea perete, care era opac. Corbell se deplasă de-a lungul lui, ciocănindu-l. Suna a gol. Oare ușile se deschideau de pe panoul de la capătul patului? Prostii! Ar fi trebuit să ocolești tot patul... stop! într-adevăr, pe dosul tăbliei *exista* ceva. Se zăreau limpede trei adâncituri gălbui, circulare, de mărimea amprente degetului mare. Corbell le apăsă.

Peretele opac glisă în sus, dezvăluind trei compartimente inegale.

Cel mai mare era un dulap. Înăuntru, bărbatul găsi șase veșminte, toate tip combinezon, cu mâneci lungi și multe buzunare.

Unele aveau glugi. Pe podeaua dulapului se depusese un strat de praf gros de cinci-șase centimetri.

Al doilea compartiment, mai mic, părea o cabină telefonică, mobilată cu un scaun mulabil. Corbell păși înăuntru. Zări pe perete o altă adâncitură gălbuie, și o apăsă. Ușa coborî înapoia sa.

Un scaun... Ciudat! Abia acum remarcă gaura din fundul scaunului. O toaletă? Nu exista însă apă, sau hârtie igienică... doar un fel de burete scânteind metalic prins de scaun cu o sârmă.

Ieși dinăuntru. Oricum, părea destul de modest pentru o casă atât de complexă. Cu siguranță că proprietarul și-ar fi putut permite ceva mai bun.

Reveni la veșmintele atârinate pe umerase. Nu putea decide dacă erau pentru bărbați, sau pentru femei. Pipăi țesătura. Era extrem de elastică... și plină de praf. Trase de ea, apoi încercă chiar s-o rupă. Nu izbuti, deși se strădui din toate puterile.

Țesătura părea nouă.

Dar praful?

Să presupunem că existau haine pentru ocazii, care se aruncau o dată cu schimbarea modelor, și haine menite să dureze mai mult. Cât de mult? Dacă stratul de praf de pe podea reprezenta hainele de ocazie...

Încă nu găsisese o ușă.

Al treilea compartiment păru promițător. Înăuntru nu existau decât un întrerupător rotund și galben, similar celui din toaletă și un panou cu patru butoane albe, dispuse vertical.

— Cred că am găsit un lift, anunță bărbatul. O să-l încerc.

Apăsă cerculețul galben. Ușa se închise și Corbell aprinse proiectorul căștii.

— Periculos, spuse Peerssa. Dacă liftul coboară la subsol și apoi se defectează?

— Atunci îmi faci altă gaură prin care să ies.

Corbell apăsă butonul cel mai de sus. Nu se întâmplă nimic.

Se așteptase la asta – el se afla probabil în odaia din vârf. Apăsă următorul buton.

Glasul calculatorului răsună neașteptat de tare:

— Corbell! Răspunde dacă poți!

— Ce-i?

Nu simțise absolut nici o mișcare, totuși ceva se schimbase. Pe panou apăruseră alte opt butoane albe; două șiruri verticale de câte patru, ceva mai apropiate și inscripționate cu semne necunoscute, negre.

Corbell apăsă butonul ușii.

— Ți-ai modificat poziția, îi comunică Peerssa, cu șase virgulă cinci kilometri spre sud vest și ai coborât cu șaiszeci și patru de metri. Te afli în Orașul Unu.

— Aha.

Bărbatul privea în altă odaie. Începea să se simtă ca o fantomă rătăcitoare. Totul era straniu, ireal.

Ieși din nișă, ocolind ceea ce fusese probabil un birou plutitor, dar care acum îi ajungea abia la înălțimea genunchiului. Displayurile și butoanele încrustate în tăblia lui îl făceau să semene cu panourile de comandă din Uter, însă erau distruse. Probabil că aici plouase vreme de sute de ani.

Pe jos se întindea un covor ce semăna cu vata-de-zahăr, în care piciorul se afunda până la gleznă. Îi fâșâi sub tălpi, se rupse și se lipi de costum. Corbell se apropie de uriașa ramă goală a ferestrei și privi afară și în jos.

Sub picioarele lui se aflau treizeci de etaje de geamuri întregi și sparte. În jur existau și clădiri mult mai înalte. În dreapta, un bloc gigantic se prăbușise, antrenând cu el alte blocuri sau bucăți din acestea. Îndărătul ruinei, prin pâclă și ploaie, Corbell avu impresia că poate distinge o formă cenușie pe fundal cenușiu: un cub incredibil de mare, ale cărui fețe se bombau ușor în exterior.

— Peerssa, Statul avea un mijloc de transport instantaneu? Asemănător unei cabine telefonice, unde-ți formezi codul destinației?

— Nu.

— Ei bine, cei de aici au avut. Trebuia să-mi fi dat seama! Tocmai eu! Construcția de pe deal nu era o casă adevărată, ci doar o parte a uneia. Aici e cabinetul de lucru – în oraș. Ar trebui să existe și o baie, o sufragerie, poate chiar o sală de recreere, Dumnezeu știe unde! Noi am intrat prin dormitor.

— Este foarte probabil că aparatura n-a fost utilizată și întreținută de multă vreme. Nu uita asta!

— Bine.

Corbell reveni în cabină. Și acum, încotro? Apăsă al treilea dintre butoanele lipsite de semne.

În plafon se aprinse o lumină. Butoanele suplimentare dispăruseră. Corbell ieși și zâmbi. În mod clar, aici era baia.

Temperatura exterioară, afișată sub vizor, scădea.

— Cred că există climatizare artificială, spuse el.

— Ai parcurs patru virgulă nouă kilometri în direcția vest-sud-vest și ai coborât o sută nouăzeci și doi de metri.

— Bine.

Bărbatul deschise vizorul. Doar pentru o secundă; avea să-l închidă imediat, dacă... Însă aerul era proaspăt și răcoros.

Scotându-și echipamentul din spate, își dădu seama că era epuizat. Își dezbracă costumul și se ghemui la marginea unei căzi de baie de dimensiunile unei piscine.

Nu putea înțelege semnele de pe robinet. Întoarse mânerul acestuia până la capăt într-o direcție și apăsă. În cadă începu să curgă apă fierbinte. Răsuci mânerul în direcția opusă. Țâșni apă clocotită, ridicând aburi groși. Se înfioră. Dacă ar fi fost înăuntru...

Deci apa „rece“ era fierbinte, dar nu insuportabilă. Se instalează pe fundul curbat al căzii și se lăsă învăluit de căldură.

— Corbell, răspunde! se auzi un glăscior îndepărtat.

Bărbatul întinse mâna și trase casca mai aproape.

— Fac o pauză. Revino peste o oră. Și trimite-mi o gheișă.

IV

Glăsciorul răsuna pițigăiat:

—... poți. Repet: Corbell, răspunde, dacă poți. Repet: Corbell...
Corbell deschise ochii.

Totul îi părea străin la pipăit și la aspect. Nu era la bordul lui *Don Juan*. Atunci unde...?

Ah! Găsise două proeminente la marginea căzii îngropate, niște movilițe moi, ca din burete, perfecte pentru a-ți odihni capul. Gâtul

îi rămăsese între cele două pernuțe. Apa caldă îl învăluisese. Adormise în cadă.

—... dacă poți. Repet...

Corbell trase lângă el casca.

— Aici sunt.

— A trecut o oră, și încă o oră și șase minute. Nu te simți bine?

— Ba da, dar sunt moleșit. Stai așa!

Răsuci mânerul. Apa fierbinte țâșni, amestecându-se cu cea care se răcise. Bărbatul mișcă piciorul, uniformizând temperatura.

— Sunt tot în pauză. Ai ceva noutăți?

— Sunt examinat. Simt unde radar și gravitaționale.

— *Gravitaționale?*

— Da, le detectez cu senzorul masic. Sunt investigat de instrumente avansate, care au aflat probabil multe despre mine. S-ar putea să acționeze automat.

— Sau poate că sunt comandate de cei care ne-au trimis mesajele. De unde provin?

— Din ceea ce ar fi Tasmania, dacă acesta este Pământul. Au încetat. Nu pot detecta sursa.

— Dacă încep să te bombardeze cu proiectile, trebuie s-o-ntinzi rapid.

— Da. Va trebui să-mi modific orbita. N-am vrut să consum combustibil, dar orbita mea nu trece peste Antarctica.

— Modific-o!

Corbell se sculă – picioarele îl dureau – și ieși din apa caldă. La baza unui perete o dâră groasă de praf reprezenta probabil tot ce mai rămăsese din prosoape. Se opri în fața unei ferestre.

Afară se întunecase. Privea în jos, spre panta nisipoasă a unei plaje ce se pierdea într-o ceață care devenea treptat impenetrabilă. Ce era însă acolo, sclipind alburii prin pâcle... scheletul unui pește? Părea foarte îndepărtat – și mare.

Se zări un fulger, apoi după un răstimp altul.

Ploaia se prăvăli precum o avalanșă.

Corbell îi întoarse spatele. Se îmbrăcă, apoi își puse costumul, simțindu-i greutatea și simțindu-și toate rosăturile. Baia fusese

bună. Trebuia să mai revină aici, atunci când se ivea o ocazie. Avea și saună, deși asta nu i-ar...

Exact – o saună! Locul acesta trebuia să fie *foarte* vechi. Dacă ar fi fost construit după ce Pământul se încălzise, cea mai simplă saună ar fi fost o ușă spre exterior!

Intră în cabină, șovăi și decise să nu apese butonul cel mai de jos. Peerssa avea dreptate. Mașinăriile nu fuseseră întreținute de multă vreme. Deci: dormitorul, sau cabinetul? Știa că circuitele respective continuau să funcționeze.

Dormitorul.

Păși afară. Lângă bărbie, afișajul temperaturilor crescuse, clipind. Corbell ocoli capătul patului, dorind să-și verifice memoria. Văzuse pe acolo un ecran de televiziune și comenzi.

Reuși să-l pornească. Ecranul se aprinse, mai întâi alb-cenușiu, apoi...

Imaginea neclară a patului distrus, cu picioarele costumului în prim-plan.

Încercă mai multe butoane, până găsi comenzile de redare. Scena se derulă invers. Brusc, patul redeveni întreg și pe el se zvârcoliră fulgerător patru siluete. Scena trecu la alte patru personaje, sau la aceleași diferit îmbrăcate, până ce Corbell descoperi cum anume se oprea înregistrarea.

— Corbell, am încercat să comunic cu sursa de investigare – fără succes.

— Bine. Ascultă: dacă trebuie să fugi, nu ezita. Amândoi vom fi în siguranță dacă n-o să pierzi timpul, anunțându-mă ce intenționezi.

— Tu ce faci acum?

— Mă uit la filme sexy, chicoti Corbell. Aici e ca într-o sucursală Playboy. Există o cameră video ascunsă, focalizată pe pat.

— Prin urmare, o societate degenerată. Nu-i de mirare că nu s-au mai putut salva. N-ar trebui să te autodegradezi, urmărind așa ceva.

— Ce tot...? Și-atunci ce spui despre paturile de făcut dragoste din dormitorul Selerdorului? *Aia* nu era degenerare?

— Nu era politicos să urmărești ce se petrecea în culcușurile acelea.

Corbell își stăpâni iritarea.

— Vreau să știu dacă sunt tot oameni.

— Și sunt?

— Înregistrarea s-a deteriorat, iar ei sunt îmbrăcați – poartă niște haine largi, pastelate, cu multe deschideri și fante. Nu pot remarca diferențe... totuși sunt foarte slabi și parcă nu se mișcă firesc. Tăcu și continuă să privească: De asemenea, sunt foarte flexibili. Se pare că nu-i ceea ce crezusem...

— Cum adică?

— Bănuisem că era o orgie în patru, dar nu-i așa. Este ca în China antică: Doi sunt servitori, care-i ajută pe ceilalți doi să adopte niște poziții sexuale complicate. Sau poate că nu-s servitori, pot fi profesori... sau antrenori.

După o vreme adăugă:

— Sau chiar... au mlădierea unor dansatori – poate că asta sunt... Păcat că n-am imagini și din jur. S-ar putea să existe spectatori.

— Corbell!

— Da?

— Ți-e foame?

— Mda. S-ar putea să fie nevoie să folosesc butonul patru.

— În locul tău, nu m-aș deranja. Dacă singura ta sursă de hrană este o bucătărie veche de o mie de ani, o să mori rapid. Costumul mai are oxigen doar pentru șaptezeci și una de ore. Rezerva ta de hrană lichidă este neglijabilă. Îți sugerez să încerci să ajungi la Polul Sud. Actualmente, eu mă găsesc deasupra lui. Zăresc un continent întins, împădurit.

— Perfect.

Corbell opri banda video și se îndreptă spre cabina de teleportare.

Al doilea buton readuse cele opt comenzi suplimentare.

Bărbatul le examină atent. Simbolurile de pe ele puteau reprezenta litere sau cifre. Întinse un deget, apoi îl retrase.

— Mi-e frică.

— De ce anume?

— De panoul ăsta cu multe butoane. În toate celelalte cabine există doar patru butoane albe. Bănuiesc că ele funcționează pe circuit închis, ca un intercom – n-ai putea pătrunde în casa asta dezmembrată decât prin cabinet, sau printr-o spargere, așa cum am făcut noi. Dar aici mai sunt alte opt butoane purtând simboluri. Bănuiesc că este un fel de telefon, și dacă știi numărul poți intra în cabinet.

— Mi se pare corect.

— Bine, dar ce se întâmplă când formezi un număr de telefon inexistent?

— Pe vremea mea, o voce pre-înregistrată îți spunea că ai făcut o greșală.

— Da, și noi aveam așa ceva. Însă cu teleportarea asta instantanee, poți fi trimis în neant! *Pac!*

— Ar însemna un echipament imperfect. Nu poți găsi o carte de telefoane?

În cabină nu exista așa ceva. Corbell deschise ușa.

Ploaia și vântul urlător biciuiau odaia. Picături mari se sparseră pe vizorul bărbatului. El ocoli biroul, așteptă ca apa să se prelingă, după care încercă sertarele. Erau înțepenite. Forță unul dintre ele, și-l găsi pe jumătate plin cu un mucegai verde-cenușiu. Un măr abandonat?

În tăblie erau încastrate mai multe aparate. Telefon, televideo, calculator, și mai ce? Nu putea spune. Timpul și ploaia le distruseseră.

— Va trebui să apăs la întâmplare, îi spuse lui Peerssa.

— Mult noroc.

— De ce ai zis asta?

— Din politețe.

La lumina proiectorului de pe cască, Corbell examină șirurile cu opt butoane. Cabina îl putea ucide atât de rapid încât nici să nu-și dea seama. Să apese la întâmplare? Mai bine să încerce altceva.

Alese un buton – al cincilea, numărând pe verticală și spre dreapta, al cărui simbol semăna cu o spânzurătoare răsturnată. Îl apăsă o dată, apoi făcu pauză, încă o dată, pauză, a treia...

A patra apăsare a fost decisivă. Brusc, de jur împrejurul plafonului apăru o lumină, provenind de la lămpile mascate.

Ușa însă nu se putea deschide.

Surprins, bărbatul alese alt buton, o clepsidră orizontală, comprimată: 4-4-4-4.

— Ți-ai modificat poziția de două ori, îl informă Peerssa.

De data aceasta, ușa se deschise.

Dincolo de ea existau schelete în stadiu de dezintegrare, îmbrăcate în... un soi de uniforme identice. Haine largi, pantaloni scurți, cămăși cu mâneci scurte, cu umerii căzuți. Sub colb, veșmintele păreau noi, roșii strălucitoare și cu însemne negre. Oasele dinăuntru începuseră să se fărâmițeze, totuși nu putuseră aparține unor indivizi voinici; avuseseră cam un metru și șaizeci înălțime. Corbell trecu printre oseminte, căutând urme de gloanțe. Nici hainele și nici craniile nu prezentau găuri... totuși din modul cum zăceau cu membrele rășchirate, păreau să fi murit într-o confruntare armată, și păreau să fi fost oameni.

Rammerul mai găsi birouri și terminale de calculator. O ușă glisantă masivă fusese decupată din perete. Înapoia ei existau celule. Zăbrelele ușilor erau dantelării delicate, ale căror modele nu se repetau, însă rămăseseră zăvorâte și în multe se vedeau alte schelete.

— Secția de poliție, îl anunță pe Peerssa. Eu căutam un restaurant. Am apăsat același buton de patru ori.

Își auzi iritarea din voce. Obosise?

— Înțelegi, nu doream în *nici un caz* un număr care să nu ducă nicăieri. De obicei, restaurantele se străduiesc să aibă numere ușor de reținut. Cel puțin, așa obișnuiau pe vremea mea...

— Statul alocă numerele respective funcțiilor municipale importante: secțiile de poliție, spitalele, Înalții Comisari...

Corbell păși printr-o altă deschidere decupată în perete. Mai departe, ușile culisară singure înaintea lui și ieși sub cascada ploii. Se afla în afara clădirii. Nu putea distinge prea multe.

Strada unui oraș... și ocazionalele grămăjoare de haine, niște combinezoane formate din șort și tricou, în toate culorile posibile, mai puțin roșu.

— Va trebui să încerc și alte numere mnemonice, spuse el fără să se clintească din loc.

— Cred că-i o metodă sigură. Chiar dacă dai peste un număr fără destinație, n-o să te trimită nicăieri.

— Nu vrei să-ncerci tu?

Rămăsese locului. Ploaia răpăia pe cască, prelingându-se pe vizor.

— Există o alternativă. Am scanat orașul. În subteran există un sistem de tuneluri care se ramnifică în diverse direcții. Te pot călăuzi spre locul de convergență.

— Ce rost...? Crezi că-i o rețea de metrou? O dată ce-au inventat cabinele, nu mai aveau nevoie de așa ceva.

— Chiar dacă nu mai foloseau vagoanele de călători, s-ar fi putut să păstreze clădirile ca nod de transport. Din considerente de economie.

V

Corbell umblă prin ploaia ce răpăia continuu pe pământul bătătorit, acoperit cu un strat subțire de noroi. Cizmele îi plescăiau. Nu-și putea permite să irosească atâta energie. Era deja prea obosit...

În general, străzile și clădirile rămăseseră intacte. Nu mai întâlnește alte scene de masacre.

Găsi în schimb o sferă cu diametrul de vreo patru metri, din plastic și metal, semănând cu un gigantic glob de Crăciun. Se zdrobise de o clădire și era pe jumătate plină cu apă de ploaie. Corbell privi înăuntru și descoperi două scaune acoperite cu același material buretos din care era făcută tapițeria. Unul era ocupat. Dintr-un veșmânt galben – șort plus tricou – se scurgea noroi amestecat cu bucăți de oase. Strângând din dinți, bărbatul se sili să scotocească prin buzunarele mari, aplicate. Fără să privească, vârî tot ceea ce găsi în gentuța de scule.

Porni mai departe.

După un timp, întâlni o sferă intactă, abandonată. Cel puțin în aparență părea intactă; cadranele din interior scânteiau. Încercă s-o pornească, dar nimic din ceea ce făcu nu dădu rezultat. Renunță și plecă.

Acum, de o parte a străzii se întindea un teren imens și pustiu, presărat doar de cioturile aplecate de vânt ale unor copaci printre care se zăreau urme de alei. Un parc? De partea lui se ridica un perete ce se bomba treptat, dispărând în înălțimi. Peretele prezenta o convexitate similară și în plan vertical astfel încât bărbatul nu-și putea da seama de dimensiunile construcției.

Își aminti că de la fereastra spartă a biroului, întrezărise în ceață contururile unui cub incredibil de mare. Putea fi acesta.

Străzile... Totuși, de ce existau străzi? Sau vehicule? Corbell începu să bănuiască ce anume avea să descopere „în nodul de transport“.

— Te afli deasupra subteranei de convergență, vorbi Peerssa.

— E bine. Am obosit...

Corbell privi în jur. În stânga, parcul distrus, în dreapta – zidul. În față... zidul se transforma în sticlă.

De fapt, într-un șir de uși din sticlă. Pătrunse pe una, luminându-și calea cu proiectorul căștii.

Era greu de spus la ce înălțime se afla plafonul; se zăreau doar culorile aleatoare ce se modificau pe măsură ce înainta. Locul era imens. Raza proiectorului se pierdea înăuntru. Corbell plecă ochii spre altă luminiță derutantă: indicatoarele din dreptul bărbiei.

Temperatura coborâse la douăzeci de grade.

— Aer condiționat, rosti el.

— Perfect. Acumulatorii costumului tău vor funcționa mai mult.

— Aici poate fi orice, comentă bărbatul.

Își deschise vizorul. Nu se simțea căldură. Inspiră adânc: un iz vag de mucegai.

— Trebuie să ies din costumul ăsta. Sunt mort de oboseală.

— Bea puțin sirop concentrat.

Corbell izbucni în râs – uitase că avea o rezervă de hrană lichidă. Bău până ce simți că-și umpluse stomacul. Peerssa avusese dreptate: epuizarea fusese cauzată în primul rând de foame.

Dezbracă costumul.

Contactul cu covorul a reprezentat un șoc neașteptat. Putea fi identic cu carpeta putrezită din cabinet, însă era uscat și intact, iar piciorul i se afunda până la gleznă. Parcă mergea pe puf. Trebuie să fi fost al naibii de scump, totuși, aici, în holul unei clădiri publice, acoperea probabil un pogon.

— Mă culc, vorbi Corbell spre cască.

Se prăvăli în moliciunea covorului, lăsându-l să-l învăluie.

VI

Zori cenușii. Se foi puțin, bucurându-se de mângâierea pufoasă. Tavanul era alcătuit din mii de nuanțe de culori, învolburându-se în vârtejuri; puteai să te autohipnotizezi privindu-l, fără să-ți dai seama cât de departe se găsea. Corbell închise ochii și ațipi iarăși.

„M-am întors pe Pământ ca să mor“, se gândi el.

— Peerssa, rosti cu glas tare. Cum te aștepti să mor? Atac de cord?

Nici un răspuns. Casca se găsea lângă degetele lui. O trase mai aproape și repetă întrebarea.

— Nu cred, răspunse calculatorul.

— De ce? Grație minunatelor medicamente ale Statului?

— Da, dacă numeri și anticoncepționalele printre medicamente. După întemeierea Statului, a urmat o generație în care bărbații și femeile care dețineau boli ereditare n-au putut procrea. Populația s-a înjumătățit. S-a terminat și cu foametea...

— Și bolnavii de inimă? (Tatăl lui murise de tromboză coronară!)

— Nici copiii bolnavilor de inimă n-au avut voie să aibă urmași. Genele tale sunt ale unui criminal, dar ale unuia sănătos.

— Aroganți blestemați! Și copiii mei?

— Tatăl lor fusese dispus la cancer.

Deci scosese din rasa umană genele lui Corbell... și era cu trei milioane de ani prea târziu ca să mai poată face ceva în direcția asta. Bărbatul se sculă, își întinse mușchii amorțiți și privi în jur.

Văzu măsuțe curbilinii care pluteau înconjurate de canapele ce păreau crescute direct sub covor.

— Rahat! pufni Corbell. Aș fi putut dormi pe o canapea.

Apăsă ușor cu palma o măsuță, apoi se lăsă cu toată greutatea pe ea. Tăblia coborî cu cel mult doi centimetri. Când îi dădu drumul, reveni la poziția inițială.

Într-unul din pereți se zărea un șir de cabine. Bărbatul se apropie să le cerceteze. Puful carpetei îi dezmierda în mod delicios degetele picioarelor.

În fiecare cabină existau șiruri de butoane, purtând diferite semne. Pe lângă duzina de butoane cu simboluri pe care le știa deja, apăruseră altele patru. Corbell apăsă unul mai mare decât celelalte (CENTRALISTA?), dar nu se petrecu nimic. Atunci observă fanta.

Luă geanta cu scule a costumului și o răsturnă, vărsând obiectele găsite asupra mortului din vehiculul distrus. Un tubuleț argintiu, aidoma unui ruj, care nu-l ajută... O batistă, în țesătura căreia se învolburau culori palide... Un ambalaj de acadea; conținutul se topise probabil în nenumărații ani de ploaie – sau poate că înăuntru fuseseră droguri, sau medicamente, deși era foarte posibil ca toate acele presupuneri să fie greșite... Un disc cât palma, din plastic transparent, a cărui margine era ornată cu desene verzui...

Părea cel mai potrivit.

Pe ce parte se introducea? Îl încercă într-o cabină. Ținut cu desenele în sus, nu intra în fantă. Invers însă, alunecă imediat înăuntru. Corbell apăsă butonul cel mare și se aprinse un ecran.

Și acum? Ecranul putea fi cartea de telefoane pe care o căuta. Nu mai trebuia decât să bată codul INFORMAȚII, evitând numerele inexistente, și să citească răspunsul în alfabetul acela din linii șerpuite.

Corbell simți că-l podidește transpirația. La asta nu se gândise. Lăsând mâinile în jos, ieși din cabină.

Ei bine, de ce să se grăbească? Rezerva de oxigen, pe care n-o începuse încă, îi ajungea mai mult de două zile. Avea timp de explorat. În fundul holului-recepție se afla scara la care se așteptase: lată, proiectată după principiile pe care le învățase și el în viața sa anterioară, și acoperită cu o carpetă-puf. Un șir de trepte, coborând în întuneric.

Se întoarse, cu casca ținută în încheietura cotului, pentru a recupera cheia/ carte-de-credit de formă lenticulară. Apoi aprinse proiectorul căștii și porni pe trepte, fredonând încetișor.

„Cu capu-i... ținut... sub bra-aț... pășește ea... prin Turnu-nsângera-at... “

În mod neașteptat, scara se puse în mișcare, trântindu-l pe spate. Corbell se sculă, înjurând. Nu se lovise, dar... un accident aici însemna sfârșitul.

Dedesubt, lumina sporea treptat.

La început, crezuse că era ultima zvâcnire a unui sistem energetic de rezervă. Lumina devenea tot mai puternică. Când ajunse jos, se vedea ca ziua. Se găsea într-un vast spațiu deschis, cu plafonul înalt și câteva nișe despre care bănuia că erau magazine. Locul lăsa impresia unei gări europene, deși unele amănunte de lux sibaritic păreau mai potrivite într-un palat – fântâni arteziene și același covor gros acoperind canapele semicirculare. Pe un întreg perete...

— Peerssa! Am găsit o hartă!

— Descrie-o, te rog!

— E compusă din două proiecții polare. La dracu, n-am cum să ți-o arăt! Continentele arată cam la fel ca pe vremea mea. Probabil că hărțile datează dinaintea evaporării oceanelor. Sunt brăzdate de linii, care se întâlnesc... – verifică atent – ...aici, mi se pare. Majoritatea lor sunt negre. Singurele linii luminoase se

îndreaptă spre Antarctica, Argentina și... ăă, Alaska. (Alaska fusese răsucită către nord. La fel și vârful Siberiei.) Liniile traversează oceanele, sau trec pe sub ele.

Își dădu seama că așa-zisele magazine nu erau decât simple separeuri cu canapele și pereți prevăzuți cu fante alimentare. Încercă una dintre ele. Când introduse discul din plastic, se auzi o voce feminină vorbind pe un ton de regret. Testă și alte fante, dar nu obținu decât același glas strident repetând cuvinte necunoscute.

Următoarea escală? Șirul de uși din capăt...

Uși groase, cu fante pentru discuri.

Reveni să-și ia costumul. Scara îl purtă în sus. Oare cum naiba se descurcau cu pasagerii care mergeau în ambele sensuri? Se întoarse, purtând costumul cel greu pe umăr.

Pe hartă, lângă liniile luminoase se vedeau simboluri de asemenea luminate. Corbell memoră combinația ce desemna ruta dorită de el: nu spre centrul dezghețatei Antarctide, ci către țărmul cel mai apropiat. Țărmurile se colonizau primele.

Ușile... Da, regăsi configurația de simboluri căutată.

Acum discul... Îl întoarse în sus cu partea lipsită de semne și-l introduse în fantă.

Ușa se deschise. Bărbatul scoase discul, îl privi și surâse. Desenele verzui de pe margine se modificaseră. I se reținuse prețul unui bilet.

Zări în față capătul unui vagon, ieșit puțin din locașul său în peretele de beton: un cerc de sticlă, sau plastic transparent, de aproape trei metri, cu o intrare ovală. Înapoia acestuia se distinge interiorul cilindric, cu banchete așezate față în față și capitonate cu carpetă-puf. Capătul opus al vagonului era metalic.

Corbell găsi o fantă în ușa vagonului și introduse discul. Ușa se deschise. Intră și scoase discul, iar ușa se închise.

— Am ajuns, rosti în cască.

— Unde?

— Într-un vagon ca de metrou. Mai departe nu știu ce să fac. Probabil s-aștept...

— Nu folosești cabinele de teleportare?

— Nu, cred că sunt o fundătură. Poate că erau simple jucării pentru cei bogați – prea costisitoare ca să fie practice, sau cu acțiune doar pe distanțe limitate. Altfel, de ce ar exista străzi cu mașini pe ele? Străzile par bine întreținute, iar vehiculele prea multe.

— Îmi pusesem și eu aceeași întrebare, spuse Peerssa. Patru cifre în bază opt dau numai patru mii nouăzeci și șase de combinații posibile pentru adrese. Prea puține.

— Mda.

Pe banchete puteau încăpea opt persoane, ale căror locuri erau marcate în nuanțe diferit colorate. Corbell găsi un alt automat de hrană care-i vorbi cu regret când îl încercă. Înapoia unei jumătăți de ușă care de-abia îți acoperea trunchiul, descoperi o toaletă, echipată cu același burete metalic strălucitor. O folosi.

Bănuî că buretele adăpostea un mini-sistem de teleportare, fiindcă deveni curat în mod instantaneu.

Banchetele aveau și reazeme pentru brațe. Trebuiau trase din locașurile aflate în spătar și se blocau automat.

— Consumul energetic a sporit în zona ta, îl anunță Peerssa.

— Deci se întâmplă ceva.

Corbell se întinse pe carpeta-puf a banchetei, așteptând. Nu știa când urma să pornească. Avea să aștepte douăzeci și patru de ore înainte de a renunța. Stomacul îi ghiorăia.

CAPITOLUL PATRU

Norna²

I

Cineva îi vorbea.

Corbell tresări violent și se trezi cu un răcnet. „Cine altul decât Peerssa îi putea vorbi aici?”

Nu se afla însă la bordul lui *Don Juan*.

Glasul încetase.

Peerssa rosti din cască:

— Nu recunosc limba.

— Te-ai fi așteptat s-o recunoști? Mai pune o dată înregistrarea.

Ascultă un glas ca de băiat, vorbind melodios, pe un ton liniștitor. Când se termină, oftă.

— Dacă tipul ăsta m-ar aștepta, ce i-aș putea spune? Sau ce mi-ar putea spune el? Aș muri probabil înainte să-i pot învăța graiul.

— M-ai înduioșat până la lacrimi. Contemporanii tăi au trăit o singură viață.

— Mda...

— Punctul tău de vedere egocentric m-a deranjat dintotdeauna. Dacă ai reuși să te vezi...

2 Zeița scandinavă a sorții (N.T.).

— Nu, stai puțin! Ai dreptate. Ai perfectă dreptate. Eu am avut parte de mult mai mult decât capătă majoritatea oamenilor. Sau chiar decât pot fura... O să încetez cu reproșurile.

— Mă uluiești. Acum te vei dedica slujirii Statului?

— Care Stat? Statul e mort. Egocentrismul meu e tot atât de omenesc cât și fanatismul tău.

Glasul străin se auzi din nou, rostind cuvinte minunate și neînțelese – iar acum Corbell îl văzu și pe vorbitor. Chipul lui se afla dincolo de peretele din față al vagonului, deși acesta păruse făcut dintr-un metal opac. Să fi fost oare o hologramă? Bărbatul privi cu atenție.

Era bustul unui băiat, destrămându-se mai jos de umeri. Părea să aibă în jur de doisprezece ani, dar se purta cu siguranța unui adult. Avea pielea aurie, iar trăsăturile proveneau dintr-un amestec de rase: neagră, galbenă și albă la care se mai adăuga ceva – probabil o mutație, care-l lăsase pe jumătate pleșuv, cu excepția unor zulufi negri pe ceafă și deasupra urechilor, și a unui smoc izolat peste frunte.

Chipul îi zâmbi liniștitor, apoi dispăru. Vagonul țâșni înainte și în jos.

Corbell avu impresia că se afla într-un *roller coaster*³. Trase o rezemătoare și se agăță de ea. Coborârea continuă cam o jumătate de minut, după care vagonul reveni treptat la orizontală.

Înăuntru era lumină, dar tunelul prin care goneau era întunecat. Corbell începuse să se destindă, când vagonul se zgâlțâi, se înclină la dreapta, se zgâlțâi iarăși, se înclină spre stânga, apoi reveni la normal. Ce fusese oare? Schimbase macazul?

Urechile i se înfundaseră.

— Aveți peste opt sute de kilometri la oră și continuați să accelerați. O performanță remarcabilă.

— Cum e posibilă?

3 Trenuleț, funcționând pe principii gravitaționale, din parcurile de distracții, care se deplasează pe șine extrem de abrupte, creând senzații „tari” pasagerilor (N.T.).

— Ca simplă ipoteză, te afli într-un tunel vidat la bordul unui accelerator liniar, acționat gravitațional. Ești pe punctul de a intra sub Pacific. Mă mai poți auzi?

— Destul de greu.

— Corbell, răspunde dacă poți. Corbell, răspunde...

Vocea calculatorului încetă complet.

— Peerssa!

Nimic.

Corbell simțea presiunea în urechi și sinusuri. Căscă apăsă de câteva ori. Se gândi că n-avea niște un motiv de panică. Peerssa urma să reia contactul când ajungea în Antarctica.

Șuieratul monoton al deplasării îl îmbia la somn. Corbell fu ispitit să se întindă – preferabil cu picioarele înainte, întrucât la destinație avea să urmeze frânarea. Să dormi, poate să visezi... Ce fel de visuri are ultimul om de pe Pământ, călătorind pe sub Oceanul Pacific, cu unu virgulă cinci Mach, cu un sistem feroviar ce n-a mai fost întreținut de sute de ani? Vagonul se putea opri sub Pacific, oferindu-i o moarte lentă prin sufocare, în vreme ce un spectru aproape omenesc îl asigura că defecțiunea va fi reparată în cel mai scurt timp. Peerssa îl putea aștepta o veșnicie.

„Prea multă imaginație și o să mor de frică. Prea puțină și o să mor datorită nepăsării.”

Căscă din nou pentru a-și desfunda urechile. Peerssa spusese *vidat*? Privi indicatoarele căștii.

Presiunea atmosferică scădea permanent.

Gâfâind, își îmbracă costumul.

— Tunel vidat, așa-i, icni el. Fir-ar al dracu'! Vagonul nu mai e etanș...

Oare ce altceva se mai deteriorase în străvechiul sistem de tuneluri?

Totuși înaintarea continua lină. Corbell se ușură, apoi goli cateterul costumului în toaletă. Urina curse fierbând în vas, fără să lase nici o urmă. O suprafață lipsită de frecare...

Trecură mai multe ore. Bărbatul ațipi stând în capul oaselor, se trezi, se întinse pe burtă, apoi se întoarse pe spate, cu ranița sub

umeri și capul sprijinit de un braț al banchetei. Așa era mult mai bine. Dormi.

Îl deșteptă o zguduitură. Se ridică. Sorbi sirop... îl bău pe tot și aproape că se sătură. Simțea forța accelerației; oare urcau? O jumătate de minut de gravitație normală, după aceea o ultimă zgâlțâitură. Se opri. Dincolo de capătul metalic al vagonului distinse un bubuit aproape subsonic.

Atât ușa de sticlă cât și cea metalică dinapoia ei se deschiseră în același timp. Corbell tocmai se ridicase, când pocnetul sonor îl trânti la loc.

Uneori la capătul unei drumeții lungi, te dor toți mușchii iar mintea îți este golită de absolut orice, cu excepția hotărârii de a continua să mergi mai departe. Într-o stare de spirit similară, bărbatul se sculă din nou și șchiopătă spre uși. Urechile îi țiuiau. Capul îl durea în locul unde se izbise de cască. Își răsucise un mușchi din spinare. În plus se izbise ca un imbecil – n-ar fi trebuit să-l surprindă bubuitul aerului pătrunzând în vid.

— Peerssa! răcni el. Aici e Corbell, în numele lui. Răspunde dacă poți!

Nimic. Unde dracu' era Peerssa? Acum undele radio n-ar mai fi trebuit să aibă nici un obstacol în cale.

Clătină din cap. Nu putea face altceva decât să-și croiască drum printre surprize, până când îl opreau.

Hăt – departe, într-un imens spațiu deschis se zăreau câteva lumini slabe. Observă canapele, nișe, precum și liniile luminoase ale unei hărți murale. Sub bărbie, cifrele indicau o presiune cu puțin peste cea normală și o temperatură suportabil de caldă.

Își desfăcu vizorul.

Aerul era cald și mucegăit. Simți iz de putregai uscat. Ridicând casca, adulmecă din nou. Un miros ca de animal...

— Miu?

Tresări, apoi se destinse. Unde auzise ultima dată așa ceva? Sunetul părea familiar și prietenos. Cu coada ochiului stâng, întrezări o mișcare...

— Mii-iu?

Animalul apăru prin carpeta-puf acoperită de praf.

Era un șarpe cu o blană deasă. Înainta spre el, unduind, ca prin iarbă. Blana era neagră, sură și albă. Se opri, înălță capul frumos de pisică și repetă întrebător:

— Mi-iau?

— Fir-aș al dracu', șopti Corbell.

Înapoia lui foșni ceva.

Uită de șarpele îmblănit. Îi era somn, atât de somn încât știa că peste o clipă va adormi. Totuși cineva se furișa îndărătul lui și se răsuci, străduindu-se să se mențină în picioare.

Zări o siluetă gârbovită, sub o mantie albă, cu glugă, ușor irizată...

Pe când șarpele-pisică îi distrăsese atenția, ea îl atacase. Bărbatul o zărea adumbrită: înaltă și adusă de umeri, slabă, cu chipul zbârcit, nasul coroiat, ochii afundați în orbite și răutăcioși. Mâinile noduroase țineau un toiag argintiu ațintit spre fruntea lui Corbell.

O văzu doar pentru o clipă în timp ce amorțeala îl cuprinse. Crezu că-și întâlnise moartea.

II

Zăcea întins pe spate, pe o saltea moale, cu picioarele depărtate și brațele deasupra capului. Aerul se simțea umed, apăsător și fierbinte. Transpirația îi curgea între picioare, la subsuori și în colțurile ochilor. Când încercă să se miște, suprafața undui și se vâluri, iar niște legături moi se strânseseră în jurul gleznelor și încheieturilor mâinilor.

Costumul îi dispăruse. Purta numai combinezonul, pe o planetă ce nu putea fi locuită din cauza căldurii. Se simțea vulnerabil, și prins în capcană.

Lumina îi izbea pleoapele. Deschise ochii.

Se afla pe un pat hidraulic, privind cerul sur printr-o spărtură neregulată a tavanului. Întoarse capul și văzu restul dormitorului: tăblia curbată cu panoul de comandă de la capătul patului, canapeaua convexă și măsuța plutitoare, de asemenea arcuită.

Probabil că dormitoarele erau produse în serie, aidoma blocurilor din prefabricate de pe vremea lui. Însă locul acesta fusese lovit de o tornadă. Plafonul și ferestrele imense explodaseră în afară.

Bătrâna îl privea de pe canapea.

„Norna“, se gândi. Soarta sub înfățișarea unei bătrâne. Și-o amintea perfect, la fel cum își aminti și de bastonul argintiu din mâna ei. O urmări ridicându-se și apropiindu-se de el... iar șalul îmblănit din jurul umerilor femeii își înălță capul cu urechi ciulite și-l examinează. Se încolăcise o dată și jumătate după gâtul uscățiv. Vârful cozii îi tremura.

La naiba, era o *pisică*! Își amintea o pisică asemănătoare, *Leul*, deși îl uitase pe prietenul din copilărie căruia îi aparținuse. Blană bogată și o coadă lungă, groasă și înfoiată. Cam așa ar fi arătat Leul dacă n-ar fi avut decât cap și o coadă de trei ori mai lungă.

Totuși cum putea evoluția să elimine labele unei feline?

Era greu de acceptat. Mai plauzibil ar fi fost că, în aceste ultime trei milioane de ani, cineva modificase genele pisicii.

Acum femeia ajunsese lângă el și-i fixa rădăcina nasului cu toiagul. Îi vorbea.

Corbell clătină din cap și patul văluri.

Mâna ei se încordă pe baston. Bărbatul nu văzu nici un trăgaci, totuși ea acționase ceva, întrucât se simți cuprins de agonie. Nu era însă ceva fizic, ci o combinație de părere de rău, furie neajutorată și vinovăție. Voia să moară.

— Oprește! răcni Corbell. Termină!

Începuse comunicarea.

Bătrâna se numea Mirelly-Lyra Zeelashisthar.

Trebuia să fi avut un calculator pe undeva. Cutia pe care o așezase pe tăblia de la căpătâiul patului era prea mică pentru a fi altceva decât extensia unui ordinator. Pe când Corbell vorbea – incoerent la început, bolborosind doar ca s-o oprească de a mai folosi bastonul – cutia funcționa ca translator. Îi vorbea lui Corbell cu propriul său glas, iar Mirellyei-Lyra cu vocea ei.

La început făcură schimb de substantive; bătrâna indica obiecte și le denumea, iar Corbell spunea numele sub care le cunoștea el. Pentru multe nu avea echivalente.

— „Cabină“, îi spuse instalației de teleportare. „Pisicoadă“ pentru șarpele îmblănit.

Mirelly-Lyra aduse un ecran de televiziune, pe care îl derulă ca pe un pergament. O altă periferică de calculator, bănuie bărbatul. Ea îi arată imagini și vocabularul comun spori.

— Dă-mi mâncare, spuse Corbell atunci când foamea îi învinse frica.

Într-un târziu, femeia înțelese, puse lângă el o farfurie și-i dezlegă una dintre mâini. Sub ochii ei atenți și sub amenințarea toiagului, Corbell mănăcă, râgâi și ceru:

— Mai vreau.

Bătrâna dispăru cu farfuria înapoia căpătâiului patului. După vreun minut, reveni cu ea plină cu fructe, o felie de friptură caldă și o garnitură aburindă, din legume gălbui ce aducea la gust cu morcovii amestecați cu dovlecei. La prima porție, Corbell de abia văzuse ce înfulecase. Acum avu timp să se întrebe „unde o preparase?“ și să presupună că Mirelly-Lyra folosisese cabina de teleportare pentru a ajunge în bucătărie.

„Pisicoadă“ coborî de pe umerii bătrânei pe pat. Corbell încremeni. Creatura șerpui peste saltea și adulmecă mâncarea. Mirelly o lovi ușor și ea plecă de acolo. Sui pe pieptul bărbatului, se cabră și-l privi în ochi.

Corbell o scărpină înapoia urechilor. Animalul închise ochii pe jumătate și începu să toarcă zgomotos. Avea pânțele acoperite cu o piele tare, striată ca a șerpilor, însă blana era într-adevăr la fel de moale și fină pe cât părea.

Corbell termină și a doua farfurie, hrănind și pisicoadă. Ațipi, întrebându-se dacă bătrâna avea să-l lase să doarmă.

Îl lăasă. Când se trezi, cerul era negru iar ea aprinsese luminile. Mâna lui liberă fusese iarăși legată.

Costumul său nu se zărea nicăieri. Chiar dacă l-ar fi dezlegat, bătrâna avea toiagul. Corbell nu știa dacă „cabina“ funcționa. Cu

un colț îndepărtat al minții se întrebă dacă nu cumva, considerându-l mort, Peerssa nu plecase către altă stea.

Ce voia Mirelly de la el?

Trecură la verbe, apoi la adjective. Graiul ei avea o structură complet necunoscută bărbatului, totuși ecranul și memoria translatorului îi ajutau. În scurtă vreme începură să facă schimb de informații.

— Dezleagă-mă. Lasă-mă să umblu.

— Nu.

— De ce?

— Sunt bătrână.

— Și eu sunt bătrân, zise Corbell.

— Vreau să fiu tânără.

Bărbatul nu putu descifra tonul glasului, nici chiar în versiunea translatorului. Totuși cuvintele ei îl făcură să tresară și s-o privească:

— Și eu vreau același lucru.

Ea îl fulgeră cu toiagul.

Vinovăție, teamă, remușcare, ispita morții... Corbell răcni, se zvârcoli și trase de legăturile sale vreme de câteva secunde interminabile, înainte ca Mirelly să oprească instrumentul.

Corbell rămase privind-o, șocat și istovit. Chipul bătrânei se contorsiona drăcește. Brusc îi întoarse spatele.

Convulsiile lui speriaseră pisicoada, care fugise.

„Vreau să fiu tânără... ” și *bum!* Acum avea spinarea rigidă și pumnii încleștați. Își ascundea mânia, ori lacrimile? De ce? „E vina mea că-i bătrână?” Un lucru era clar: Îl ținea legat, atât pentru protecția ei cât și a lui. Sub acțiunea toiagului, s-ar fi putut sinucide dacă avea mâinile dezlegate.

Pisicoada șerpui înapoi pe pieptul său, se încolăci și se întinse, frecându-și nasul de al bărbatului.

— Mi-i-iau!

Cerea o explicație.

— Nu știu, se adresă Corbell animalului care torcea acum ca un motorăș. Cred că răspunsul nu mi-ar plăcea.

Greșea.

Bătrâna îi dezlegă o mână și-i dădu să mănânce. Alimentele erau cam aceleași: friptură cu garnitură de legume fierte și două fructe. În același timp, hrăni și pisicoada.

Fructele erau proaspete. Feliile de friptură, ușor arse, păreau tăiate cu câteva clipe în urmă. Mirelly nu lipsise mai mult de un minut. Nici un cuptor cu microunde nu era *atât* de rapid, sau nu fusese în 1970. Corbell se gândea întruna la asta...

În plus, trebuia să meargă la toaletă.

Bătrâna pricepu stânjenitor, enervant de greu. Corbell își dădu seama că înțelesese, atunci când ea începu să se plimbe înainte și înapoi, strâmbându-se, încercând să decidă dacă să-l lase să zacă în propria-i murdărie. În cele din urmă, îl dezlegă – mai întâi, încheieturile mâinilor (dinapoia tăbliei patului), apoi picioarele. După aceea se retrase la o distanță sigură, ținându-l sub amenințarea bastonului, în timp ce bărbatul intră în nișa din mijloc.

Singur în sfârșit, cu ușa ferindu-l de privirea ei, suspină și se cutremură.

Nu intenționa să încerce o evadare. Nu acum. Știa prea puține. Nu merita să riște, pentru ca apoi să nu mai fie lăsat la baie. Nu avea chef să simtă iarăși efectele bastonului.

Bastonul... În două rânduri îl redusese instantaneu la condiția de sclav umil. De fiecare dată nici măcar nu se *gândise* la a-și păstra demnitatea. În privința aceasta, toiagul își pierdea jumătate din putere – Corbell nu se putea simți rușinat. Bănuia însă că, supus de prea multe ori tratamentului respectiv, n-avea să mai rămână mare lucru din bărbăția sa.

Nu era decât un înveliș uman, reanimat prin curenți electrici și injecții de memorie ARN. Fusese modificat în repetate rânduri, totuși continuase să rămână un om. Toiagul însă putea face lucruri mult mai rele și mai dăunătoare.

Avea să coopereze.

Dar... Femeia era nebună. Chiar dacă ar fi fost întreagă la minte după criteriile epocii ei – greu de crezut, în conformitate cu cele ale

lui Corbell era nebună și periculoasă. Fiind bătrân și destul de nevolnic, el trebuia să scape înainte de a fi ucis.

Probabil că echipamentul de teleportare funcționa; nici aici și nici în dormitor nu zărise vreun echipament de preparare a hranei. *Perfect!*

Apelul către Peerssa putea să mai aștepte. Corbell nu îndrăznea să întrebe ce se întâmplase cu costumul său; se putea crede că avea intenții periculoase. Și chiar dacă Peerssa se găsea încă în Sistemul Solar, cum l-ar fi putut ajuta?

Ieși din toaletă și reveni la poziția rășchirată de pe pat. Mirelly-Lyra îi legă mâinile, apoi gleznele. Își reluară conversația.

Translatorul nu traducea toate cuvintele. Corbell își dădu seama abia după un timp, și atunci reveni cu întrebări ca să lămurească petele albe. Treptat, puse totul cap la cap.

Mirelly-Lyra Zeelashisthar era cetățeană a Statului. (Oare același Stat? se întreabă Corbell. Din modul în care-l descrisese, aducea cu al lui Peerssa, atât doar că Statul reprezentase guvernarea tuturor planetelor cunoscute în cincizeci de mii de ani – ani familiari bărbatului, dinaintea mutării Pământului.)

În tinerețe fusese incredibil de frumoasă. (Plin de tact, Corbell nu contestă afirmația.) Bărbații își pierdeau mințile când o vedeau. Ea nu înțelesese niciodată impulsurile care-i împingeau la asemenea nebunii, dar își folosisese sexul și frumusețea în același mod în care-și utilizase și mintea: ca să parvină. Se născuse ambițioasă și hiperactivă. La douăzeci de ani, ocupa o poziție importantă în Controlul Traficului Intrasistem.

Datorită funcției însemnate pe care o deținea, Statul o condiționase. După operația respectivă, ambiția își pierduse caracterul exclusiv personal, fiind orientată spre binele Statului. Condiționarea devenise o rutină care – după cum dedusese Corbell din informațiile ulterioare – nu era însă perfectă.

Dirijând traiectoriile vehiculelor prin Sistemul Solar, femeia împingea tot mai departe setea de mărire a Statului și, în același timp, promova întruna. În felul acesta, fusese remarcată de un bărbat influent dintr-o ramură colaterală a guvernării. Subdirectorul

Corybessil Jakunk (Corbell auzi de suficiente ori acest nume ca să-l rețină) nu era superiorul ei direct, însă o putea ajuta.

Un individ atât de important beneficia de anumite libertăți în direcția satisfacerii dorințelor personale, astfel încât să poată sluji Statul și mai bine. (Bătrâna nu vedea nimic rău în asta. Fu iritată când Corbell nu pricepu imediat. Corybessil putea reprezenta vârful de lance al propriilor ei ambiții.) Dorința lui personală fusese Mirelly-Lyra Zeelashisthar.

— Mi-a spus că trebuie să-i devin amantă, povesti ea. Eu voiam însă o poziție mult mai importantă. L-am refuzat. Mi-a spus că dacă voi rămâne patru zile cu el, îmi va obține funcția de conducere a Biroului. Aveam doar treizeci și șase de ani. Era o ocazie minunată.

Îl manipulasă, așa cum făcuse și cu alți bărbați. Asta reprezentase o greșeală.

Corbell se întrebase de ce anume era ținut pe postul de audiență captivă a unei dramolete care nu-l interesa. Treptat, începu să-și dea seama. După trei milioane de ani, apropiindu-se probabil de împlinirea a nouăzeci de ani, Mirelly tot nu înțelegea unde greșise.

— În prima noapte, m-am ajutat de o substanță chimică. Una care te face să dorești să faci dragoste...

— Un afrodisiac?

Termenul intră în memoria calculatorului.

— Era indispensabil. În a doua noapte, Corybessil mi-a interzis să-l mai folosesc. El nu utiliza stimulente. A fost destul de rău, totuși nu m-am plâns – nici atunci și nici în a treia noapte. În a patra zi, m-a implorat să mă răzgândesc, să renunț la slujbă și să devin femeia lui. L-am obligat să-și respecte promisiunea.

Vreme de șapte luni fusese Șefa Biroului de Control al Traficului Intrasistem. Apoi a fost informată că se oferise voluntară pentru o misiune specială: o ocazie glorioasă de a sluji Statul.

Se știa că în centrul galaxiei exista o hipermasă – o gaură neagră. Mirelly trebuia s-o cerceteze. După câteva explorări folosind sonde automate, ea trebuia să determine experimental dacă (așa cum presupunea teoria) o asemenea gaură neagră

putea fi folosită pentru călătoriile temporale. În caz afirmativ, urmă să revină chiar în ziua plecării.

— De ce a făcut-o? se întrebă ea. L-am mai văzut o singură dată înaintea plecării. Mi-a zis că nu putea suporta să exist în universul lui, dacă nu-i aparțineam. Dar ce-mi oferise el?!

— Poate credea, sugeră Corbell, că patru zile de extaz urmau să te convingă. Că aveai să te arunci în brațele lui, implorându-l să nu pleci.

Pentru o clipă, se temu că bătrâna intenționa să utilizeze toiagul, dar ea izbucnise într-un râs răgușit. Lui Corbell i se păru că întrevede pe chipul ei o brumă de frumusețe, înainte să se schimonosească de o ură înrâncenată. Acum semăna cu moartea însăși, cu Norna.

— M-a trimis spre gaura neagră. Am văzut sfârșitul universului.

— Și eu.

Mirelly nu-l crezu. La îndemnul ei, Corbell descrie totul cât putu de bine: culorile, aplatizarea progresivă a sorilor din centru într-un disc de acreție, bombarea Inelului de Foc și, în sfârșit, neutroniul neted împestrițat cu găuri negre mici.

— Eu n-am atins decât ergosfera, îi spuse el, și asta doar pentru a ajunge *mai repede* acasă. Tu chiar ai traversat singularitatea?

Femeia tăcu mult până îi răspunse:

— Nu. Mi-a fost frică. Când s-a apropiat momentul, m-am gândit că nu datorez chiar așa multe Statului.

Condiționarea ei se tocise, cel puțin până la instinctul de supraviețuire. Ocolise gaura neagră, folosindu-i masa pentru a reintra pe traiectoria de apropiere, și revenise spre Pământ. Avea optzeci de ani, și era încă sănătoasă și frumoasă (afirma ea) grație medicamentelor de întinerire din farmacia navei, atunci când ajunse la Prima-speranță.

Corbell compară duratele celor două călătorii. Statoreactorul femeii accelerase permanent cu o gravitație? Da. Douăzeci și unu de ani dus, tot atâția la întors. Nava ei era superioară lui *Don Juan* – și i-o arătă: un toroid, mai mare decât nava lui Corbell și cu un design mai simplu.

În momentul plecării lui Mirelly de pe Pământ, colonia Prima-speranță de abia se întemeiase, în alt sistem solar. Femeia sperase că acolo nu existau dovezi ale trădării ei.

Colonia trăsesse asupra navei. La început, Mirelly crezuse că era un mesaj-laser, însă nu prezenta nici un fel de modulări – fusese o rază destinată s-o ucidă.

Încercase din nou. Următorul sistem planetar era similar Primei-speranțe. Există o planetă având masa aproape egală cu a Pământului și temperatura în domeniul celor terestre. Atmosfera ei redusă fusese amorsată încă din tinerețea Statului. Poate că fusese colonizată în cei șaptezeci de mii de ani de absență... așa se și întâmplase. Colonia deschisese focul asupra navei și femeia fugise.

— Eram deznădăjduită. M-am gândit că vina îmi aparținea, că mi-o făcusem cu mâna mea. Toate coloniile îmi cunoșteau cazul. Nu aveam nici o speranță. Am pornit spre Sistemul Solar, ca să mor acasă.

Recunoscuse deja stelele din preajma Soarelui. Aici n-o atacă nimeni. Însă soarele devenea o gigantă roșie, iar Pământul lipsea. Uluită, pornise să exploreze.

Identificase Saturn, Mercur (brăzdat adânc de exploatarea miniere, așa cum îl lăsase) și Venus (dovedind semnele unei încercări nereușite de terraformare). Uranus se găsea pe o orbită ciudată, între Saturn și Jupiter – dacă era cu adevărat Uranus. Marte prezenta o cicatrice gigantică, o novă mare creată probabil de prăbușirea lui Deimos.

— Statul urma să-l mute pe Deimos, îi explică ea bărbatului. Era prea aproape. Înseamnă că s-a întâmplat ceva...

Găsise Pământul pe o orbită interioară lui Marte, foarte apropiată de cea a acestuia.

— Ai idee cum au făcut-o? întrebă Corbell.

— Habar n-am. În cazul lui Deimos se foloseau de bombe de fuziune, detonate succesiv într-un crater. O planetă locuită nu putea fi deplasată în același fel.

— Dar cine a făcut-o?

— N-am aflat niciodată. Imediat după aterizare, copiii m-au arestat sub acuzația de trădare.

— *Copiii?*

— Da. Mă aflam într-o situație grea, surâse ea șters. Până în ultima clipă – când am atins solul – sperasem că frumusețea mea ar fi putut impresiona un judecător. Dar cum puteam ispiti niște copii?

— Totuși, ce se-ntâmplase?

Pământul era condus de copii; douăzeci de miliarde de copii, arătând de unsprezece ani, dar având vârste incredibile.

— Cauza o constituia tinerețea veșnică. Statul descoperise o formă ideală a eternei tinereți, explică Mirelly. Părinții se puteau asigura că copiii lor nu mai îmbătrâneau, cu puțin înainte de... cum îi spuneți voi? Când fetele își încep ciclul menstrual...

— Pubertate.

— Îmbătrânirea li se oprea cu puțin înaintea pubertății. Trăiau aproape veșnic. Drept urmare, numărul lor nu mai creștea, fiindcă ei nu procreau. Metoda era mult mai bună decât cea veche.

— „Cea veche”? O metodă de nemurire? Povestește-mi despre ea!

Brusc, femeia se înfurie.

— N-o cunosc! Am aflat doar că era exclusivistă – se bucurau de ea numai cei din clasa dictatorilor. Când am sosit eu, nu se mai folosea. Avocatul meu o cunoștea, dar n-a vrut să-mi dea detalii.

— Ce s-a întâmplat cu Sistemul Solar?

— Nu mi s-a spus.

Corbell izbucni în râs, dar se opri când bătrâna înălță toiagul. „Deci Statul n-a lăsat-o nici pe ea să se joace de-a turista.”

Mirelly coborî bastonul.

— Nu mi-au spus nimic. M-au tratat ca pe o persoană care nu are dreptul să pună întrebări. Tot ce-am putut afla a fost de la avocatul meu, care părea un băiat de doisprezece ani, dar nu voia să-și spună adevărata vârstă. Din înregistrările navei mi-au reconstituit delictul și m-au condamnat la...

Urmă un cuvânt pe care translatorul nu-l traduse.

— Ce-a fost asta?

— Au oprit timpul pentru mine. Aveau o clădire unde îi... depozitau pe unii delincvenți, în caz de nevoie. Zâmbi din nou cu amărăciune: Ar fi trebuit să mă simt flatată. Nu toți infractorii erau considerați utili Statului pe viitor. Oamenii extrem de inteligenți, ori cei cu gene perfecte, sau cei care aveau informații interesante pentru viitorii istorici... Puteau păstra vreo zece mii de indivizi – nu mai mult. Am avut noroc că mi-au permis să-mi păstrez medicamentele. Mi-au dat voie să iau cu mine doar cât intra în buzunare.

Se aplecă deasupra patului.

— Asta-i mai puțin important. Corbell, vreau să știi că a existat o altă formă de nemurire. Dacă o descoperim, amândoi putem redeveni tineri.

— Eu sunt gata, răspunse bărbatul și trase de legăturile moi din jurul mâinilor. Sunt de partea ta. Mi-ar *plăcea* să fiu iarăși tânăr. Atunci de ce nu mă dezlegi?

„Nu poate fi așa ușor“, se gândi el.

— S-ar putea să căutăm multă vreme. Eu am făcut-o deja de mult timp. Am nevoie de medicamentele tale de întinerire, Corbell. Poate că nu-s la fel de bune ca nemurirea dictatorilor, dar trebuie să fie mai bune decât ale mele.

„Aha!“

Nu putea ocoli un răspuns.

— Sunt la bordul navei, pe orbită. Oricum, nu-ți pot fi de nici un folos. Ești probabil mai vârstnică decât mine, fără să mai pun la socoteală timpul pe care l-am câștigat în anabioză.

Îl stânjenea transpirația ce se adunase sub el; asuda din nou și se simțea neajutorat. O zări înălțând toiagul.

Bătrâna îl așteaptă să-și termine convulsiile, apoi rosti:

— Te înțeleg. Vii dintr-o epocă anterioară mie. Medicamentele tale sunt mai primitive decât ale mele. Nu le pot utiliza. Asta afirmi.

— Eadevărat! Ascultă-mă: m-am născut înainte ca oamenii să ajungă pe Lună! M-am congelat atunci când cancerul din stomac începuse să mă devoreze de viu. Asta a fost...

— Congelat?

Nu-l credea.

— Congelat, da! Exista șansa ca medicina să găsească o modalitate de a lecuși cancerul și celelalte rele cauzate de distrugerea pereților celulelor și...

Pledoaria lui se încheie cu un urlet prelung. Mirelly îl aținti mult timp cu toiagul.

— Deschide ochii! auzi după o vreme.

Nu voia s-o facă.

— O să folosesc bastonul.

Bărbatul strângea ochii și pumnii, iar chipul său era un rictus de agonie.

— Un om congelat nu-i altceva decât un cadavru pus la păstrare. O să mai minți?

Corbell scutură din cap. Continua să țină ochii închiși. Acum își aminti ce-i spusese Peerssa despre fosfolipidele din nevrogliile din jurul nervilor creierului. Acestea înghețau la minus cinci grade, distrugând nervii. Practic, el se sinucisese. De ce nu, la urma urmei? Totuși, n-ar fi putut convinge niciodată Norna.

— Lasă-mă să-ți termin povestea, spuse Mirelly-Lyra Zeelashisthar. N-o să mă refer la prima dată când am fost scoasă din temnița dinafara timpului. A doua oară s-a datorat faptului că generatorul de timp-zero își epuizase sursa energetică. Peste o mie de oameni am fost aduși brusc într-o lume pârjolită și fără viață. Clima era îndeajuns de fierbinte ca să ucidă. Pe cei mai mulți i-a și ucis de altfel. Ploaia cădea în rafale, precum cascadele, dar fără ea am fi murit cu toții. Am ajuns destui în locul ăsta unde zilele țin șase ani, iar nopțile tot atât, dar unde viața e încă posibilă. Eu eram bătrână. Nu voiam să mor.

Resemnat, Corbell deschise ochii.

— Ce s-a întâmplat cu ceilalți?

— I-au capturat Băieții. Nu știu ce le-au făcut. Eu am scăpat.

— „Băieții“?

— Să nu divagăm. Ani întregi m-am străduit doar să supraviețuiesc. Am căutat nemuirea dictatorilor, dar n-am găsit-o și am îmbătrânit. Am avut noroc numai pe jumătate. Am găsit un alt loc cu timp-zero, mai mic, un depozit pentru benzi, memorii chimice și semințe alterate genetic. Inițial, acolo mi-am păstrat

medicamentele. Ulterior, am aruncat totul afară și mi-am făcut propria-mi celulă de timp-zero. După aceea, am modificat sistemul de transport subteran ca să aducă direct la mine orice pasager din regiunile fierbinți. Am instalat echipamente de avertizare, care să mă scoată din timpul-zero când se foloseau vagoanele.

Pricepi de ce am făcut toate astea? Unica mea speranță o reprezentau medicamentele avansate pe care trebuia să le dețină orice explorator al adâncimilor spațiului cosmic. Într-o bună zi, unul dintre aceștia trebuia să revină. N-avea să coboare în regiunile prea fierbinți ale Pământului, ci în zonele polare. (Femeia stătea deasupra lui Corbell ca o uriașă pasăre de pradă.) Sistemul de transport urma să-l aducă la mine, cu medicamentele inventate în viitorul meu – medicamente ce aveau să mă întinerească, pe când ale mele doar îmi mențin bătrânețea. Exploratorul acela ești tu, Corbell.

— Uită-te la mine!

Ea strânse din umeri.

— Poți avea o mie de ani, sau zece mii. E bine totuși să știi un lucru: Dacă într-adevăr ești ceea ce susții, atunci n-am ce face cu tine. O să te omor.

— De ce?

Cu toate acestea, o crezuse.

— Noi suntem ultimii membri ai Statului, ultimii oameni. Restul supraviețuitorilor nu mai sunt oameni. Dacă am redeveni tineri, am putea avea copii. Dar dacă n-ai medicamentele, la ce ești bun?

Corbell o auzi încercând să-și îndulcească tonul.

— Gândește-te! Tu ești prea bătrân ca să-ți mai fie de folos propriile voastre medicamente avansate. Eu sunt diferită. Redă-mi sănătatea și voi căuta adevărata nemurire, cea folosită de clasa dictatorilor. Tu ești bătrân și neputincios. Te poți odihni, în vreme ce eu caut.

— Bine, încuviință bărbatul.

Mirelly era cu adevărat o Nornă. Acum, reprezenta pentru el atât viața cât și moartea.

— Medicamentele mele sunt pe orbită. O să te conduc la capsula cu care am aterizat. Trebuie să iau legătura cu calculatorul navei.

Bătrâna încuviință. Ridică toiagul și Corbell se crispă.

— Dacă-ți calci făgăduiala, o să mă-ngrijesc să-ți faci felul singur.

III

Când Mirelly trecu înapoia căpătâiului patului, bărbatul își permise să se destindă. Un suspin aproape neuzit de încordare destrămată... urmat de un rânjel larg și de dorința de a chiui, reprimată imediat. În sfârșit, Corbell își stabilise un țel.

Venise pe Pământ ca să moară, însă i se întâmpla ceva mai interesant.

Își simți brațele eliberate. Se sculă în capul oaselor, dar femeia îi făcu semn să se întindă la loc. Îi legă mâinile între ele și de abia după aceea îi dezlegă picioarele.

Legăturile i se lipiseră de încheieturi ca niște feșe adezive. Bănuia că nu le putea rupe smucind de ele.

Înainte de a se sparge, geamurile dormitorului se dilataseră mult, și cioburile erau șiruri de pumnale curbate în afară. Bărbatul păși precaut peste ele, și ieși pe iarba înaltă până la genunchi, urmând-o pe Mirelly.

Ea arătă cu brațul spre o mașină-sferă similară celor pe care le găsisese în Orașul Unu. De sub tălpile oamenilor, zburau, bâzâind, insecte mari. Aici era mult mai cald, dar adia o boare de vânt. Soarele se afla deasupra orizontului, uriaș și roșu, proiectând umbre lungi, cu contururi neclare. Pe cerul purpuriu, un mic cerculeț stacojiu, trebuia să fie Jupiter.

Vehiculul părea că stă pe vârfurile firelor de iarbă. Nici nu se clinti când Corbell urcă. Femeia îi făcu semn (cu toiagul acela care era anestezic, instrument de tortură, și mai ce? Lui Corbell îi era teamă să afle.) să treacă pe celălalt scaun și să se așeze lângă el. Se aplecă deasupra consolei, ezită, apoi apăsă câteva taste.

— Mergem să-ți luăm costumul, anunță translatorul de la centura ei.

Mașina porni lin și Mirelly-Lyra se relaxă; nu șofa ea. Bărbatul știa deja că pentru a reveni aici nu se putea folosi de mașină. Nu cunoștea codul destinației.

Accelerară, coborând dealul și pătrunzând într-o vale îngustă. Căpătaseră acum o viteză drăcească. Corbell se prinse de o bară capitonată și-și dori să aibă curajul de a închide ochii.

Bătrâna îl privea.

— Voi n-aveați mașini din astea?

— Nu... Inspirația îl făcu să adauge: Pe Pata-câinelui nu aveam așa ceva.

Ea încuviință din cap și ghemul din stomacul lui Corbell se destinse. Numai Dumnezeu îl mai putea ajuta, dacă bătrâna ajungea să creadă că el părăsise Sistemul Solar înaintea ei. Trebuia s-o convingă că fusese invers.

Cu toate acestea, existau probabil invenții despre care el nu avea habar, lucruri pe care omenirea *nu* putea să le uite. Ce anume? O cadă de baie care se mula după trup? Un leac împotriva gripei? O lamă de ras care nu se tocea niciodată, sau pur și simplu un tratament ce oprea creșterea bărbii? Un medicament împotriva mahmurelii?

„Măcar dacă aș fi citit mai mult science fiction! Oricum, venind de pe altă planetă, mai am loc de întors...”

— Am crezut cu adevărat că am fost primul om care a atins centrul galaxiei, rosti el. Expediția ta nu era amintită nicăieri.

— Ce vârstă ai?

— Cam șase sute de ani, răspunse Corbell nepăsător. Ani de-ai noștri. În ani tereștri, asta înseamnă... „Să nu te păcălești! Bazează-te pe faptul că ea nu știe prea multe despre Pământul pe care s-a întors.”... cinci sute treizeci de ani. Și tu?

— Aproape două sute. Ani de-ai mei, nu jupiterieni.

— Mă surprinde că nu ți-ai terminat medicamentele.

— Copiii m-au lăsat să-mi iau proviziile în timpul-zero. Le țin acolo, ca să nu se altereze.

Corbell se simți străbătut de un fior de mulțumire. Deci acolo păstra și mâncarea; probabil gătea cantități mari, apoi oprea timpul pentru ea. În felul acela, hrana rămânea mereu caldă și proaspătă. Iar „temnița”, cum îi spusese ea, trebuia să fie în preajma unei cabine de teleportare.

— Care era soarele vostru? întrebă Mirelly.

Singura stea pe care o cunoștea bărbatul era Sirius.

— Noi îi spuneam „Soarele”, îi răspunse. Spune-mi, mai bine, ce ai aflat despre adevărata nemurire, cea folosită de dictatori?

— Un singur lucru – dictatorii nu puteau muri decât prin violență. Femeia se strâmbă: Genul acesta de evenimente se țineau minte. Avocatul mi-a povestit despre războaiele dintre dictatori, în care erau implicate și familiile lor. Povești vechi, cu mult dinaintea nașterii lui. Se pare că dictatorii nu mai slujeau Statul, chiar de pe atunci. Acționau doar în interesul personal.

— Ca zeii greci, comentă Corbell și auzi pauza din translatorul bătrânei, care nu-i tradusese cuvintele. Puternici și arțăgoși, explică el. Muritorii procedau cu înțelepciune dacă plecau capetele când îi întâlneau, și se fereau să intre în intrigile lor.

Din goana vehiculului, întrezărea imagini răzlețe din jur. Coline cafenii-verzui... Pâlcuri de arbori pitici... Privi după păsări, dar nu zări nici una. Trecură peste o creastă abruptă, și bărbatul simți un ghem în stomac.

Mașina se prăbuși cu toată viteza spre ceea ce până și Peerssa ar fi numit oraș.

Se zărea negru și cu contururi roșiatice, datorate soarelui stacojiu aflat chiar înapoia lui. Fusesse un dom geodezic. Lângă una dintre marginile sale, se mai putea distinge un fragment de ramă – o duzină de hexagoane adiacente de subțirimea dantelei. Cu toate acestea, orașul păstrase forma cupolei. În mijlocul unei rețele de străzi în coordonate polare se afla un cub enorm cu fețe ușor convexe: nodul căilor de transport. Dinspre el coborau turle și paralelipiede din sticlă; vârfurile celor mai înalte construcții defineau forma fostului dom.

În apropierea centrului, o clădire, înaltă și subțire ca o placă, căzuse peste cubul cel mare și, îndoită la mijloc, se rezema de el

aidoma unui bețiv pe umărul unui prieten. În rest, așezarea aceasta – Orașul Patru – părea aproape intactă. Orașul Unu, de pildă, fusese în majoritate o ruină. Poate că Orașul Patru era mai recent, sau poate că domul său îl protejase mai multă vreme.

Arbori pitici, oliv, și iarbă verde-aurie coborau pe pante, înconjurând orașul din trei părți, dar se opreau după o linie distinctă destul de departe de marginea orașului. După lizieră urmau zece-cincisprezece kilometri de teren sterp până la albastrul strălucitor al oceanului.

„Ciudat“, se gândi Corbell, apoi pricepu că Orașul Patru fusese construit probabil înainte ca planeta să se încălzească și nivelul oceanelor să coboare. Deci cam aceea îi era vechimea. Orașul prezenta însă altă trăsătură stranie. Nu se extinsese de-a lungul țărmului. Ceea ce, cândva, trebuia să fi fost linia curbă a plajei era lipsită de clădiri. Nici un drum nu făcea legătura între ea și oraș. Privind atent, bărbatul distinse puncte negre, egal depărtate, ce puteau fi cabine de teleportare.

— Cunoști bine orașul ăsta? întrebă el.

„Ia fă pe ghida! Unde ți-e «temnița», Mirelly?“

— Da, încuviință femeia.

Corbell nu mai insistă.

— De aici mergem pe coasta vestică a...

— Știu. Instrumentele mele ți-au urmărit coborârea.

Corbell aproape se obișnuise cu viteza nebunească a mașinii, totuși când intrară în oraș, calmul lui se destrămă. Străzile aveau dinți: bucăți uriașe de grinzi prăbușite și plăci de sticlă sparte. Vehiculul slaloma printre ele, aplecându-se chiar mai mult de patruzeci și cinci de grade pentru a vira, îndreptându-se și înclinându-se din nou, în vreme ce încheieturile degetelor bărbatului se albiseră pe bara capitonată.

Norna îl privea cu ochi bătrâni și vicleni.

— Te-ai speriat destul de rău. Mă-ntreb ce foloseați voi pentru transport?

— Cabinele de teleportare, răspunse el la întâmplare. Pentru distanțe mari aveam dirijabile – vehicule mai ușoare decât aerul.

— Așa încet călătoreați?

Corbell simți că-l trec toate apele.

— De ce să ne fi grăbit? Trăiam mult.

Pentru o clipă îi trecu prin minte să-i spună adevărul. Să termine odată cu totul! Propunerea ei era valabilă și *invers*. El să întinerească, luând medicamentele ei. Tânărul Corbell avea să caute nemurirea dictatorilor, în vreme ce bătrâna îl aștepta într-un balansoar. Părea mai logic.

Dar Mirelly-Lyra era nebună.

Mașina coti brusc, trecând pe sub ceva gigantic. Corbell întoarse capul și privi. O traversă cu secțiunea în formă de „Z” era înfiptă în stradă, precum o sulică gigantică. Lungimea ei egala înălțimea unui zgârie-nori mediu din Orașul Patru.

Vehiculul încetini și opri în fața unei clădiri dreptunghiulare. Corbell desfăcu încet pumnii care-l dureau. Bătrâna îl împunse cu toiagul, făcându-i semn să coboare. Ieși din sferă și Mirelly îl urmă.

Ferestrele de pe fațada clădirii nu erau dreptunghiulare; ochiurile de geam (multe lipseau) formau un fel de vitraliu. Deasupra ușilor mari din sticlă se zărea scrierea cea necunoscută. Încă zguduit de călătorie, Corbell se strădui să se calmeze. Trebuia neapărat să țină minte simbolurile acelea – puteau reprezenta o adresă. Două virgule încrucișate, un „S” inversat, o clepsidră orizontală cu capetele comprimate, și un „pi” strâmb.

Două uși culisară în jos, lăsându-i să treacă, apoi se ridicară înapoia lor.

Mirelly traversă holul de la intrare, acoperit de o carpetă-puf, și intră pe un coridor de-a lungul căruia se aflau uși fără clanțe.

— Lifturile nu funcționează, explică ea.

Urcară pe scări; trei paliere, cu pauze ca să se odihnească. Amândoi găfâiau când Mirelly coti pe alt coridor.

Degetele bărbatului răsuceau într-una un nasture al combinezonului.

Purta veșmântul respectiv de la decolarea lui *Don Juan*. Îl spălase de câteva sute de ori. Răsucea fără oprire nasturele, care era fixat de material printr-un fir gros și flexibil. În cele din urmă trebuia să cedeze.

Alte uși fără clanțe. Mirelly se opri lângă cea de-a șasea. Apăsă pe centrul ușii un obiect pe care-l ținea în mână. Ușa se deschise, iar bătrâna strecură obiectul nevăzut în buzunar și-i făcu semn lui Corbell. Bărbatul intră primul. Atinse cu degetele canatul, lăsând nasturele acolo.

Era prima acțiune riscantă pe care o întreprinsese. Nu avusese de ales. Trebuia să mai poată intra aici.

Mirelly îl urmărea atentă în vreme ce ușa se închise înapoia lor. Se înțepeni în nasture... dar ea nu observă. Corbell privea în jur, evitând să se uite către intrare.

Un birou acoperit cu gadgeturi, carpetă-puf, cabină de teleportare, perete-fereastră... Cabinetele de lucru erau și ele produse în serie de masă, diferențele fiind minore. Ușa cabinei era transparentă, fereastra era intactă, iar ploaia nu distrusese mobilierul sau covorul.

Pe birou se aflau costumul și casca lui. Luă casca în mâinile legate și vorbi:

— Peerssa! Aici e Corbell, în numele lui, care-l cheamă pe Peerssa, în numele Statului.

Nici un răspuns.

— Peerssa, te rog, răspunde! Corbell cheamă pe Peerssa și *Don Juan*.

Nimic. Nici măcar o șoaptă. Iar Mirelly îl privea...

— Probabil că nava e de cealaltă parte a planetei, îi explică bărbatul. („Deși Peerssa a trimis relee orbitale!”) Sau poate că autopilotul menține orbita ecuatorială.

Știa însă că se preconizase schimbarea orbitei. Unde era Peerssa?

Apoi își aminti. Mirelly-Lyra modificase sistemul de transport subteran. Locul unde ieșise Corbell și cel unde se afla acum nu se găseau în zona pusă sub observație de calculator. Din punctul acestuia de vedere, Corbell nu ieșise încă din subteran.

O să aștept până voi fi sigur că ai murit, îi spusese Peerssa. După aceea, voi căuta Statul prin alte sisteme stelare.

Trebuia să încerce o cacialma.

— Dacă a rămas pe orbita ecuatorială, va trebui să-l chem din capsula cu care am aterizat.

Pentru a explica noțiunea de „orbită ecuatorială”, fu nevoit să deseneze în praful de pe birou. Atunci, femeia înțelese.

— Vom folosi transportul prin tuneluri, spuse ea. Ia-ți costumul! Al meu este acolo.

Cabina de teleportare era mică și în mod limpede, Mirelly nu se încredea în Corbell ca să-l lase atât de aproape de ea. Continuând să-l fixeze cu toiagul, desenă în praf un simbol: „pi” cel strâmb.

— Apasă butonul ăsta de patru ori, îi zise. Apoi așteaptă-mă. Nu poți fugi de efectul bastonului.

El încuviință din cap. Mirelly îl privi prin ușa transparentă. Corbell se opri, doar atât cât să observe că patru din cele opt simboluri de pe panoul de comandă corespundeau cu cele văzute deasupra intrării.

Apăsă de patru ori pe „pi”.

Pac! se afla altundeva. Dincolo de ușă, lumea avea altă înfățișare. Un loc imens și pustiu, canapele dispuse în cerc, ce păreau că se ridică direct din podea. Un alt nod de transport intercontinental. Scotoci în gentuța de scule a costumului și scoase discul. Mâinile îi tremurau violent. Da, era discul din plastic transparent. Îl împinse în fantă și apăsă simbolul clepsidrei: 4-4-4-4.

Nu se întâmplă absolut nimic. Probabil cabina din secția de poliție a Orașului Patru nu funcționa.

Mirelly-Lyra Zeelashisthar apăru din altă cabină și privi în jurul ei, cu ochii mijiți și bărbia împinsă înainte. Îl zări stând tot în cabină, cu ușa închisă.

Corbell apăsă disperat pe virgulele încrucișate. Remușcarea, teroarea, vinovăția, dorința de moarte îi fulgerară în creier, dar dispărură după o fracțiune de secundă, o dată cu lumina. Îl beznă, bărbatul izbi cu umărul în ușă și se năpusti orbește în...

Coridoare... coridoare cu pereți verde-pal și tavane strălucitor de albe. Uși largi, fără clanțe, doar cu plăcuțe de metal auriu care poate că fuseseră încuietori electromagnetice. Coti la dreapta, la stânga, la dreapta, și se opri gâfâind în fața unui perete. Oboseala i se revărsa în mușchii picioarelor precum un acid.

Oare bătrâna îi putea urmări destinația? Nu știa. Începu să fugă din nou.

La capătul coridorului, o ușă mai mare se căsca deschisă spre scări. Un șir de trepte descria o diagonală între un perete vertical și fațada de vitraliu mozaicat a clădirii, cu uși în dreptul palierelor. Corbell încremeni de spaimă. Dacă Mirelly se afla afară, avea să-l vadă!

Apoi își aminti. Trecuseră pe lângă o clădire cu desenul acela pe fațadă. Din exterior, părea o oglindă imensă.

Numărând, văzu că se afla la nivelul al treilea. Continua să nu știe unde se află, oricum într-un loc destinat serviciilor publice.

Perfect! Dacă alerga așa cum o făcuse el, bătrâna urma să fie epuizată până ajungea aici. Avea să dorească să coboare. Așa intenționa și Corbell, iar ea putea ghici asta. Ca atare, urcă. La etajul următor, ușa se deschise în fața lui, apoi se închise când trecu pe lângă ea. Sui încă un palier, după aceea privi îndărăt și-și văzu urmele în praf.

Se opri, se odihni și ascultă.

Nici un zgomot.

Mergând cu spatele și călcând în propriile-i urme, reveni la scară. Când ușa de la nivelul patru se deschise, azvârli înăuntru casca și costumul, apoi sări și el.

Lăsase două urme de tălpi, dar nimic altceva, iar acum se găsea pe carpetă-puf. Se aplecă, șterse cele două urme, luă costumul și casca și porni, clătinându-se.

Avea senzația că se sufocă.

CAPITOLUL CINCI

Furând tinerețea

I

Se împletici prin coridoarele pustii, curate, rectilinii, antifonice. Ușile nu se deschideau în fața lui. În două rânduri încercă să lipească discul de plastic de plăcuțele-încuietori. Nu avea alte idei, și nu obținu nici un rezultat. Indiferent ce ar fi fost aici, el – de fapt mortul pe care-l buzunărise – nu avea dreptul să intre pe aceste uși.

Costumul începu să i se pară prea greu. Îl abandonează.

Vorbi în cască, dar nu căpătă nici un răspuns. Unde dracu' era Peerssa?

Corbell își eliberase calculatorul de orice comenzi, atât trecute cât și viitoare, apoi pătrunsese, lipsit de protecție, într-un mediu necunoscut; ulterior încetase orice comunicare. Jaybee Corbell II, Voracir: dispărut, probabil mort. De acum poate că Peerssa ocolea Soarele, îndreptându-se către altă stea. Căutând Statul...

Raza laser a navei ar fi putut s-o ucidă pe bătrână pe stradă. Însă Peerssa îl abandonase... și Corbell trânti cu furie casca de carpetă, dar nu atât de puternic pe cât ar fi dorit, întrucât avea mâinile în continuare legate. Vizorul, opac din exterior, îl privi, îndepărtându-se.

Începuse să aibă crampe în mușchii picioarelor.

Treptat aerul deveni îmbâcsit de un miros greu și stătut, și Corbell ajunse în fața unei uși deschise. Crezuse că mecanismul

ușii se defectase... dar apoi zărise motivul. În plăcuța aurie fusese sfredelită o gaură.

Dincolo de prag, mirosul era mai puternic și distrugerile mai însemnate.

Probabil că locul fusese o sală de operații. Se vedea ceva similar unei mese chirurgicale, deasupra căreia erau suspendate mașinării, brațe articulate și bisturie.

În plus, schelete maronii, sfărâmate. Unul zăcea pe masă în mijlocul unei pete neregulate de praf. Alte două se prăbușiseră lângă un perete. Acestea purtaseră uniforme care, deși pătate și sfărtecate, se păstrasera mai bine decât oasele dinăuntrul lor. Țesăturile erau brăzdate de tăieturi cu marginile carbonizate ce continuau și în oase, de parcă oamenii fuseseră uciși cu o spadă incandescentă. Indivizii aceștia avuseseră dimensiuni normale, similare cu ale lui Corbell.

În peretele dinapoia biroului exista o gaură prin care putea trece și o mașină. Efectul unei bombe?

Corbell sui pe masa cu scheletul. Începu să frece legăturile mâinilor de tăișul unui scalpel, până ce – victorie! Se eliberase.

Se apropie apoi de deschiderea din perete. Își recăpătase suflul, însă inima îi bătea puternic și neregulat. Nu dorea altceva decât să se poată întinde și odihni... până ce privi în gaură.

Dincolo de perete se afla o cameră lipsită de ferestre, pe înălțimea a două etaje. În stânga găurii exista un disc gros din metal, înalt cât peretele, în care era îngropată o roată, similară cu timona unei corăbii antice. Aducea perfect cu ușa de la tezaurul unei bănci. Existau până și posturi de gardă: niște cutii din sticlă, imediat sub plafon, în care se vedeau schelete înarmate cu obiecte aidoma unor lanterne dotate cu paturi de puști.

Tezaurul unei bănci nu avea ce căuta într-un spital...

Ceilalți trei pereți erau acoperiți pe toată înălțimea lor cu rafturi, însă puținele lucruri rămase pe acestea nu era lingouri de aur, ci flacoane. La trei metri sub tălpile lui Corbell, cioburile formau un covor gros pe podea.

Mai exista un robot pe jumătate topit, asemănător celui care-i atacase pe Corbell și Peerssa, considerându-i hoți. Alte mașini

păreau însă intacte. Una, prevăzută cu o consolă, putea fi un instrument de diagnoză (dacă se găsea cu adevărat într-un spital). Apoi două cabine de teleportare identice, de forma unor cilindri transparenți, rotunjiți la capete. Văzându-le, Corbell tresări fericit.

Spărgătorii aduseseră o scară. Coborî precaut, simțindu-se extrem de fragil. Jos, patru schelete dovedeau că intrușii înregistraseră și ei pierderi. Păși atent printre oseminte. Locul reprezenta un cavou bun – ba chiar, mai bun decât multe altele. Răcoros... Curat... Fără insecte, animale care se hrănesc cu stârvuri, sau mucegai...

Însă Corbell nu fugea din calea morții, ci din calea unui toiag argintiu și a unei transformări mai umilitoare decât moartea.

Înăuntru, iluminatul continua să funcționeze. Pe consolă străluceau luminițe. Cu puțin noroc și cabinele puteau funcționa. Intră în prima și caută panoul de comandă.

Nu avea așa ceva, doar un singur buton situat în capătul unei tije. Destinația era unică. Bărbatul se întrebă dacă acolo avea să-l aștepte Norna. Oricum, apăsă butonul.

Nu se întâmplă nimic.

Înjură cu năduf, ieși din cabină și trecu la următoarea. A doua cabină n-avea ușă, iar înăuntru plutea o pulbere fină. Ce dracu'?!

Ce fusese aici? Flacoanele de pe rafturi trebuie să fi conținut produse extrem de valoroase. Patru paznici umani și un robot, o singură ușă ce părea că ar fi putut rezista unui atac atomic, o cabină de teleportare cu unică destinație și alta din care nu puteai ieși... o armată de spărgători gata să înfrunte orice risc, cu bombe... și brusc Corbell știu unde se afla.

A fost o dublă revelație.

Pe rafturile acelea trebuia să se fi găsit nemuirea dictatorilor. Acum însă ele erau goale.

Totul se potrivea. *Bineînțeles* că într-un spital se țineau medicamente geriatrice. Cabinele duceau probabil direct în fortărețele dictatorilor – și ei înșiși nu puteau apărea decât în cabina fără ușă. Dacă persoana care se materializa erau autorizată, putea fi teleportată în cealaltă cabină. În caz contrar, era o țintă perfectă pentru lasere.

Ușa ca de seif a camerei putea rezista și unei bombe atomice, însă hoții perforaseră unul dintre pereți... poate chiar utilizând arme atomice. Mirelly știa oare de existența acestui loc? Mai mult ca sigur. L-ar fi căutat până l-ar fi găsit.

La fel ar fi procedat și Corbell, iar ea intuia asta; Norna însăși îi povestise despre nemuirea dictatorilor. Trebuia să plece de aici.

Oboseala se transformase în agonie. Dacă n-avea alternativă, urma să suie scărița... dacă mai putea. Totuși, întâi încercă ușa ca de seif. Era deschisă! Apăsând cu toată puterea și greutatea sa, izbuti s-o împingă. Probabil că spărgătorii ieșiseră prin ușa pe care inițial n-o putuseră forța.

Făcu și el la fel, recunoscător. Șirul de cabine de teleportare se afla la nivelul acesta. De la ele, mersese în zigzag; nu avea să-i fie tocmai ușor să găsească drumul de întoarcere... Văzu cabinele când dădu colțul. În aceeași clipă o zări și pe Mirelly-Lyra Zeelashisthar, purtând toiagul ca pe o pușcă și examinând un obiect pe care-l ținea în cealaltă mână. Înainte ca bărbatul să se retragă fulgerător, bătrâna ridică privirea spre plafon, rânjind.

Îl urmărea casca de la costum.

„Adio, Peerssa!” Corbell numără până la treizeci, apoi se uită din nou. Mirelly dispăruse. În vârful picioarelor, bărbatul merse până la următorul colț și trase cu ochiul. Nimeni. Traversă dintr-un salt intersecția coridoarelor și, cu discul în mână, intră în prima cabină.

Lui Mirelly nu i-ar fi plăcut zâmbetul de pe chipul lui.

Două virgule încrucișate, o clepsidră așezată orizontal, un „pi”. Coridoarele dispărură. Bâjbâind pe întuneric, Corbell deschise ușa și ieși tot în beznă. Simți o pală de vânt calduț și umed, și în același moment întrezări o geană de lumină: la nivelul ochilor se vedea o semilună subțire, trandafirie, cu convexitatea în sus.

Rămase nemișcat până când ochii i se adaptară semiîntunericului. În jurul său, lumea căpătă contur.

Se afla pe terasa unei clădiri și asista la o eclipsă solară. Probabil că astfel de fenomene erau destul de frecvente acum, când atât Soarele cât și Jupiter ocupau o porțiune însemnată a bolții. Cu toate

acestea, efectul era minunat: un inel rozaliu, scaldând orașul și oceanul într-un roșu de amurg. Regreta că nu mai putea rămâne.

Mai mult ca sigur, Mirelly-Lyra găsisese deja casca.

Existau scări. Ar fi fost mai fericit dacă ar fi știut cât de înaltă era clădirea, dar nu avea habar. Trebuia să coboare până la parter... apoi recunoscuse ușurat blocul în care se afla cabinetul femeii. Se opri pentru un prețios răgaz de odihnă, apoi sui trei paliere. Acum principala întrebare era dacă Norna observase că ușa nu se închisese complet.

A șasea ușă era deschisă extrem de puțin, blocată de un nasture. Rezistă apăsării bărbatului apoi, treptat, glisă înapoi.

Probabil că genul acela de cabinete fuseseră produse aidoma floricelelor de porumb, se gândi Corbell. „Oare comunică cu dormitorul cu fereastra spartă?” Își pariasse viața pe acest lucru. Intră în cabina de teleportare și examinează panoul de comandă.

Cinci butoane? Îl apăsă pe cel mai de sus.

Prin ușa de sticlă văzu dune de sare, coborând lent spre o linie îndepărtată strălucitor de albastră. Ajunsese pe plajă. Apăsă al doilea buton.

Revenit în cabinet, apăsă pe al treilea.

În întunericul sângerieu, zări o podea triunghiulară, pereți și plafon explodați în afară. O formă întunecată, încovrigată pe jos ridică un chip alb, întrebător, în clipa când era gata să calce pe ea.

— Hei-iii! răcni bărbatul.

— Mi-iau?

Apăsă pe butonul patru. Pisicoada dispăru.

O cadă îngropată în podea, duș... Se gândi la apa fierbinte, la confort și la somn – și ducă-se dracului restul! Oare bătrâna instalase „temnița” de timp-zero lângă baie? De ce nu? Apăsă și pe ultimul buton, să vadă ce se întâmplă.

Gândul somnului reveni. Genunchii i se înmuiară. Mușchii și oasele păreau că i se topesc. Totuși reuși să privească. În stânga și în dreapta, cuptoare și dulapuri de bucătărie. O masă lungă și rânduri de scaune plutitoare. În capătul opus, Norna, cu gluga pe cap și toiagul argintiu părând foarte scurt. Îndărătul ei, cioburile

unei ferestre și un mănunchi de cabluri groase ce trecea peste pervaz.

Corbell apăsă două butoane și împinse ușa.

II

Încerca să-și amintească ceva. Era foarte important... „Deci, am apăsător un buton de teleportare, apoi butonul ușii, apoi am ieșit. Sau invers? Nu – teleportare, ușă, afară. N-am mai așteptat – nu *puteam* aștepta – în viața mea n-am gândit mai rapid...”

Simțea o apăsare sub gleznă. Se foi și se propti în coate, pentru a-și înălța capul. Sub glezne, ușa cabinei încerca să gliseze în sus. Discul roșu al soarelui se refăcuse aproape complet; lipsea doar o bucățică înapoia unui Jupiter negru. Ceva mai aproape de Corbell, un birou plutea deasupra carpetei-puf.

Bărbatul zâmbi și închise ochii.

Trecură mai multe secunde, sau minute, până se mișcă. Soarele continua să fie obturat de Jupiter. Așezându-se pe muchia ușii, Corbell privi după ceva cu care s-o blocheze.

Scăpase ca prin urechile acului. Toiagul argintiu îl aruncase în inconștiență, dar izbutise să apese butonul ce-l aducea în birou, apoi butonul de deschidere a ușii și să blocheze ușa cu picioarele. Până aici perfect, dar...

Presupunea că Norna continua să-și păzească echipamentul de timp-zero și provizia de medicamente. Corbell nu apucase să zărească extraordinara mașinărie, dar la ce altceva puteau sluji cablurile? Se găsea probabil acolo, iar acum Mirelly știa că el îi vâna medicamentele. De asemenea, avusese timp să-și dea seama că accesul în cabinet nu mai funcționa. Dedusese probabil că ușa fusese blocată de bărbat.

El nu putea lăsa ușa să se închidă. În clipa următoare, bătrâna ar fi apărut dinăuntru, urmărindu-l.

Corbell începu să simtă panică. Mirelly nu mai putea folosi sistemul cabinelor de teleportare ca să intre în cabinetul acesta. Nu-l putea urmări nici cu mașina; o lăsaseră *aici*, chiar la intrarea clădirii. Deci... da! Ca să ajungă la el, trebuia mai întâi să se

teleporteze pe plajă. După aceea, să intre într-o cabină străină, să se teleporteze în alt cabinet și mai departe în blocul de aici. Poate că deja femeia cobora de pe terasă. Iar el tot nu găsisese nimic cu care să blocheze ușa!

Își dezbracă combinezonul și-l îndesă lângă canat. La început simți răcoare, până ce transpirația se evaporă. Acum rămăsese în pielea goală... și stingherit; coborând privirea, nu zărea nimic de care să fie mândru. Cine însă l-ar fi putut vedea, în afară de Mirelly-Lyra? Iar bătrâna nu putea fi într-o formă mai grozavă.

Bunurile lui personale se reduseseră la un trup bătrân și sfrijit (furat) și un disc din plastic (de asemenea furat). Coborî trei paliere și părăsi clădirea.

Mașina se afla acolo unde o lăsaseră.

Nu știa s-o pornească. Căută o cheie, sau un orificiu pentru o cheie. Dacă Norna luase cheile mașinii, era nevoit să meargă pe jos. Descoperi o fantă, goală, și murmură un cuvânt urât înainte de a-i remarca dimensiunile...

Discul/carte-de-credit se potrivea perfect.

Probabil că mașinile reprezentau echivalentul unor taxiuri. Exact ce-i trebuia! Dacă codurile de destinație erau similare cu ale cabinelor, n-avea decât să formeze adresa secției de poliție. Și să facă rost de o armă!

Când se întinse către tastele comenzilor, mâinile începură să-i tremure. Apoi porniră să-i zvâcnească alți mușchi, și brusc fu cuprins de spasme. Din gâtlee îi răsunau sunete ciudate. Furios și disperat, Corbell își dădu seama că trupul condamnatului îl trăda în cele din urmă; murea, iar momentul era cu totul *nepotrivit*, NEPOTRIVIT!

„Te rog, nu! Nu până nu se termină bătălia...”

Își împreună mâinile și se sili să le apropie de taste. Apăsă clepsidra, încercă din nou și dădu greș, din nou și reuși, apoi trebui să se oprească. Mușchii gâtului se contractară, răsucindu-i dureros capul spre spate, și în clipa aceea zări o mașină dând colțul ca un bolid.

Convulsiile se înteteau. Apăsă tasta clepsidrei iarăși, și iarăși, și... Nu mai știu de câte ori o făcuse. Când vehiculul porni, se lăsă în voia spasmelor.

Agonie mintală... Inconștiență... Acum, convulsii. Poate că ar fi trebuit să alcătuiască o listă a ceea ce *nu* putea face bastonul argintiu.

Nu putea opri altă mașină. Cârceii se domoliră. Putu să miște capul, și privi îndărăt. Mirelly rămăsese mult în urmă; coborâse din vehiculul ei și continua să tragă. Apoi mașina lui coti pe altă stradă.

Bărbatul încercă să se relaxeze. Mușchii se contractau și destindeau în mod aleator în picioare, spate, ceafă, pleoape. Nu simțea doar post-efectele toiagului argintiu. Străbătuse prea multe coșmaruri și era prea bătrân pentru așa ceva. De la început fusese prea bătrân ca să se joace de-a hoții și vardiștii prin labirintul unui oraș, urmărit de o nebună înarmată.

— Haide, potolește-te, se încurajă. S-a terminat. Doar dacă...

Doar dacă nu exista un dispozitiv de urmărire în mașina lui Mirelly. Sau în toiagul ei...

Putea totuși ajunge înaintea femeii. În cel mult un minut, putea scotoci secția de poliție în căutarea unei arme. Apoi, acceptând situația ca atare, să părăsească locul prin intermediul cabinelor, să dea o destinație oarecare și să continue fuga.

Stop! *Cabinele nu funcționau*. Ceva mai devreme, încercase să se teleporteze în secția de poliție.

Mașina se înclină amenințător, coti și porni pe una din străzile radiale. Cu bărbia proptită pe spătarul scaunului, Corbell privea înapoi. Oricum era mai puțin înspăimântător decât să vadă ruinele năpustindu-se spre el.

Văzu marginea domului haxagonal rămânând în urmă. Strada se terminase. Ajunseseră pe nisip. Întorcând capul, zări dunele sterpe defilând de ambele părți. Din depărtare se apropia linia alb-azurie a oceanului.

Mașina se îndreptă direct către talazurile ce se spărgeau înspumate de țărni, le traversă și continuă spre larg cu aproape o sută cincizeci de kilometri pe oră.

III

Glasul lui Corbell era un scâncet răgușit, plângăreț. Bărbatului nu-i plăcea. Nu se putea concentra asupra căutării.

— Bine, Corbell! vorbea glasul. Ai avut dreptate. Dacă medicamentele tale ar fi fost mai bune, n-ai fi încercat să le furi pe ale mele. Acum, hai să discutăm!

Căutarea nu ținu prea mult. Sperase că în vehicul exista ceva de mâncare. Se uitase în torpedo și sub scaune, și ce i-ar mai fi rămas de făcut? Să sfâșie tapițeria?

Bărbatului îi era foame.

— Comutatorul microfonului e în dreapta tastelor. Ajunge să-l împingi în sus. Corbell?!

„Cum să nu? Pentru ca după aceea să mă poți urmări și... “
Totuși, se simțea ispitit. Putea întreba despre mâncare. Putea afla cum se închide difuzorul.

Mașina gonea peste valuri, spre destinația necunoscută pe care autopilotul ei mărginit o dedusese din comenzile tremurătoare ale bărbatului. Sub marginile unui plafon de nori groși, negri-cenușii, soarele și semiluna lui Jupiter se îndepărtaseră între ele, deasupra orizontului. Soarele se găsea acum ceva mai jos, având partea inferioară turtită.

În lumina roșiatică, din ocean se înălța ceva. În prima clipă lui Corbell i se păru că era un delfin, apoi își dădu seama de dimensiunile creaturii. Se afla cam la jumătatea distanței până la orizont și continua să se ridice aidoma unui balon! Înclină puțin capul și examinează vehiculul în vreme ce reveni lent în valurile cu spumă purpurie.

Un delfin de mărimea unei balene. „Deci până la urmă, am exterminat balenele“, își spuse bărbatul. „În felul ăsta, s-a creat o nișă ecologică... “

— Cred că mă auzi, Corbell. Văd că te îndrepti spre continentul cel mai sudic, mai exact spre fosta capitală a Băieților. Nu poți scăpa de mine, fiindcă nu poți ieși din mașină. Vorbește-mi!

Se părea că oricum îi putea urmări ruta. Corbell acționează comutatorul și întreabă:

— În mașină există mâncare?

— Salut! Dacă mai încerci să-mi furi medicamentele, te așteaptă moartea. Am pus capcane.

— Atunci n-o să-ncerc.

— În cazul ăsta, vom căuta în locuri diferite. Îți acord un an ca să găsești nemurirea dictatorilor. Nu-ți pot oferi mai mult – cunoști starea mea. Dacă vei găsi medicamentul, o să devin femeia ta. În caz contrar, o să te omor.

— Dificilă alegere, chicoti bărbatul.

— Nu m-ai văzut când eram frumoasă. Sunt singura femeie pentru tine, Corbell. Altele n-au mai rămas.

— Nu te bizui prea mult pe mine. Peerssa zice că nevoile mele sexuale sunt scăzute.

Afirmația lui o nemulțumi pe Mirelly.

— Nu ți-ai dorit niciodată femeii?

— Am fost însurat vreme de douăzeci și doi de ani.

— Ce înseamnă „însurat“?

— Am avut o pereche... Un contract social între două persoane.

— Și n-ai făcut dragoste? Nu ți-a plăcut?

Brusc, Corbell simți un dor teribil după Mirabelle. O jelea, nu pentru că murise, ci pentru că dispăruse. Iar el, cealaltă jumătate a ei, continua să trăiască într-o lume ce devenea tot mai halucinantă... Dacă ar fi putut discuta problemele astea cu Mirabelle!

— În domeniul sexual, și în toate celelalte privințe, viața noastră a însemnat extazul cel mai pur, replică el cu o dezinvoltură pe care n-o simțea. Îmi pare rău că am pomenit despre asta.

— Trebuia să știu.

Numai pentru ca s-o enerveze, bărbatul rosti:

— Te-ai gândit vreodată că s-ar putea să *nu-mi doresc* nemurirea dictatorilor? Poate că sunt mulțumit să îmbătrânesc cu demnitate.

— Ai încercat să-mi furi medicamentele.

— Aici m-ai prins.

— Nu există nici o demnitate în îmbătrânire. Un an, Corbell!

— Hei, nu-nchide! Ai idee încotro mă-ndrept? Nu știu nici măcar de unde am plecat...

— Te îndrepti spre continentul care acoperă Polul Sud. Iar locul de unde ai plecat este un alt continent care are o peninsulă ce se întinde în vecinătatea continentului sudic. Noi am fost aproape de vârful peninsulei. Bănuiesc că destinația ta este... (Pentru o clipă se auzi propriul ei glas, înainte să continue vocea lui:) Sarash-Zillish, capitala ultimei civilizații pământene.

„Deci am plecat din Capul Horn spre Antarctica“, se gândi Corbell. „Dar unde anume în Antarctica?“

— Ce destinație ai bătut pe taste?

Bărbatul își asumă riscul de a-i spune:

— Voiam să ajung la secția de poliție, însă mușchii îmi zvâcneau și nu știu ce am făcut.

— Ai apăsât mai mult de patru ori pe tasta respectivă? Cinci apăsări te-ar fi trimis la Sediul Poliției Mondiale din Sarash-Zillish.

— S-ar putea... Izbucni în râs: Oricum, am scăpat de tine.

— Un an, Corbell!

Peste un an s-ar fi putut să moară, deși se simțea destul de bine. Durerile, epuizarea, spasmele dispăreau, dar foamea atinsese un nivel nemilos.

— N-o să trăiesc nici o oră, fiindcă o să mor de foame. În mașină există alimente?

— Nu.

— Și eu ce mănânc?

— Când ajungi în Sarash-Zillish, du-te în parc. Îi dădu adresa pe care s-o transmite taxiului și adăugă: Actualmente, parcul nu-i întreținut, dar toate fructele sunt comestibile, iar cele mai multe animale se pot mânca, dacă reușești să le prinzi.

— Bine.

— Acolo nu vei găsi nemurirea dictatorilor. În Sarash-Zillish n-au existat niciodată adulți.

— Hei, Mirelly? Tu cât timp ai căutat?

— Cam vreo zece ani din viață.

Corbell rămase surprins.

- Eu am avut impresia că era vorba de vreun secol.
 - Am fost ghinionistă. Când Copiii m-au scos din timpul-zero, mi-au spus că-mi vor căuta ei nemuirea dictatorilor. N-aveam de ales, așa încât i-am crezut, dar au mințit.
 - În spital exista un seif...
- Femeia izbucni în râs.
- Toate spitalele din toate orașele care au mai rămas pe Pământ au o încăpere-seif. Le-am cercetat pe toate. Cele care n-au fost jefuite nu conțin altceva decât otrăvuri. Medicamentele s-au alterat în timp, datorită căldurii și umidității.
 - Mai spune-mi câte ceva. Ce ai aflat despre această nemuire a dictatorilor, înainte de-a fi închisă?
 - Aproape nimic. Doar că există.
 - Zi-mi totul. Spune-mi toate răspunsurile negative, ca să nu-mi mai irosesc timpul cu ele.

IV

Când Mirelly-Lyra coborâse din navă, Copiii o așteptau. Prima ei bănuială fusese că reprezentau produsele unui program genetic al Statului. Demni, stăpâni pe sine și exprimându-se perfect, dovedeau o înțelepciune matură pe care femeia o considerase o inteligență depășind media. Ulterior, își dăduse seama că reprezenta experiența acumulată de-a lungul existenței lor, care depășea de multe ori durata unei vieți normale.

Până atunci, ea nu văzuse alții asemenea lor.

Ei nu văzuseră niciodată o femeie.

Pe planetă trăiau și adulți, dar dintr-o rasă aparte. Mirelly n-avea să întâlnească nici unul, însă înțelese că mai trăiau doar câteva mii – cu toții făcând parte din clasa dictatorilor și folosindu-se de apanajul nemuririi. Nu se amestecau cu miliardele de copii.

Copiii... Băieți și fete laolaltă, totuși separați. Pe moment, Mirelly nu-i băgase în seamă. Ulterior își amintise.

Copiii o judecaseră pentru trădare, conform legilor din vremea ei. Ea rămăsese cu impresia că procesul fusese o distracție, pentru amuzamentul lor. Poate că devenise paranoică... Copiii fuseseră

meticuloși, n-o ironizaseră și nu se abătuseră de la legile vechi de șaptezeci de mii de ani. Din punctul ei de vedere, Mirelly-Lyra își păstrase tot timpul demnitatea, așa cum îl informă fără chef pe Corbell.

O condamnaseră la temnița de timp-zero.

— N-ai auzit nimic despre coloniile interstelare?

— Absolut nimic.

— Normal. Probabil că se desprinseseră din Stat cu mult înaintea sosirii tale. De asta au și tras în tine. Nu fiindcă erai Mirelly-Lyra, ci fiindcă erai de pe Pământ.

După câteva momente de tăcere, femeia întreabă:

— Asta n-am putut înțelege niciodată. Vrei să zici că Statul s-a destrămat?

— Da. A durat însă al dracului de mult. Statul era un imperiu cu monopolul apei. Acum, bărbatul vorbea pe jumătate pentru sine: Imperiile astea au tendința de a supraviețui veșnic, până nu apare ceva din exterior care să le distrugă. Însă în exteriorul Statului nu exista nimic. Prăbușirea a trebuit să aștepte până ce Statul și-a creat proprii lui barbari.

— Vorbești de parcă ai fi cunoscut multe tipuri de State, rosti șovăind Mirelly.

— Eu antedatez Statul. Eu am fost o vafă, un mort congelat. După vreun secol de existență, Statul a... transformat un criminal condamnat în Jerome Corbell.

— Ah! Tăcere, apoi: Atunci poate că știi mai multe decât mine. Cum se putea prăbuși Statul?

— Fii atentă! Mai întâi, Statul s-a extins în Sistemul Solar. Apoi, mult mai târziu, au existat o sumedenie de copii ale lui, câte una pentru fiecare stea, aparținând toate unui singur Stat, condus de pe Pământ. După aceea... ei bine, nu pot decât să fac presupuneri. Cred că motivul l-a constituit nemurirea copiilor.

Mi-ai subliniat avantajele de a-i face nemuritori pe puștii de unsprezece ani. Bine, perfect! Dar dacă alte State nu erau de acord? Singură ai spus cât de *diferiți* erau copiii Statului vostru!

Probabil că celelalte State au pretins că ele sunt modelul original. În felul ăsta, Statul din Sistemul Solar devenea infamant, iar cetățenii lui – eretici.

— Și ce s-ar fi întâmplat după aceea? Ar fi sistat comunicațiile reciproce?

— Sigur că da, râse Corbell. După război. După ce ambele tabere ar fi încercat să se extermină reciproc și n-ar fi reușit. Așa *trebuie* să se fi întâmplat. E inevitabil.

— De ce?

— Pentru că așa este.

— Așadar, începu încet femeia, asta s-a întâmplat și cu...

— Cu ce?

— Când m-au scos din timpul-zero, pe Pământ nu exista un singur Stat. Poate că și asta era inevitabil. Să-ți povestesc...

Copiii o duseseră pe Mirelly-Lyra în vârful unei piramide masive, argintii. În jurul ei pluteau gadgeturi din argint și plastic transparent: camere de televiziune tri-dimensionale și arme ce afectau mintea și voința. Copiii opriseră alimentarea energetică a piramidei și fațetele ei, aidoma unor oglinzi, deveniseră negre ca fierul. Mirelly fusese băgată într-un lift care coborâse.

Ajunsesse într-o gloată de indivizi disperați. Unii încercaseră să-i vorbească în graiuri neînțelese. Femeia privise cum ascensorul se ridică... și revine cu alt prizonier.

Nimeni nu cunoștea limba ei.

Ascensorul funcționa permanent, aducând noi prizonieri și înălțându-se gol. Caracteristicile celor din jur erau extrem de diferite și continuaseră să se schimbe cu fiecare deținut. Nu exista mâncare pentru a-i hrăni.

Era clar: Nimeni nu rămăsese aici atât de mult timp ca să flămânzească.

Când liftul coborâse pentru a douăsprezecea oară, nu mai adusesse prizonieri. Deasupra capetelor lor se oprise o Fată de unsprezece ani, în jurul căreia pluteau mașinării mici. Una dintre acestea, o baghetă argintie montată pe un postament ceva mai

mare, oscila în toate direcțiile, precum un ogar nervos, așteptând să fie eliberat din lesă. Fata era goală și împodobită în mod ciudat – de pe umeri i se întindeau aripi transparente, de fluture. Cu un glas dulce, hotărât, și ciudat accentuat, strigase:

— Mirelly-Lyra Zeelashisthar, ești aici?

În felul acesta, Mirelly-Lyra revenise în lume aproximativ un sfert de oră de timp subiectiv.

Gazdele ei erau șase copii, numai Fete, conduse de Choss, cea care o scosese din temniță. Organizarea lor socială era destul de complexă.

Nu aveau mințile unor copii, și se comportau ca Stăpânele Lumii. Translatorul lui Mirelly îi transmitea lui Corbell și inflexiunile emoționale ale bătrânei – respect, teamă și ură. Nu fusese preluată de niște fetițe, ci de Fete, asexuate și nemuritoare. Puteau trece de la aroganță la îngăduință, iar Mirelly învăța să le asculte.

O educaseră cu bagheta argintie plutitoare... o variantă a toiagului pe care-l avea acum. Cutiuța pe care o purta permanent la centură era același translator de atunci. O siliseră să-l păstreze mult timp după ce învățase limba. Considerau că avea un accent neplăcut.

Pe Mirelly o sâcăia faptul că o considerau inferioară din punct de vedere social. Mai târziu urma să-și schimbe părerea. De fapt, o echivalau cu un animal domestic, o proprietate valoroasă, capabilă să execute diverse comenzi.

Împreună cu ele, Mirelly vizionase spectacole realizate de alte grupuri de copii. La unele asistau în direct, iar altele erau prezentate ca niște plăsmuri tridimensionale, aidoma unor holoimagini de diferite dimensiuni. Odată plutiseră ore întregi în spațiul interplanetar, și femeia rămăsese impresionată de concentrarea cu care Fetele Chossei priviseră un spectacol de planetariu modest și cu multe repetiții. Le înțelesese fascinația ulterior, în timpul votării.

De obicei, spectacolele nu erau altceva decât tentative de creștere a prestigiului. Unele din aparatele plutitoare ce o înconjurau permanent pe Mirelly erau camere de filmat și senzori

emoționali. Ea însăși constituia un spectacol, datorită căruia prestigiul grupului Chossei sporise.

Medicamentele ei întârziaseră menopauza dar n-o împiedicaseră. Schimbarea din propriul trup însemnase aproape o lovitură de moarte pentru încrederea în sine a lui Mirellyi. Nu era altceva decât un animal dresat, care îmbătrânea. Un singur lucru o împingea înainte. Știa că undeva trebuia să existe nemurirea dictatorilor.

La început fusese încântată de ocazia de a putea vorbi cu Fetele. Însă chiar acesta era necazul: vorbea de una singură. Întrebările ei rămâneau fără răspuns, dar la cele ale Fetelor trebuia să explice amănunțit. Dacă nu povestea pe îndelete, Fetele se enervau.

Apoi, o dată, o prinsese pe Choss într-un moment de bunăvoință.

— Ea mi-a zis că dictatorii își rezolvau singuri problemele medicale, explică Mirelly. Dictatorii erau conduși de Băieți, care realizau spectacole cu ei și se îngrijeau ca hrana lor să conțină substanțe care să-i împiedice să procreeze. Cred că Choss era nemulțumită că Băieții nu le lăsau și pe ele să se joace cu dictatorii. Poate că nu explic prea bine, se scuză femeia. Absolut toate Fetele erau mult mai în vârstă decât mine. De fapt, erau un fel de aristocrate decadente, nu copii...

— Mda... Înțeleg că Fetele și Băieții erau separați.

— Exact, și asta m-a derutat și pe mine. Băieții și Fetele nu întrețineau relații sexuale, care să-i adune laolaltă. Ei formau două State separate, fiecare cu teritoriul și drepturile sale. Probabil că se despărțiseră de multă vreme. Choss spunea că Fetele stăpâneau cerul, iar Băieții îi aveau pe dictatori. Ca să aflu mai multe despre nemurirea dictatorilor, trebuia să merg la Băieți.

— Fetele stăpâneau cerul?

Părea un nonsens, totuși...

— Așa a spus Choss și cred că era adevărat. Le-am văzut votând să nu deplaseze Pământul! Am urmărit un spectacol astronomic, apoi au urmat ore de discuții și în cele din urmă s-a trecut la vot!

Pe mine însă mă preocupa mai mult problema nemuririi. Choss promisese să afle de la Băieți ceea ce mă interesa. Eram importantă pentru ei, Corbell. Câștigau prestigiu din amintirile mele și din spectacolele făcute despre mine.

În vocea translatorului se simți furia femeii care re trăia clipele acelea.

— Erau permanent amuzate de lucrurile pe care nu le cunoșteam. Alte grupuri de Fete au început și ele să aducă deținuți din timpul-zero. După mai mulți ani, am ajuns la concluzia că Choss nu făcuse nimic petru a obține ceea ce doream. Trebuia să ajung la Băieți.

— E normal.

— Ce anume?

— Choss nu se putea adresa Băieților, fiindcă ei te-ar fi revendicat ca dictator. Adică proprietatea lor.

— Nu... nu m-am gândit niciodată la asta. Am fost o proastă!

— Spune mai departe.

— Băieții controlau uscatul din emisfera sudică. Construiseră domuri încălzite pe continentul polar, dar mai stăpâneau alte două continente și multe insule. Pe de altă parte, Fetele aveau regiunile fertile și – dacă într-adevăr „stăpâneau cerul“, ele dețineau și o putere mai mare. Știam că Pământul fusese deplasat. Erau momente când Jupiter strălucea atât de tare, încât se puteau distinge benzile și sateliții. Mie îmi era frică de Fete. Încercam să găsesc o modalitate lipsită de riscuri de a fura un vehicul aerian, dar am așteptat prea mult.

Într-o zi, Choss m-a anunțat că se plictisiseră de mine și trebuia să revin în timpul-zero. Nu mai constituiam o noutate. În aceeași noapte, am furat un avion. M-au lăsat să zbor multă vreme până ce m-au adus înapoi cu autopilotul. Am aflat că transformaseră evadarea mea într-un spectacol!

— Amuzante, Fetele astea... Te-au băgat înapoi în „temniță“?

— Da. Mi-au permis să păstrez translatorul. Asta-i tot ce-au făcut pentru mine. Mai târziu, au adus doi Băieți pe care-i prinseseră în cursul unei lupte. Le dăduseră psibice, surâse ea amar, iar eu eram singura care putea vorbi cu ei.

— Psibice?

— Bastonul pe care l-am folosit ca să te fac ascultător... N-am izbutit. Peste câteva ședințe, probabil aș fi reușit.

— Termină-ți povestea.

— Am așteptat mult timp. N-a venit nimeni să ne elibereze. În cele din urmă, mașinile n-au mai funcționat. Era îngrozitor de cald. Băieții ne conduceau, folosindu-se de psibice, iar eu eram translatorul lor, dar cooperarea mea era foarte redusă. Unii dintre noi au supraviețuit până pe continentul sudic. Cu excepția mea, toți au fost capturați de Băieți. Eu am zburat înapoi, singură.

A durat mult până am învățat destule ca să mă pot simți în siguranță. A fost nevoie să aflu ce se poate mânca, ce alimente nu se strică, cum să mă ascund când veneau furtunile – lucruri pe care va trebui să le-nveți și tu. Până ce m-am simțit în stare să reîncep căutarea, îmbătrânisem. Timp de zece ani am scotocit după nemurirea dictatorilor prin ruinele lăsate de Băieți și Fete. După aceea, am golit cămăruța timpului-zero și am intrat acolo... ca să te aștept.

— Frumos compliment!

— Să râzi de mine când o să fii iar tânăr!

— Nu mă aștept la așa ceva.

— Nu putem renunța.

— Eu pot, râse Corbell. Nu prea cred în această nemurire a dictatorilor. Ai văzut pe cineva întinerind?

— Nu, dar...

— Știi măcar din ce motiv îmbătrânesc oamenii? Arderile nu sunt reversibile.

— Nu sunt medic. Știu ceea ce știe toată lumea. Moleculele inerte se adună în celule și le îmbâcsesc, așa... așa cum mătul, gunoaiele și deșeurile industriale se adună într-un lac, transformându-l treptat într-o mlaștină. Celulele devin mai puțin... active. Unele mor. Într-o bună zi, rămân prea puține celule active, care funcționează prea lent. Alte materii inerte se acumulează, blocând venele și arterele... însă pentru ele am medicamente care să le dizolve.

— Colesterolul, sigur că da. Totuși, extragerea reziduurilor moarte dintr-o celulă vie fără distrugerea acesteia este cu totul altceva. Cred că te-au păcălit. Choss și amicele ei s-au comportat ca niște copii

răutăcioși. De ce să nu fi făcut la fel și avocatul tău? Nu uita că *tu* le-ai întrebat pe Fete. Nu ele au abordat subiectul.

— Și de ce s-o fi făcut?

— Păi, doar ca să vadă ce...

— *Nu!*

— Toți mor. Avocatul tău a murit. Choss a murit. Până și civilizațiile mor. Cândva, aici exista o civilizație care putea deplasa Pământul. Acum e pustiu.

După o tăcere prelungă, vocea calmă a translatorului se făcu din nou auzită:

— Acolo unde mergi tu, trăiesc Băieții. Odată am încercat să discut cu ei. Habar n-au despre nemurirea dictatorilor.

— Știu ce s-a întâmplat cu civilizația?

— Ai spus-o chiar tu. Pe Pământ existau două State. Probabil că s-au războit.

— Se poate...

Dintotdeauna, războiul între sexe i se păruse o prostie lui Corbell. Prea multă fraternizare cu inamicul, ha-ha! Dar dacă sexul nu-i mai ținea laolaltă?

— Băieții nu știu nimic, repetă Mirelly. Poate că pe continentul sudic nici n-a existat vreodată nemurirea dictatorilor.

— Ai o idee fixă. Dacă exista, ai fi putut-o găsi în toate orașele planetei. Consumată... Alterată...

— Un an, Corbell!

Putea totuși să încerce...

— Uite ce-ți propun. Dă-mi voie să folosesc medicamentele tale. Dacă sunt tânăr și sănătos, pot călători mai repede și mai departe.

O altă pauză îndelungată, apoi:

— Mda, pare logic.

— Credeam c-o să refuzi.

Asta era ocazia așteptată! Dar...

— Prostii! Nu, nu pot risca. Mă sperii prea mult. În felul ăsta, măcar câștig un an. Femeia zbieră ceva ce nu se traduse. Aparatul amuți. „Un an“, își repetă Corbell. „Într-un an, voi fi atât de bine ascuns că n-o să mă găsească niciodată.“

CAPITOLUL ȘASE

Copiii schimbați

I

Corbell ajunse pe țărmul Antarctidei aproape pe întuneric. Soarele lăsase doar urme stacojii pe orizontul nordic; tot acolo se zărea un cerc roșu pe fundal roșu – fața întunecată a lui Jupiter. Spre est și vest se puteau distinge sateliți ai gigantului gazos. Drept în față, o plajă cufundată în beznă, dincolo de care se întindeau păduri întunecate.

Arborii se repeziră spre el, trecând prin stânga și prin dreapta.

Călătoria lină de până atunci se transformă într-o mișcare browniană zgâlțâită, iar vehiculul ocolea trunchiurile cu o viteză dementă. Pentru a nu fi azvârlit de colo-colo, Corbell înhăță bara capitonată. Nu cuteza să închidă ochii. Scenele de urmărire din Orașul Patru ar fi trebuit să-i fi cauterizat capacitatea de a se înspăimânta, dar n-o făcuseră, nu...

Copacii bătrâni răzbăteau prin hățișuri vegetale, liane, tufișuri și ciuperci gigantice – toate trăind în simbioză. Două păsări imense fugiră țipând din calea mașinii. Deși zburau destul de sus, podeaua vehiculului era biciuită de ramurile de dedesubt.

Pădurea se rări, dezvăluind clădiri pe jumătate acoperite de liane. Goneau deja prin Savash-Zillish. Solul, iarba și tufișurile invadaseră străzile. Dacă acesta era Orașul Trei – sursa de activitate industrială sesizată de Peerssa – atunci decăzuse în mod jalnic. Mașina încetini. Slavă Domnului! Trecu ușor peste un hățiș, se opri într-un loc deschis și coborî. Corbell ieși pe iarba umedă. Își dezmoști brațele și privi în jur.

Prin semiîntuneric, de abia putea distinge în depărtare doi pereți curbi, dantelării de hexagoane, probabil resturi ale domului. Nu se zărea însă nici o urmă a cubului negru, nodul de transport subteran ce reprezentase centrul celorlalte orașe văzute până atunci.

Corbell se găsea lângă fosta clădire a Sediului Poliției Mondiale: o fațadă imensă cu balcoane și ferestre negre, cu un șir de orificii circulare, mari, la ultimul nivel – probabil pentru accesul vehiculelor aeriene ale poliției.

Înăuntru trebuia să existe arme...

În parc însă exista hrană, iar Corbell simțea că leșină de foame. Fără chef, sui înapoi în mașină și tastă numărul pe care i-l dăduse Mirelly: „L inversat, L inversat, liniuță ondulată, delta.”

Aidoma pădurilor din jurul orașului, parcul se revărsa și pe străzi. Vehiculul se opri deasupra unui desiș de liane încâlcite. Neavând vreo alternativă, Corbell ieși, afundându-se până la brâu printre lianele dure, care-l trăgeau înapoi. Izbuti să se desprindă, cu senzația că scăpase dintr-un cuib de șerpi.

Foamea nu-i îmbunătățise niciodată starea de spirit. Îl făcea irascibil și morocănos.

Chiar în fața lui se afla capătul unui zid de verdeață, de două ori mai înalt decât statura unui om. Presupunând că sub încâlceala de crenguțe exista un zid adevărat, Corbell îl ocoli și intră în parc.

Nu exista o diferență evidentă. Bezna era cvasitotală, întrucât razele orizontale ale lui Jupiter nu izbuteau să pătrundă printre copaci și clădiri. Corbell regreta că nu avea o lanternă, sau măcar un chibrit. Corbell II, Voracir, gol-pușcă în sălbăticie, nu-și putea începe vânătoarea în această noapte.

În schimb, ar fi putut să culeagă niște fructe. Norna îi spusese că aici existau pomi fructiferi. Corbell se opri sub un arbore și bâjbâi cu mâinile printre ramuri. Ceva rotund îi atinse dosul palmei.

Avea forma unei pere, fiind însă mai mare, cu o peliță groasă și aspră. Rupse cu dinții coaja și mușcă... dintr-o pulpă de avocado, puțin fadă la gust.

Înfulecă tot fructul. Azvârli coaja și scotoci printre crengi, continuându-și căutarea.

Un tentacul îmblănit îi atinse gâtul.

Corbell îl prinse în pumn. Niște dinți ascuțiți îl mușcară de baza gâtului, provocându-i o durere insuportabilă. Ridică brațul drept în susul tentaculului până ce degetele întâlniră o proeminență... un cap. Smuci cu putere. Dinții îi dădură drumul, iar tentaculul se încolăci în jurul brațului său. La lumina stelelor, zări un bot micuț, şuierând. Se lupta cu o pisicoadă.

Micul animal i-ar fi putut cu ușurință scoate ochii, sau reteza jugulara. Chiar și acum încerca să-l muște. Cu toate acestea, Corbell nu intenționa să-l ucidă...

Îl izbi de o ramură până își eliberă brațul, și apoi îl azvârli cât mai departe. Pisicoadă se încolăci pe pământ și înălță capul, ca să-l cerceteze. Îl consideră probabil un adversar prea mare, deoarece dispăru.

Rana era în mușchi, totuși nu sângera prea rău; în schimb îi dureau. Corbell trimise o înjurătură pe urmele pisicozii, apoi continuă să caute avocado. Găsi două și le măncă. Se simțea ceva mai bine. Reveni la mașină, se încuie înăuntru și se culcă.

Prima zi

Micul dejun a constatat din merișoare și grepfruit. Pisicozile dispăruseră. Corbell rămase locului în timpul mesei, și nemișcarea îi fu răsplătită. Zări apărând și dispărând câteva veverițe (cel puțin asta bănuise că erau – se mișcau *incredibil* de rapid). O pasăre ieși alergând din pădure, se opri în fața lui – îi ajungea cam până la umăr și avea penajul în culorile de toamnă ale unui curcan – țipă îngrozită și fugi.

Fără să mai piardă vremea, Corbell înhăță o creangă groasă, noduroasă la capăt. Și-ar fi dorit mai degrabă o macetă, totuși greutatea ghioagei îl mulțumea. Porni în explorare.

Parcul era o junglă plină de surprize plăcute. Găsi tufișuri cu fructe, nuci, precum și niște arbori cu poame veziculare, cam de mărimea pumnului, al căror gust avea să-l încerce ulterior. Ananașii și cocotierii se luptau între ei pentru orice palmă de teren. Fasolea

se întindea pe liane ce sugrumau unii copaci. Mânat de un impuls, Corbell smulse din pământ câteva plante mici și găsi rădăcini dolofane: cartofi, sau poate igrane, ori morcovi. Nu-și putea da seama sub razele roșiatice; vreme de un milion de ani, vegetația se adaptase acestei lumini și zilei cu durata de doisprezece ani – *bineînțeles* că plantele erau greu de identificat. Puteau fi însă comestibile, dacă le-ar fi gătit... dacă ar fi putut aprinde un foc. Sau găsi vreunul...

Parterul Sediului Poliției Mondiale fusese golit de tot ceea ce conținuse. Corbell nu întâlni trupuri, arme ori uniforme. Dispăruseră până și birourile. Se simți dezamăgit: sperase măcar să se îmbrace.

Încercă un ascensor și văzu că funcționa.

După câteva ore de explorare, constată că toate cele douăzeci de niveluri ale clădirii erau complet goale, începând cu hangarele situate sub heliportul de pe terasă, continuând cu celulele lucrate în filigran de la etajele patru, cinci și șase, și terminând cu cabinetele de la primul etaj. Nu mai rămăsese decât structura de rezistență a clădirii.

Totuși lifturile continuau să funcționeze. Căută mai departe.

În fostele cabinete, zări fante pentru gunoi. Urmărind traiectul de evacuare a deșeurilor, descoperi tomberoane din metal, goale. Duse unul la mașină. Era singurul obiect ce putea fi folosit drept ceaun pentru gătit. Acum, dacă ar fi putut găsi apă... și foc.

Examinase deja încăperea mare de la etajul nouă, care acoperea o suprafață de vreo două mii de metri pătrați. Pe tot perimetrul ei se întindea o tăblie îngustă și orizontală, iar în centrul sălii exista o masă mare și pătrată, având dulăpioare cu rafturi. Acum, cercetând mai atent, Corbell deschise niște panouri lungi sub care se aflau întrerupătoare. Le răsuci pe toate până la capăt, sperând să găsească un aragaz. Aici *putea* fi bucătăria.

Coborî la mașină și se întoarse cu un braț de iarbă uscată și cu bâta.

Desigur, cele mai multe din utilajele bucătăriei nu mai funcționau. O ușă masivă și lucioasă sugera că dulapul dinapoia

ei putea fi un frigider. Unele suprafețe plate puteau fi plite, totuși nu erau fierbinți. O mică ușiță cu geam, înapoia căreia se afla o nișă cu rafturi, era însă încinsă. Un cuptor! Corbell băgă iarba înăuntru și așteaptă... așteaptă... în timp ce iarba începu să fumege... fumegă mai mult... și brusc izbucni în flăcări. Bărbatul deschise ușița și introduse capătul bâtei înăuntru. Iarba se transformă în scrum, dar creanga nu se aprinsese. Corbell descoperise însă hota cuptorului. Trecu ventilatorul pe putere maximă și tăciunile din vârful ghioagei licări cu o flăcăruie.

Când ajunse la mașină, începu să plouă.

Vehiculul nu pornea decât cu ușile închise... adică cu măciuca înăuntru, fumegând. Flăcăruia se stinsese. Ploaia cădea în torente, de parcă voia să inunde planeta. Fum înăuntru și ploaie afară; Corbell nu mai putea vedea absolut nimic.

Din fericire, drumul n-a fost lung. Mașina se opri exact deasupra aceluiași hățiș de liane. Corbell scoase tomberonul afară, dar el rămase în vehicul, cu ușile deschise, suflând în tăciuni.

Aversele continuă toată după-amiaza. Când bâta se stinse, lui Corbell nu-i păsa. Oricum, toate lemnele din parc erau îmbibate de apă. Părăsi mașina și-și încropi o cină din fructe asortate înainte ca lumina să pălească cu totul.

Dormi tot în mașină. Zilei mizerabile îi urmă o noapte umedă, cu un somn chinuit și superficial. În jungla plină de minunății, în sălbăticia aceea unde tot ce era viu părea că dorește doar slujirea omului, Corbell nu izbutise să aprindă focul nici chiar ajutat de o bucătărie modernă. Robinson Crusoe ar fi fost dezgustat.

Pe de altă parte, mușcătura pisicozii se vindeca. Nu făcuse febră – scăpase de turbare și tetanos.

Mâine... Mâine avea să încerce iarăși.

A doua zi

... a fost mai lungă, mai bună, mai alertă. Corbell merse cu mașina la Sediul Poliției. Urcă în lift două maldăre de crengi ude, rupte din pădure, și le duse în bucătărie. Le îndesă în cuptor. Uitase

să-l oprească cu o zi înainte, și astfel acum economisi timp. Porni hota și plecă.

După o scurtă căutare, găsi un alt tomberon și-l luă în bucătărie. Lemnele fumegau, mocnind pe alocuri, dar erau prea ude. Nu le scoase. În ciuda hotei, fumul umpluse încăperea.

Corbell devenise nerăbdător. Pe crengile înnegrite nu se mai zăreau nici măcar flăcărui. Deschise ușa cuptorului, ca să asigure tirajul aerului, și gazele dinăuntru luară foc cu un șuierat prelung. Bărbatul sări înapoi, lovindu-se cu palmele peste păr și sprâncene.

Nu descoperise nici o unealtă și improviză una, smulgând ușa îngustă a unui dulăpior. Cu ajutorul ei, trase lemnele din cuptor în tomberon: luă și ușița cu el; era o bucată de metal neted care putea fi utilă.

Revenirea în parc a durat mai mult. În trei rânduri, fu nevoit să deschidă portiera, pentru a lăsa fumul să iasă; de fiecare dată, mașina încetini parcă izbindu-se de un obstacol invizibil. Când ajunse în parc, scoase tomberonul sub cerul amenințător. Crengile se transformaseră în cărbuni.

Răsturnă tomberonul pe o parte și împinse cărbunii în fund. Căută alte lemne, nu foarte ude, pe care le așeză la gura recipientului ca să se usuce. Ploaia călduță care începu după scurt timp nu-l mai deranja; nu era chiar inconfortabilă, iar focul se găsea la adăpost – sprijinise tomberonul astfel încât fundul să-i fie puțin ridicat.

Cu un milion de ani în urmă... cu două milioane de ani în urmă... Corbell, astronautul, străbătuse deja zeci de mii de ani-lumină și, în mijlocul galaxiei, trecea pe lângă o gaură neagră cu masa egală cu o sută de milioane de sori...

Corbell, sălbaticul gol-pușcă, porni în căutarea cinei.

În jurul lui foșneau nenumărate vietăți, dar el nu vedea nimic. Nu conta. Nu dispunea de o armă cu care să ucidă, nici măcar de un cuțit de bucătărie. Pe când smulgea rădăcini din sol, privi în jur după altă ghioagă. Alese mai multe soiuri de leguminoase. Intenționa să le pună la copt și să guste din toate.

Mai multă vreme pierdu adunând nuci și alune. Ploaia se opri. Părea un fenomen destul de regulat – începea imediat după amiază

și dura două-trei ore. Era plăcut să te poți bizui pe ceva. Sub razele roșiatice, de acum familiare, bărbatul se așeză să-și prepare cina.

Aruncă mai bine de jumătate din rădăcini, rămânând cu un cartof, o sfeclă foarte mare, o combinație ignamă-morcov, și o ignamă aproape pură. Arse majoritatea nucilor, dar cele care rezistară erau delicioase. Se întoarse să mai culeagă.

Apoi noaptea coborî brusc. Ridică tomberonul în poziție verticală și puse peste tăciuni crengi căzute din copaci, după care se întinse să se culce pe un petec de mușchi aproape uscat.

A treia zi

Corbell se deșteaptă în toiul nopții. Simțea pe spate moliciunea unei blăni și o zonă călduroasă, deși restul trupului îi era înghețat. Se chirci și mai mult și adormi la loc.

Ceva mai târziu, subconștientul îl trezi complet. *Blană?* Acum, înapoia lui nu mai exista nimic. Fusesse un vis, sau o pisicoadă prietenoasă se lipise de el, căutându-i căldura? Atingerea nu-l deșteptase cu totul. El și Mirabelle își împărțiseră patul cu un pisoiaș, până ce acesta devenise motan și începuse să se comporte ca atare.

Ei bine, acum somnul îi pierise. Făcu câteva exerciții de gimnastică până ce-și alungă amorțeala. Mâncă fructe; ce altceva? Poate că ar fi trebuit să caute cuiburi de păsări, și ouă.

Focul nu se stinsese. Îl alimentă cu crenguțe, apoi plecă în căutarea de lemne mai mari. Regreta că nu avea un topor. Ramurile mici ardeau prea rapid, cele mari erau prea grele de transportat, și în curând urma să consume toate crengile căzute din jur. Aproape întreaga dimineață și-o petrecu târând un copăcel spre foc. După ce răsturnă tomberonul pe o parte și băgă înăuntru capătul mai gros al trunchiului, decise că crease un pericol de incendiu. Pentru siguranță, mută totul pe o platformă de granit aproape îngropată în sol.

Ducea dorul cărnii. Dacă ar fi găsit o tulpină dreaptă, poate că ar fi putut-o întări cu ajutorul focului, transformând-o într-o suliță... desigur dacă ar fi izbutit s-o ascută. Se gândi însă că îi trebuia

neapărat un cuțit. Chiar și numai pentru atât, merita să exploreze Sarash-Zillish.

Patru virgule încrucișate aduseră mașina la spital. Corbell îl recunoscuse imediat. Din exterior era identic celui din Orașul Patru.

Probabil că înainte de prăbușirea ei, civilizația devenise teribil de stereotipă. Bărbatul își închipui un pogrom uriaș în care pieriseră toți arhitecții planetei. După aceea, omenirea se limitase la copierea vechilor clădiri, detaliu cu detaliu. Părea lipsit de sens. Căută și alte motive pentru duplicările pe care le zărea peste tot.

Înăuntru, locul îi reaminti coșmarul fugii de Mirelly-Lyra. Coridoare curate, uși fără clanțe, carpetă-puf... Singura deosebire o constituia absența unei încăperi-seif. Descoperi un lăcaș central – o cameră înaltă de două etaje, cu pereții acoperiți de rafturi și conținând un aparat ce trebuia să fie echipamentul de diagnosticare. Nu avea însă ușă blindată și nici cabine de teleportare. Lipseau precauțiile împotriva hoților și mumiile învinșilor.

Dacă Mirelly nu mințise, Băieții deținuseră supremația asupra acestui oraș. Ei n-ar fi avut nevoie să fure nemurirea dictatorilor. Aceasta i-ar fi interesat doar pe adulți.

Găsi alte uși încuiate... care puteau fi deschise printr-o lovitură de picior. Găsi o sală de operații: două mese prevăzute cu curele de fixare, deasupra cărora atârnavă brațe articulate terminate prin bisturie, tuburi de sucțiune, ace și copci. Metalul era pătat de vreme.

Obiectivul lui Corbell îl constituiau brațele rigide, aparținând parcă unor insecte. Sui pe o masă și, întinzându-se, reuși să prindă unul dintre ele. Ținându-se cu toată puterea, sări de pe tăblia mesei, rămânând suspendat. Brațul robotului chirurgical se îndoi, apoi se rupse la mijloc și bărbatul ateriză pe podea.

Corbell vânătorul părăsi spitalul, purtând o lance metalică lungă de un metru, cu un bisturiu în vârf.

Ploaia îl prinse pe drumul de întoarcere. Revenit la locul pe care-l alesese drept adăpost, verifică dacă focul mai ardea, apoi se așeză, așteptând. În celălalt tomberon se strânseseră câțiva centimetri de apă.

Își trecea timpul încercând să se bărbierească – foarte grijuliu, întrucât mânerul greu al sulitei îl împiedica să facă o treabă prea bună – când văzu curcanul uriaș. Ciugulea sub un alun, ud learcă și cu o expresie nefericită. Corbell încremeni. Curcanul nu-l zărise. Se întrebă dacă s-ar fi putut furișa în preajma lui. Probabil că nu.

Se aplecă ușor, ridicându-se pe vârfuri și ținând sulita cu ambele mâini.

Se năpusti înainte. Pasărea înălță privirea, scoase un strigăt, se întoarse și fugi. Bărbatul împunse cu lancea, reușind s-o atingă în picior. Curcanul se opri, ca să lovească cu pliscul ceea ce-l ciupise, iar Corbell izbi din nou, și simți un șoc satisfăcător în brațe și umeri.

Curcanul era rănit și speriat. Alerga în cerc, cârâind, urmărit de bărbat. Corbell izbuti să-l mai împungă de două ori în gât, apoi fu silit să se oprească, gâfâind cu pulsul bubuindu-i în urechi. Curcanul sângera. Nu încetinise, totuși fuga lui era o simplă mișcare browniană, nimic altceva decât spaimă oarbă.

Nu se îndepărtase prea mult înainte ca bărbatul să-și recapete suflul și să reia urmărirea. Se apropiase suficient pentru o lovitură decisivă, când pasărea se întoarse brusc și se năpusti către el. Corbell căzu pe spate dar, în aceeași clipă, cu un gest norocos, izbuti s-o decapiteze. Cu toate acestea, trecu peste el fără să se oprească.

Corbell o urmări până se prăbuși.

Platforma de granit era aproape uscată. Bărbatul răsturnă tăciunii pe ea, puse lemne deasupra, apoi aduse curcanul. Jumuli pene până ce obosi, se odihni, apoi reluă curățatul fulgilor. Despică pieptul păsării și o goli de măruntaie, trăgând cu ambele mâini și proptindu-se puternic în stânca aspră.

Ușa dulăpiorului din secția de poliție deveni grătarul său. Fripse ficatul pe ea și-l mâncă, în vreme ce alte bucăți din pasăre se

perpeleau pe cărbuni. După aceea, se strădui să reteze picioarele curcanului. Nu putea face un foc atât de mare încât să pună întreaga pasăre la frigare, dar își putea pregăti un copan. De asemenea, înjghebă o frigăruie cu bucăți groase din piept.

Carne! Era minunat să-i simtă din nou gustul. Oricum, pentru seara aceasta era îndeajuns. Fripse ambele copane; le putea mânca reci, a doua zi. Restul păsării avea să-l taie bucăți, din care să prepare o supă, în celălalt tomberon, fierbându-le împreună cu niște rădăcini.

II

Orizontul nord-estic căpătase o nuanță cenușie, totuși pe cerul negru dinspre nord-vest continua să lucească o stea. Corbell o privise atent, câteva seri la rând. Nu pâlpâia și nici nu se deplasa pe fundalul stelar. Însemna deci că era o planetă, un corp ceresc luminat indirect – posibil chiar planeta a cărei orbită neregulată îl derutase pe Peerssa.

Acum pâlpâia și părea ceva mai strălucitoare. Corbell clipi din ochi. Să fi fost doar imaginația lui? Luminița începuse să pălească – se apropiau zorii. Bărbatul închise ochii. Nu voia să se scoale. Nu avea nici un motiv s-o facă. Era sătul și se simțea comod.

În decursul ultimelor douăzeci de zile, învățase multe despre orașul cel pustiu, totuși continuau să existe mistere ce trebuiau explorate. Tabăra sa devenise confortabilă. Avea o vatră, un ceaun pentru supă și mașina drept adăpost. Avea și unelte; cu ajutorul bisturiului, își cioplise câteva obiecte de bucătărie. Nu-i trebuiau haine. Vreme de douăzeci de zile, exersase azvârlitul pietrelor și fusese răsplătit cu carne de veveriță. Ieri ucisese încă un curcan gigantic, cel de-al treilea.

Mare rahat!

Vag deprimat, se cuibări mai strâns în culcușul din mușchi.

Corbell-arhitectul și Corbell-exploratorul interstelar păreau amândoi la fel de morți. În mândria sa, se autodenumise un sălbatic primitiv, însă nu era așa ceva. Sălbaticii făceau parte din triburi, față de care aveau drepturi și îndatoriri. Aveau legende, cântece, dansuri, legi nescrise, femei, un loc rezervat, atunci când

îmbătrâneau... dar Corbell era singur. Putea aprinde focul – cu ajutorul unei bucătării supersofisticate. Își putea asigura hrana – fiindcă practic orice atingea era comestibil.

Parcul era cu adevărat interesant. Inițial probabil că adăpostise doar plante și animale crescute pentru hrană. Fusese un soi de fermă în mijlocul orașului. Pisicozile n-ar fi putut supraviețui – erau pur și simplu decorative – în prezența unor *adevărate* animale de pradă.

Orașele-domuri... Mirelly îi povestise lui Corbell că Băieții construiseră orașe-domuri, aici în ținutul pe care nu-l stăpâneau Fetele. Mai mult ca sigur însă, Sarash-Zillish fusese acoperit cu o cupolă care să-l protejeze de viscole și gerurile antarctice înainte ca planeta să devină teribil de fierbinte. Iar în privința „parcului”, Băieții n-ar fi putut sădi fasole și citrice în solul înghețat din exterior.

Fetele stăpâneau cerul și controlau orbita Pământului. Pesemne că făcuseră o greșală pe undeva... Ce anume ar fi putut transforma Jupiter într-un soare minor? Trebuie să fi fost ceva care le șocase pe Fete în aceeași măsură în care-l tulburase, ulterior, și pe Peerssa. Schimbarea cu pricina făcuse locuibil teritoriul Băieților și pârjolise zonele ocupate de Fete, răsturnând o balanță a puterii veche de zeci sau sute de mii de ani.

Corbell se foi, apoi se sculă în capul oaselor. Ar fi trebuit să fie mai preocupat de prezent...

Trei pisicozi se înfruptau din curcan. Când bărbatul se mișcă, animalele tresăriră, privindu-l atente. Corbell renunță la prima lui intenție; mâncau din carnea crudă, fără să se atingă de copanele fripte. Oricum, pentru el era suficient.

Cele trei continuau să-l privească: trei șerpi cu fețe solemne de pisici, cu blănuri cafeniu-portocalii având desene complicate; dețineau frumusețea unor înghețate cu zahăr ars. Corbell le zâmbi și făcu un gest ospitalier. De parcă-l înțeleseseră, pisicozile reîncepură să mănânce.

Micul dejun... Corbell măncă fructe și un copan, gândindu-se la cafea. După aceea se ocupă de foc. În ciuda vechimii și a optsprezece zile de tăiat lemne, bisturiul era ascuțit ca o lamă, totuși nu se putea compara cu un topor. Bărbatul se îndepărtă mult

de tabără, căutând lemne. Mișcarea îi făcea bine. Deceniile petrecute în sicriul de anabioză îi menținuseră o formă mai bună decât sperase; în ciuda exercițiilor fizice, mușchii i se înmuiaseră, dar viața în aer liber îi sporea tonusul. Luă tomberonul-ceaun, îl duse la o fostă fântână arteziană, transformată acum într-un iaz, îl umplu cu apă nu foarte curată, îl târî înapoi și-l fixă deasupra focului.

Reveni la curcan. Tăie bucăți suficient de mici ca să intre în oala improvizată. Puse înăuntru chiar și carnea mușcată de pișicozi și oasele lucioase. După aceea, căută rădăcini cu care să dea gust supei. Cartofi... Morcovi-igname... Din păcate nu găsisese nimic similar cepei. Adăugă fasole și, cu titlu de experiment, două grepuri. Amestecă totul cu o lopățică din lemn.

Ca de obicei, amiaza semăna cu apusul, ceea ce era derutant. Corbell se odihni. Apa începuse să fiarbă. Granitul era neplăcut de tare sub fese. Bărbatul se simțea ușor deprimat, fără să priceapă motivul...

Apoi îl înțelese.

„Ultima zi a unui concediu petrecut pe munte. Ai tras din greu, îți poți strânge cureaua cu o gaură în plus, n-a fost nevoie să te gândești la prea multe, ai văzut peisaje minunate, traseele n-au fost populate de turiști care să te calce pe nervi. A fost bine, dar acum trebuie să te-ntorci la slujbă... “

Mirelly-Lyra știa unde se află.

Se simțea într-o formă de zile mari. Ar fi putut trăi un an jupiterian, dacă nu-l ucidea nimic; turistul din el era încântat la acest gând. Bătrâna cea nebună îi promisese un an – un an „vechi“, de-al Pământului. Nimeni nu-l putea opri să n-o creadă, totuși un om întreg la minte ar fi ales jungla.

Se putea oare supraviețui în jungla din exteriorul orașului? Depindea... Corbell ajunsese în Antarctica în primăvara sau toamna unui an care avea durata a doisprezece ani „vechi“. Peste încă un an „vechi“, ziua putea dura douăzeci și trei de ore, sau una singură. Putea fi mult mai cald decât acum, sau mult mai rece.

Toate acestea pentru că planeta păstra vechea înclinare a polilor și perioada de rotație de douăzeci și patru de ore. Ciudat că Fetele n-o corectaseră... sau poate că erau tradiționaliste. Și mai

ciudat părea că nu îndepărtaseră Pământul de dogoarea crescătoare a lui Jupiter. Ceea ce-l preocupa pe Corbell era faptul că, fără haine, nu putea rezista unei temperaturi cu douăzeci de grade mai coborâte, iar o noapte perpetuă l-ar fi adus în pragul nebuniei.

Aromele supei începură se răzbată prin fumul lemnelor.

Graba aceasta era prostească. Mai avea un an la dispoziție. Putea să-și mențină cartierul general aici și să facă expediții până la marginea orașului. Orice ar fi existat dincolo de domuri fusese adus din altă parte. Cât de periculos putea fi? Poate că în exterior nu erau altceva decât mii de kilometri pătrați de parcuri.

O vacanță nesfârșită... Îi putea fi de real folos. În a doua lui viață, Corbell II, Voracir, suferise destul șoc al viitorului pentru a ucide un întreg oraș de Alvin Toffleri.

Mâine intenționa să înceapă explorările. Urma să se deplaseze cu mașina până la spitalul care se găsea lângă unul din fragmentele domului, apoi să se aventureze în sălbăticie, înarmat cu sulița și luându-și celălalt copan – dacă nu se strica datorită căldurii.

Își aminti să tragă niște jar înapoi în tomberonul-vatră apoi, se întinse pe granitul cald...

Ploaia călduță îi răpăia pe trup. Corbell se răsuci rapid, se ridică în patru labe și scuipă apa ce-i intrase în gură. Era pentru prima dată că i se întâmpla așa ceva. Probabil că focul de sub ceaun se stinsese, dar oare supa fiersese? Ploaia nu bătea în vatră?

Înălță ochii și uită toate întrebările acelea.

În jurul lui și a focului erau ghemuiți cam o duzină de Băieți, purtând doar o legătură în jurul coapselor. Îl priveau, trecând din mână în mână un copan din care nu mai rămăsese decât osul. Puteau să fi stat acolo, în tăcere, de câteva ore.

Aveau părul bogat, însă acesta nu le creștea pe toată suprafața țestei. La unii era negru și lănos, la alții negru și cu firul drept, căzând pe umeri. Creștetul capetelor era pleșuv; exceptând un

smoc deasupra frunții. Ignorau torentele de ploaie și-l priveau pe Corbell, pe jumătate zâmbitori.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, rosti Corbell. Pisicozile... Sunt pe jumătate îmblânzite... Perfect! Făcu un gest larg cu brațul: Bun venit în Regatul lui Corbell-în-numele-lui. Serviți niște supă!

Băieții se încruntară. Unul dintre ei se ridică – era înalt și uscățiv, și probabil că ar fi ajuns jucător de baschet. Începu să vorbească.

— Îmi pare rău, replică arhitectul.

Băiatul vorbi din nou, cu un ton poruncitor și furios. Nu semăna a voce de adolescent, deși la răstimpuri devenea pițigăiată. Pe Corbell nu-l surprinse deloc. Era limpede că aceștia erau Băieții – nemuritorii lui Mirelly-Lyra.

— Nu vă vorbesc graiul, zise el pronunțând rar și răspicat fiecare cuvânt, dintr-un instinct de-a dreptul illogic: „Străinii te vor înțelege, dacă vorbești lent și clar.”

Băiatul înaintă și-l pălmui.

Corbell îl pocni drept în gură. Apoi însă, directă lui de dreapta nimeri în coastele adversarului în loc să atingă plexul solar, iar lovitura cu stânga rată ținta complet. După aceea, toți Băieții se năpustiră asupra lui.

Amintirile ulterioare erau oarecum neclare. Zăcea pe spate, pe suprafața de granit, simțindu-se apăsător pe genunchi și brațe. Baschetbalistul îi stătea pe piept și repeta întruna aceleași cuvinte. Avea buza spartă. Vorbea, aștepta, îl pălmuia de două ori pe Corbell și repeta propoziția. Bărbatul îi replică prin obscenități. Acum putea simți vânătăile.

Băiatul se ridică de pe el și se adresă celorlalți. Cu toții îl priviră pe Corbell și se încruntară. Dezbătură problema, vorbind un grai ciudat ce suna precum scuierea unor sâmburi de pepeni.

Corbell simțea că-i țiuie urechile; fusese izbit cu capul de granit. Patru Băieți continuau să-i fixeze brațele și genunchii. Picăturile de ploaie i se spărgeau în ochi, dându-i senzația că-i paralizau gândirea.

Oare îl credeau un dictator răzleț? Totuși vârsta i se putea ghici cu ușurință. Doar nu... Greșise! Aici nu exista nemurirea

dictatorială. Dictatorii trebuiau să îmbătrânească la fel cum îmbătrânise și fostul arhitect.

Discuția se încheie. Cei patru Băieți se sculară de pe Corbell și acesta se ridică în capul oaselor, masându-și brațele. Un Băiat adoptă o poziție teatrală, arătând pământul din fața lui și lătră un cuvânt răgușit. „Stai!“, ori „Atât!“. Mesajul era limpede, și nici bărbatul nu se simțea în stare să încerce o evadare.

Băiatul înalt continua să-l examineze, căutând parcă să ia o hotărâre. Ceilalți se adunaseră în jurul ceaunului și scoteau supă în jumătăți de coji de nuci de cocos. După câteva clipe, „baschetbalistul“ îi oferi lui Corbell o ceașcă din ceramică pe care o purta la brâu. Bărbatul așteptă să se elibereze un loc lângă cazan, apoi se apropie.

Își luă supă, se așeză (cu precauție, protejându-și vânătăile) și sorbi. Pisicozile se plimbau de colo până colo precum niște șerpi: se frecau de gleznelor oamenilor, erau mângâiate, smulgeau bucăți din curcan. Corbell simți atingerea unei blăni și mângâie o pisicoadă neagră. Simți imediat vibrația torsului.

„Am fost, deci, iarăși capturat?“ se întrebă el. „Sau Soarta mi-a oferit călăuze prin Antarctica?“. Dacă privea astfel situația, decizia era simplă...

III

Solistul avea un glas de tenor, puternic și bogat, și beneficia de acompaniament: opt Băieți fredonau cel puțin patru partituri, iar un altul lovea cu oasele curcanului în tomberonul-vatră. O muzică străină, improvizată, extrem de complexă față de firul melodic simplu și melancolic.

Corbell ascultă cu gura căscată, simțind fiori pe șira spinării. Se temuse de așa ceva, iar acum avea dovada... Trei milioane de ani sporiseră inteligența omului.

În noaptea următoare capturării sale, încercase să cânte, ca o modalitate de a-și spori propria valoare de divertisment. De atunci reprodusesese potpuriuri de refrene publicitare, sau muzică de filme, ori simple și licențioasele cântecele populare pe care le cântase

cu Mirabelle în croaziere – melodii vechi de trei milioane de ani. Băieților le plăcuseră.

Nu le plăcea când Corbell repeta ceva ce auziseră deja. Se întrebase asupra motivului, dar le respectase dorința.

— Oh, avem un nou cal-cu-la-tor, dar el este de-za-mă-gi-tor, cânta Ktollisp, fiindcă dă același sfat înnebunitor: Vă trebuie ochișori mititei să citiți litere mititele, tot așa cum vă trebuie mânuțe mititele ca să mulgeți gândăcei!

Corbell era singurul care putea aprecia poanta. Băiatul nu știa ce însemnau cuvintele, însă le pronunța perfect.

Corbell cântase refrenul o *singură dată*.

Lângă el stătea Băiatul care-l pălmuisse cu o săptămână în urmă. Se numea Skatholtz și era un fel de șef. Avea nas lătăreț, buze groase, păr lănos și membre lungi și slăbănoage. Semăna cu un negru adolescent, exceptând calviția parțială și paloarea care reprezenta o trăsătură generală a Băieților.

— Cântă bine, nu crezi? rosti el în engleză și izbucni în râs, văzând reacția bărbatului. Acum știi.

— Memorați totul! Orice! Până și cântecele în alte limbi!

— Da. Ți-am învățat graiul, deși n-am nevoie de el – tu trebuie să înveți limba noastră. Totuși, tu ești diferit, Corbell. Mai bătrân... Cred că ești mai bătrân decât orice.

— Aproape decât orice.

— Te voi învăța să vorbești. Când o să-ți spui istoria, vreau s-o audă toți. Am făcut o greșală cu tine. Știi de ce te-am lovit? Am crezut că ești un dikt care a încălcat regulile. Nu te-ai...

Skatholtz sări brusc în picioare. Rămase mândru o clipă, apoi se ghemui, cu mâinile ridicate, jumătate în implorare, jumătate pentru a se feri de o lovitură.

— Nu m-am umilit, rosti Corbell.

— Da, „umilit”. Este manifestarea oficială a respectului.

Ktollisp continua să cânte:

— Și-atunci am angajat un expert adevărat ce programe rescria, totuși citeam mereu așa: Vă trebuie ochișori mititei să citiți litere mititele, tot așa cum vă trebuie numere mititele pentru gândăcei!

În parc coborâse un amurg roz-întunecat. Băieții reveniseră mai devreme azi. Stăteau aproape tot timpul în Sarash-Zillish, trecând prin clădiri aidoma unui stol de păsări sălbaticе. Corbell bănuise că explorau. Niște sălbatici mișunând printre ruine pe care nu le puteau înțelege.

Abandonase repede ipoteza aceea. Doi Băieți îl escortaseră până în pragul sălii de operații din spital; ceilalți lucrau înăuntru. Când i se permisesе să intre, lancea-bisturiu fusese montată la locul ei. Brațele poliarticulate de deasupra mesei operau grijulii un pacient fictiv.

Nu i se permitea să asiste la reparații, însă văzuse rezultatele. Frigiderul din secția de poliție funcționa. O secție uzinală fu testată prin tot ciclul de producție până construi două cabine de teleportare. Băieții îi făcură lui Corbell cinstea de a le testa. Încercase să nu-i dezamăgească. O altă secție produsese o sală de baie completă cu piscină și saună. Băieții reparaseră și testaseră iluminatul orașului. Acum, fațadele multor clădiri scânteiau cu lumini blânde alb-gălbui. Altele rămăseseră întunecate. Efectul era straniu: o tablă de șah de dimensiunile unei metropole.

Trăiau precum sălbaticii, dar se părea că asta fusese opțiunea lor.

În tabără, Corbell își adusesе contribuția adunând lemne pentru foc și dezgropând rădăcini. Băieții îi dăduseră o legătură pentru coapse, dar nu și un cuțit. Continua să nu știe ce poziție ocupa printre ceilalți. Se temea de tot ce putea fi mai rău. Băieții erau prea inteligenți. Aveau să-l considere o creatură inferioară, un animal.

Corbell avea nevoie de ei. Nu era vorba doar de simpla tovărășie, totuși nu putea călători în siguranță până nu afla mai multe despre acest nou continent.

Ktollisp îi repeta toate cântecele, în râsetele mute ale celorlalți.

— Mai devreme sau mai târziu, le spuse Corbell, o să-mi epuizez rezerva muzicală. Probabil destul de devreme.

— Nu contează, strânse din umeri Skatholtz. Când se luminează, plecăm de aici. Mergem la alte... triburi? Să-i anunțăm

că Sarash-Zillish este pregătit pentru noaptea cea lungă. Tu vii cu noi.

— „Noapte“? Vine noaptea?

Sosise deci timpul toamnei?

— Da. Așadar ai venit din spațiu, nepregătit! Mă gândisem eu... Da, ziua cea lungă s-a sfârșit, au început zilele-nopți scurte și se apropie noaptea cea lungă. În timpul ei, noi locuim în oraș. Vânătorii merg în pădurile din jur, iar hrana se ține în cutiile reci. În timpul zilei, trăim mai mult așa cum ne place.

— Cum e în afara orașului?

— O să vezi. Skatholtz ridică o pisicoadă din apropiere și-i mângâie blana: Vom avea timp să te învățăm graiul, adăugă el, și începu să vorbească în limba Băieților.

Corbell încuviință. Îi plăcea să învețe limbi străine.

Dimineața porniră la drum. Plecarea fusese incredibil de rapidă. Toți păruseră că se trezesc simultan. Supa fiersese toată noaptea, după rețeta lui Corbell, care le plăcea. La micul dejun, mâncară supă în nuci de cocos. Luară cu ei vase, haine, aprinzătorul de foc și vreo șase-șapte arme albe. Un Băiat albinos cu ochi roz și păr auriu îi întinse lui Corbell zece kilograme de pastramă, învelită într-o țesătură. Plecară.

Bărbatul se trezi complet de abia în timpul marșului. Fu nevoit să strângă din dinți ca să țină pasul, cu toate că Băieții nu-și impuseseră un ritm anume. Umblau cu pași mărunți. Unii intrau prin clădiri, apoi alergau ca să prindă tribul din urmă.

În nici un caz nu erau sălbatici. Purtau o mulțime de arme – iatagane, macete, săbii, forme ce nu aveau vreun nume – dar nu existau două identice, deși toate aveau mânere minuțios sculptate. Din carne preparaseră pastramă, exact așa cum ar fi făcut și Corbell: într-un cuptor reglat la intensitate minimă. Toate țesăturile erau subțiri precum mătasea dar indestructibile. Lanterna/aprinzător a lui Krayhayft proiecta lumină de intensitate variabilă, sub forma unui fascicul conic, sau al unei raze de grosimea degetului.

Nu exista o organizare, totuși ridicaseră tabăra în câteva minute!

Tropăiau pe străzile tăcute. Brațele junglei se îndesiră deasupra lor, până ce orașul se transformă în pădure. Trecură pe lângă tulpina perfect verticală a unui copac, despre care Corbell își dădu seama că era un pilon metalic acoperit de liane. Lăsând capul pe spate, văzu unde se unea cu alți stâlpi într-o rețea hexagonală: un fragment al vechiului dom.

Jungla abunda în pomi fructiferi: portocali, arbori-de-pâine, și mai multe feluri de nuci. Băieții mâncau în timpul mersului, culegând nuci și alune cu care le înlocuiau pe cele prăjite. Vorbeau între ei cu rapiditate, punându-l pe Corbell în imposibilitatea de a le urmări conversațiile.

Bărbatul umbla în mijlocul lor, păstrând ritmul pe care și-l impusese. Era incredibil cum i se refăcuse trupul îmbătrânit! Poate că a doua zi urmau să-l chinuiască durerile, poate că n-avea să fie în stare nici să se clinească – deși nu era deloc recomandabil – dar azi se simțea grozav. Avea senzația că era un profesor conducându-și elevii în excursie. „Atenție! Nu-ți testa autoritatea!”

După vreo trei ore de mers, undeva înaintea lui se iscă un conflict. Skatholtz și un alt Băiat își scuiپau reciproc silabe cu o vehemență neobișnuită.

Cântărețul din seara trecută sări între ei. Ktollisp era un Băiat voinic, cu piept lat, având trăsăturile negroide ale lui Skatholtz și pielea palidă. Șuieră un singur cuvânt și cei doi amuțiră.

Ktollisp privi în jos, se încruntă, apoi indică o direcție. Toți porniră într-acolo. Găsiră un luminiș, presărat doar de câteva tufe. Fără să priceapă, Corbell se uită cum tribul alcătui un cerc în jurul lui Skatholtz și a celui cu care se certase.

Ce avea loc – un duel? Cei doi își azvârliră cuțitele și legăturile din jurul șoldurilor (nu aveau pilozitate pubiană). Își dădură ocol precum doi luptători. Rivalul sări cu piciorul spre pieptul lui Skatholtz, dar acesta eschivă... și ceea ce urmă a fost mult prea rapid ca să poată fi urmărit. Pumnii, picioarele și coatele loveau ca să ucidă; o încheștare de moment, destrămată de un cot în ochi – rivalul se dezechilibra, dar țâșni imediat în picioare, în vreme ce Skatholtz sări peste un tufiș și-l utilizează drept pavăză. Părea de-a

dreptul un balet! Cu toate acestea, Skatholtz se sprijinea doar într-un picior, iar celălalt Băiat se mișca mult mai repede. Avea să-l prindă și să-l doboare.

În clipa când se apropie, recepționează un picior în plină figură. Skatholtz se pregătește să aplice lovitura decisivă.

Ktollisp lătră un cuvânt.

Băiatul cu nasul însângerat adoptă postura umilinței în fața lui Skatholtz, rămase așa o clipă, apoi se îndreaptă.

Toți se sculară și porniră mai departe. Altcineva purta pachetul voluminos al lui Skatholtz. Potrivnicul său rânjea, tamponându-și nasul.

După amiază, Skatholtz rosti trei cuvinte pe care Corbell le recunosc:

— Nu mai vorbiți!

Toți amuțiră. Tăcerea din jurul lor părea stranie.

Skatholtz rămase în urmă, până ajunse lângă Corbell. Îi șopti în graiul Băieților:

— Faci prea mult zgomot când mergi.

— Îmi pare rău... Ne ascundem de cineva?

— Da, ne ascundem de cină. Mai devreme nu era cazul. Nici nu voiam să cărăm mâncare atât de departe. Dacă vezi vreo mișcare, anunță-mă.

Bărbatul încuviință din cap. Nu se aștepta să zărească ceva. Aveau să treacă luni de zile înainte ca mintea lui să-i poată antrena ochii astfel încât să poată distinge ceea ce vedeau Băieții în teritoriul familiar lor. Ochii ageri ai indianului zăresc lucruri invizibile pentru omul alb, însă numai în mediul său.

Doi Băieți își trecură poverile altora și intrară în junglă. Corbell nu-și putu da seama unde dispăruseră... dar deodată se auzi un sunet straniu și înfricoșător, auzul unui clarinet țipând după ajutor. Brusca, toți Băieții părăsiră cărarea și se lipiră de câte un copac. Corbell le urmă exemplul.

Clarinetul torturat se apropia. Auziră trosnete de ramuri. Ce avea să apară? Un monstru cu tentacule, descendent al unor

animale extraterestre capturate de exploratorii spațiali din tinerețea Statului?

Monstrul dădu buzna printre arbori. Era rănit; din picioarele anterioare, cu tendoanele tăiate, se revărsa sânge. Băieții îl urmară, mai întâi vânătorii, apoi și ceilalți, încercând să-i reteze membrele posterioare.

Un pui de elefant!

Corbell ajunse la timp să-l vadă murind. Uciderea lui îl făcu să simtă un ghem în stomac. Înfrânându-și greața, se apropie să examineze cadavrul. Animalul era acoperit de cute și prezenta cicatricile unor răni vechi. Nu era un pui, ci un elefant adult, însă nu avea nici un metru și jumătate înălțime.

— Pot să v-ajut? îl întrebă pe Skatholtz.

— N-ai cum tăia carnea. Nu-ți pot încredința un cuțit. Corbell, tu nu ești un dikt. Ești ceva necunoscut nouă.

— Azi nu omor pe nimeni.

Intenționase o glumă, totuși nu cunoștea atât de bine limba Băieților încât să folosească intonațiile corecte.

— Dar mâine? întrebă Skahtoltz. Eu cred că spui istorii-ca-să-distrezi, dar dacă mă înșel, pot muri oameni. Îmi înțelegi cuvintele?

— O să învăț.

— Cunoști *chkint*-ul?

— *Elefant*. Când eram tânăr, elefanții erau mai mari, mai înalți decât tine.

Se întrebă cum ajunseseră elefanții în Antarctica. Nu ca sursă de carne, în nici un caz. Poate dintr-o grădină zoologică...

Skatholtz îl privi neîncrezător.

— În ocean există creaturi și mai mari, dar cum putea un asemenea animal să trăiască pe uscat? Deși... m-am întrebat întotdeauna de ce are picioarele atât de groase. Ca să poată suporta greutatea mai mari?

— Da. Picioarele erau și mai groase pe timpul meu. Elefantul era cel mai mare animal de pe uscat. Acum cinci milioane de ani (împărțise la doisprezece, ca să echivaleze în ani jupiterieni),

existau și animale mult mai mari. Am descoperit în pământ oasele lor, transformate în piatră.

Băiatul râse sceptic și-l părăsi.

După ce terminară de ciopârțit elefantul, plecară. Corbell cără o vreme o halcă de coaste, dar greutatea ei îi încetinea mersul. În cele din urmă un Băiat i-o luă, privindu-l dezgustat.

Jungla se sfârși.

Hăt-departe, în celălalt capăt al unei preerii acoperite de o vegetație roșu-gălbuie care se legăna în vânt, Corbell zări semiluna soarelui ce apunea. Jupiter răsărea sub forma unui disc alb-trandafiriu.

Poposiră în afara pădurii. Pentru prima dată în viață bărbatul mâncă friptură de elefant. Se simțea prea obosit ca să cânte drept plată pentru cină. Când adormi, cineva începuse o istorie – era Krayhayft, care avea ochii oblici și șuvițe albe în părul negru și drept – și Băieții ascultau absorbiți.

Toată ziua următoare meraseră printr-un lan de cereale roz-gălbui. Corbell bănuia că era grâu.

— Cine-l cultivă? îl întrebă pe Skatholtz și i se răspunse printr-un râset.

Totuși, grâul trebuia cultivat și îngrijit. Poate că fusese alterat genetic. Patru pisici modificate genetic rămăseseră cu tribul; călătoreau, pe rând, pe gâturile Băieților. Un grâu ce putea rodi în sălbăticie părea mult mai folositor decât un șarpe cu cap de môtan.

Pe drum, Corbell zări canguri și struți care se deplasau rapid și păreau sperioși. O dată văzu în depărtare și o siluetă cu o lance, o formă alburie fugărind un struț. Cei doi dispăruseră repede.

Mai târziu în decursul aceleiași zile, Krayhayft descoperi urmele unui animal mare și tribul porni după ele. Spre apus, vânatul deveni vizibil: o matahală ce alerga în patru labe, iar la răstimpuri se ridica în două picioare ca să privească în jur.

Era un urs cu pielea galbenă și lipsită de blană, exceptând o coamă de păr alb și des. Un urs polar spân? Nu era însă pitic. Se răsuci către vânători și încercă să-i schilodească cu ghearele sale

mari, totuși se lupta cu niște *Homo superior* tineri și în plenitudinea forțelor. Băieții dansau în jurul lui, creștându-l cu cuțitele. Se luptă multă vreme după ce ar fi trebuit să moară din pricina sângelui pierdut.

În seara aceea, mâncară carne de urs, în vreme ce pisicozile vânau la marginea cercului de lumină aruncat de foc. Jupiter se zărea complet, portocaliu și dungat.

Corbell moțăia cu burta plină, când Ktollisp se așeză lângă el. Îi vorbi rar, pronunțând distinct cuvintele:

— Cânti în seara asta?

— Dacă am de ales, aș prefera să n-o fac.

— De acord. Ce voiai să spui cu cultivatul grâului?

— Pe vremea noastră, grâul nu creștea fără îngrijirea omului.

— Ca și Skatholtz, nu-ți descifrez bine chipul. Dacă asta e o istorie-de-distrat, ești priceput. Ne va părea rău să te pierdem.

— Cum să mă pierdeți?

Băiatul voia probabil să spună că și dikții mureau, mai devreme ori mai târziu, ca și pisicozile.

Ktollisp însă îi răspunse:

— Te pierdem când ajungem la dikți.

Corbell nu se gândise la așa ceva.

— Peste câte zile?

— Patru. Cinci, dacă ne oprim undeva să ne distrăm. O să-ți placă dikții, Corbell. Sunt bărbați și femei, care fac Băieți noi. Au un oraș și terenul din jur, dar nu sunt deștepți ca să repare mașinile. Ziua, noi reparăm ce se strică noaptea.

— Nu sunt deștepți? Totuși sunt aceeași... rasă ca voi. Capetele lor ar trebui să fie identice cu ale voastre.

— Au și ei *creier*, ceea ce se găsește în capete, dar n-au suficient timp. Noi nu le spunem cum să repare mașinile, iar ei nu trăiesc îndeajuns de mult ca să învețe și le pot avaria învățând. În plus, sunt pedepsiți dacă încearcă să plece. Așa că rămân în așezarea lor. Au nevoie de noi. Noi știm unde să-i găsim. Trebuie s-o știm pentru ca să aducem băieți noi în triburi.

— Ce se întâmplă cu... copiii care nu-s băieți?

— Cu *fetele*? Ele cresc. Cresc și unii dintre băieți. Noi îi alegem pe cei mai buni, cei mai inteligenți și mai puternici, câte unul din fiecare trib pentru fiecare an, și-i trimitem înapoi la diktă. Nu noi facem lucrul acela care le păstrează veșnic aceeași vârstă.

O selecționare a împerecherilor pentru obținerea de Băieți superiori... având și rolul de a-i pune la respect pe tinerii năbădăioși, în folosul superiorilor.

— Trebuie să fie mult mai multe femei decât bărbați, rosti Corbell.

— Îți place asta? rânji Ktollisp.

Corbell se simți amuțit de furie.

— Tu... glumești! În curând o să mor de bătrânețe! Nu mai pot procrea Băieți!

Înainte ca bărbatul să poată măcar icni, Ktollisp îl înșfăcă de păr și scoase cuțitul. Lovi scurt, retezându-i... o şuviță din păr și i-o arătă:

— Minciunile tale sunt pentru nou-născuți. Suntem ofensați, îi spuse. Despre asta ce spui?

Părul alb și subțire pe care-l ridicase în lumina focului avea tulpinile negre pe o lungime de aproape un centimetru.

Corbell icni.

Tribul îl înconjură. Probabil că ascultaseră toată conversația. Într-adevăr, păreau mânioși.

— Nici un dikt nu are părul așa, vorbi Skatholtz. Tu ai descoperit calea diktă de a trăi mult, ca Băieții – pe care noi o știm numai din istorii. Acum trebuie să ne spui ce este și *unde* este.

Corbell uitase complet graiul Băieților și răcni în engleză:

— Habar n-am!

Ktollisp îl pălmui.

Bărbatul încercă să se apere cu brațele.

— Stai, așteaptă! Aveți dreptate, *trebuie* să fi luat de undeva nemurirea diktă. Pur și simplu, nu știu de unde. Poate... poate că-i în ceva ce am mâncat. Dikții făceau o mulțime de manipulări genetice. Ei au creat pisicozile și grâul sălbatic. Poate că au făcut ceva ce dă nemurirea, ceva ce crește în Sarash-Zillish. Credeți-mă, nu știam că se-ntâmplă! Nu-mi pot zări propriul păr!

Skatholtz le făcu semn Băieților să rămână pe loc.

— Nu simțeau tinerețea revenind?

— Am crezut că... mă adaptam la viața-n aer liber. Am petrecut o sută treizeci de ani în anabioză, câte zece ani o dată... ani de-ai mei, nu de-ai voștri. Nu puteam ști dacă nu m-a afectat. Cunosco o bătrână care a căutat nemurirea diktă în toate orașele din *lume*. Dacă ea nu știe, eu cu atât mai puțin!

— N-am auzit de o asemenea bătrână. Bine, Corbell. Spune-ți istoria... Nu omite absolut nimic.

Îi fusese somn. Acum era speriat de moarte – și totuși istovit – și în această stare, Corbell relatează povestea vieții sale. De câte ori se oprea să-și tragă răsuflarea, Skatholtz traducea Băieților, lătrând fraze complicate.

Să le povestească unor sălbatici despre o gaură neagră din centrul galaxiei a fost mai ușor decât se așteptase. Pe de altă parte însă, reproducerea istoriei lui Mirelly fu obositoare. Băieții îl opreau deseori, întrebându-l despre detalii pe care ea nu le menționase, amănunte pe care nici măcar nu le remarcase în setea ei după nemurirea dictatorilor. Li se părea de neînțeles lipsa de curiozitate a femeii.

Întrebări: Ce mâncase Corbell? Ce băuse? Ce respirase? S-ar fi putut ca nemurirea să fie în baia din Orașul Unu? Fusese o greșeală să amintească de Fântâna Tinereții... totuși nu, dikții foloseau și ei băile...

Veniră zorile și bărbatul nu se opri din vorbit.

— Ar putea fi oricare dintre lucrurile pe care le-am încercat. Fructele, rădăcinile, carnea... Chiar și supă – mă refer la combinația mai multor ingrediente, plus căldura. Ce dracu, putea fi chiar apă din bazin!

Skatholtz se ridică în picioare și se întinse.

— Putem afla. Când ne întoarcem în Sarash-Zillish, o să luăm un dikt. Îi dăm drumul?

— Să plecăm? Corbell văzu că toți Băieții se sculau și-și pregăteau lucrurile. Te rog, nu! O să cad de oboseală!

— Ești mai puternic decât crezi, Corbell. Ai fost prea mult timp un dikt bolnav de vârstă.

Porniră.

Preeria acoperită cu grâu se întindea la nesfârșit. Poposiră ceva mai devreme, imediat după ploaia după-amiezii. Corbell se trânti pe solul umed și adormi imediat.

IV

Se trezi devreme. O pisicoadă se strecurase lângă pieptul său, căutând căldura și gâdilându-l. Miorlăi nemulțumită când bărbatul se rostogoli pe o parte. Mușchii lui suprasolicitați protestară și ei.

Focul se stinsese. Jupiter, alb cu o semilună subțire și roșie, lumina noaptea.

„Ei bine, am dat iar de bucluc”, se gândi Corbell. „Toți de pe planetă vor nemuirea dictatorilor, toți cred că eu o dețin și – pe jumătate – au dreptate. De ce o doresc Băieții? Poate că intenționează s-o distrugă. Ea reprezintă principala diferență dintre ei și dikți...”

Începu să mângâie pisicoadă, care se încolăci pe genunchiul său și toarse mulțumită.

„Ce poate fi? Dacă-i ceva comestibil, se găsește în Sarash-Zillish. În Orașul Patru am mâncat doar alimentele de la Mirelly. Să fie ceva diferit pentru bărbați și pentru femei? Ceva care pe bărbați îi face nemuritori, dar nu le afectează pe femei? Nu cred.”

„Deci în parc există ceva care deține nemuirea – o zeamă, un suc, poate sânge – și eu l-am înghițit. Ce a mâncat Mirelly când a cercetat Sarash-Zillish? Băieții nu mănâncă aproape deloc legume – iar vegetarienii nu consumă carne – dar Mirelly mi-a dat din toate, inclusiv fructe. Să fie insecte? *Eu* n-am pus gura pe așa ceva.”

„Aș afla, dacă aș putea s-o aduc în Sarash-Zillish. S-o urmăresc. Să văd ce nu consumă.”

În noaptea aceea, stelele erau strălucitoare. Cele câteva care nu pâlpâiau aveau o nuanță trandafirie – sateliții jupiterieni. Băieții dormeau departe de locul unde arsese focul. Un Băiat

rămas de pază privi atent când Corbell se ridică. Era Krayhayft, singurul cu fire albe în păr.

Mirosuri puternice asaltau nările lui Corbell. Izul pământului umed și al vegetației, mirosuri de tineri supraoameni care nu se spălaseră de mult, restul unei arome de carne friptă din care bărbatul nu mai apucase să mănânce; brusc, îl încercă foamea. Și la fel de brusc, se simți voios.

— Ce dracu mă tot plâng? șopti el, și pisicoada se opri din tors ca să-l asculte. Sunt tânăr! Dacă nimic altceva nu reușește, pot să fug de baborniță! Ar trebui să dansez pe străzi – dacă aș putea găsi o stradă.

Tânăr din nou! Asta însemna a doua oară. Dacă ar fi izbutit să afle cum anume se întâmplase, ar fi rămas tânăr tot restul vieții. Visul universal... Și chiar dacă n-ar fi reușit... surâsul i se șterse de pe chip. Acum avea de apărat cincizeci de ani – o jumătate de secol de viață pe care Norna i-ar fi curmat-o, dacă nu-i putea arăta Pomul Vieții din Sarash-Zillish.

Ceva cu un gust aparte? Totul avea un gust aparte, până și solul era diferit. Trecuseră trei milioane de ani de schimbări.

Oricum, era prea al dracului de simplu. Nemurire? Pe care s-o bei ca pe o limonadă? O injecție ar fi fost mult mai plauzibilă, dacă ar fi fost injectat cu ceva. Sau... sau o inhalase ca pe marijuana, în fumul lemnului unui copac ce fusese modificat genetic?

— Corbell? Admiri zorii?

Bărbatul tresări violent. Santinela se apropiase pe neauzite și se așeză lângă el. În lumina lui Jupiter, șuvițele albe sclipeau în părul Băiatului. Corbell fu surprins de abilitatea cu care se mișca: Krayhayft, care purta aprinzătorul de foc, Krayhayft-povestitorul.

— De câți ani trăiești?

— De douăzeci și unu, răspunse Băiatul.

— Destul de mult, comentă Corbell, amintindu-și că erau ani jupiterieni. Mă-ntreb de ce nu ești tu conducătorul?

— Vârstnicii învață să evite corvoada asta... și luptele ce o însoțesc. Skatholtz mă poate învinge. Iscusința în luptă are o limită superioară, iar puterea rămâne cea cu care te naști.

— Aha!

— Corbell, cred că ți-am găsit nava.

— Ce?

— Privește!

Băiatul întinse mâna spre orizontul nordic, unde în cenușiul dinaintea zorilor scânteiau câteva stele. Toate erau albastrii, mai puțin una care se vedea roz.

— Aceea poate fi un satelit, dar nu se mișcă. E nava ta?

— Nu. Nu știu încotro a plecat nava mea. Oricum, *Don Juan* nu era rotund, ci aducea cu o suliță groasă.

Krayhayft părea mai degrabă surprins decât dezamăgit.

— Atunci ce-i? Am văzut-o clipind ciudat. Nu se deplasează, dar în fiecare noapte e tot mai strălucitoare.

— Întregul sistem planetar e dat peste cap. Nu-ți pot explica. Bănuiesc că-i următoarea planetă de după Jupiter.

— Mi-ar fi plăcut să fie nava ta, șopti Krayhayft și rămase tăcut, privind parcă în transă punctul luminos.

Pisicoda lunecă de pe genunchiul lui Corbell și dispăru în grâu. Bărbatul zări alte două umbre asemănătoare furișându-se după ea.

Se auzi un mieunat puternic, urmat aproape imediat de un răget gros, ca o tuse.

— Alarmă! răcni Krayhayft.

Un animal cât un câine uriaș țâșni din grâu, năpustindu-se spre beregata lui Corbell. Bărbatul se azvârli în lateral. Văzu o lance înfigându-se în botul căscat, apoi Băieții se repeziră. Era un leu pitic, cu o coamă magnifică. Muri repede. Se putea să-l fi ucis chiar prima suliță.

Corbell se sculă, zguduit.

— Femela poate fi pe aproape.

— Da, încuviință Skatholtz și-i urmă pe ceilalți, care intraseră în grâu. Simțindu-se inutil fără armă, Corbell rămase locului.

După câteva clipe, zări o formă inertă pe poteca făcută de leu prin lan. Era un leș micuț, de culoarea cremei de zahăr ars. Celelalte pisicozi reveniseră lângă foc. Păreau neobișnuit de liniștite.

În zori, Corbell ajută doi Băieți să facă un foc mare. Înțelese motivul mai târziu, când alți patru apărură cu ouă de struț. Așezară ouăle pe jar, le retezară cu grijă vârfurile și amestecară conținutul cu cozile lăncilor.

Omletă! Cafeaua însă continua să lipsească.

Corbell porni sub razele trandafirii, simțindu-se bine. Pălmuiala reprezenta o amintire amară, la care se adăugau și câteva vânătăi, dar o asocia altei amintiri: pumnul lui Ktollisp ținând un smoc de păr alb cu rădăcini întunecate. Ah, dacă ar fi avut o oglindă! Nu era decât un sclav, dacă nu și mai rău. Însă era tânăr! Și, cu șansă, putea rămâne așa multă vreme.

Traversaseră un șir de stânci uriașe, erodate de vreme, cu aspect ciudat și având dimensiunile unor case. Acum terenul cobora lin... Skatholtz apăru lângă bărbat, vorbindu-i în engleză:

— Ce știi despre Fete?

Graiul Băieților avea un termen pentru „fată-copil” și un altul pentru „femeie dikta”, însă „Fată” era un al treilea cuvânt, cu o anumită emfază.

— Mirelly-Lyra mi-a povestit câte ceva, răspunse Corbell. Între Fete și Băieți exista o balanță a puterilor, care s-a dezechilibrat.

— După spusele ei, Fetele îi stăpâneau pe Băieți tot așa cum Băieții îi stăpâneau pe dikți.

— Nu! Fii atent: Fetele stăpâneau cerul și puteau deplasa planeta. Implicit, ele puteau controla clima. Puteau decide cât de departe să fie planeta de soare. De fapt, inițial, ele au mutat Pământul tocmai pentru că soarele devenise prea fierbinte.

Băieții îi stăpâneau pe dikți. Ei puteau acționa astfel încât să nu se mai nască Băieți sau Fete. („Interesantă inversare de roluri!”) În sine, asta nu înseamnă *foarte multă* putere, oricum nu pe o planetă suprapopulată unde toți se așteaptă să trăiască veșnic...

— Totuși ținuturile noastre erau mai puțin bogate! Așa spun istoriile!

— Mda. S-o privim din alt punct de vedere. Să zicem că Băieții îi lăsau pe dikți să se înmulțească precum iepurii – adică repede

de tot. Să zicem că ucideau majoritatea fetelor-copii și-i ascundeau pe cei mai mulți băieți-copii. Aceștia creșteau. Dacă se comportau corespunzător, căpătau nemurirea dikta. În felul ăsta, Băieții obțineau o armată... și le atacau pe Fete.

Terenul redevenise plat, dar în depărtare urca. Skatholtz tăcu o vreme, reflectând, apoi spuse:

— Istoriile noastre nu pomenesc așa ceva.

— Pentru că nici nu s-a întâmplat vreodată. Băieții nu puteau *hrăni* o astfel de armată. Ținuturile erau sărace. De aceea, balanța puterii a durat... cam câteva zeci de mii de ani de-ai voștri.

— Înțeleg... o parte. Nu sunt obișnuit să gândesc așa. Ce a intervenit? Fetele au pierdut cumva controlul.

— Așa e. Să fi fost clima de vină?

— Istoriile pomenesc de un mare dezgheț. Când a început pentru prima dată să crească vegetația pe pământurile noastre, Fetele au încercat să ni le ia. Dezghețul s-a petrecut atunci când ele deveniseră prea trufașe. În trufia lor, au pierdut un satelit, și cu el au pierdut și puterea.

— Au pierdut un *satelit*? râse Corbell. Cât adevăr mai pot conține legendele astea după... o sută de mii de ani?

— Noi trăim mult și ne amintim bine. S-ar putea să fi pierdut unele amănunte, dar nu adăugăm născoceli.

Începu o pantă ascendentă. În depărtare, bărbatul putea distinge un alt șir de stânci uriașe cu aspect topit.

— Un satelit... Mi se pare o prostie, totuși Peerssa mi-a zis că sateliții lui Jupiter nu-și mai respectau orbitele, însă asta nu-i ceva foarte straniu. Perturbațiile respective puteau fi pricinuite de apariția Pământului. A mai zis însă că Ganimede lipsește complet.

— Ganimede?

— Satelitul cel mai mare. La dracu, nu mai înțeleg!

— Ai spus că soarele e prea fierbinte, și că Regele Jupiter e de asemenea prea fierbinte.

— Iar climatul e dat peste cap, adăugă Corbell. Totul se rezumă la modificarea climei. Ea a dezechilibrat balanța puterilor. După aceea, Băieții le-au lichidat pe Fete.

— Noi avem istorii despre războiul acela. Despre arme ce loveau cu forța unui meteorit! Uite, chiar aici a izbit o asemenea armă.

Skatholtz făcu un gest în jurul său.

Traversau o depresiune circulară puțin adâncă, cu diametrul de vreo trei kilometri, mărginită de stâncile topite.

— Stai un pic, rosti Corbell.

Își lăasă povara de pe umeri și escaladă un bolovan înalt de șapte metri, cu o suprafață ciudat de uniformă. Acolo, în vârf, găsi linii de rugină roșie, alcătuind un „Z” imens: resturile unei grinzi.

— Astea au fost clădiri, strigă el. Probabil un oraș al Băieților.

— Când eram tânăr, mi-aș fi dorit astfel de arme, chicoti Skatholtz. Acum mă îngrozesc de ceea ce au făcut. Totuși, noi le-am distrus pe Fete.

— Și ele v-au lovit destul de tare.

Corbell coborî de pe clădirea topită. Porniră să alerge ca să ajungă din urmă tribul.

— Istoriile spun că ele ne-au distrus, vorbi Băiatul. Asta n-am înțeles niciodată.

O vreme, cei doi merseră în tăcere. În fața lor, restul Băieților flecăreau. De abia trecuse de amiază și era prea devreme pentru vânătoare. Foarte departe, un uriaș covor castaniu fugea din calea lor: mii de animale prea îndepărtate ca să poată fi identificate și prea multe pentru a le număra.

— În curând vom ajunge la marginea apei celei mari, rosti Skatholtz în graiul Băieților. Mai avem o zi de mers până la marginea aceea. Se numește... (Corbell află cuvintele pentru „țärm” și „ocean”.) Așezarea cea mai apropiată are o surpriză plăcută... Skatholtz folosi un alt termen necunoscut. Nu-ți pot descrie. Trebuie s-o plătim prin muncă.

— Bine.

În tinerețe, bărbatului nu-i plăcuse niciodată munca fizică. Dar cât de bine era să-și simtă iarăși mușchii lucrând!

— De ce am vorbit englezește?

— Pentru că trebuie să te cunosc. Trebuie să învăț când spui istorii neadevărate.

Corbell hotărî să nu protesteze.

— Mă intrigă pisicozile.

— De ce?

— În Sarash-Zillish, ele fac legea. Aici există fiare mai mari și mult mai violente. Cum pot supraviețui?

— Mai devreme sau mai târziu, sunt ucise de animalele de pradă. Până atunci, ne place să le avem în preajmă. Mai devreme sau mai târziu, totul moare – cu excepția Băieților.

— Până atunci, vă stăpâniți perfect furia. Printre dikți o să găsim pisicozi?

— Nu. Nu le lăsăm niciodată cu ei.

— De ce?

— Nu se obișnuiește.

Corbell nu mai insistă. Exista un amănunt despre care nu îndrăznea să întrebe deocamdată, dar pe care trebuia să-l afle. Cât de bine erau păziți adulții?

Așezarea dikta era cel de-al doilea loc unde avea să-l caute Mirelly. Nu putea rămâne mult timp acolo. În clipa când îi vedea părul negru, femeia urma să-i ceară nemurirea.

Și poate că ar fi reușit să i-o dea. Un test simplu... făcut cu atenție! Nu dorea ca Băieții să reteze Pomul Vieții!

V

La amiază ajunseră în așezare. Reprezenta o combinație ciudată de primitivism și futurism: un arc de băi, identice celei descoperite de Corbell în Orașul Unu, înconjurând pe jumătate o piațetă centrală, și fiind înconjurat la rândul său de case din lut și silozuri. Casele demonstau o largă varietate, totuși formau un ansamblu asortat. Privită ca un întreg, așezarea era minunată.

Bărbatul începuse să priceapă. Fabricile străvechi executau anumite tipuri de odăi în serie, ce puteau fi utilizate secole întregi de către Băieți. Pentru alte scopuri, ei își construiau singuri

adăposturile, dedicându-le atât muncă cât și ingeniozitate. Nu rămăsese surprins atunci când Krayhayft vorbi în numele tribului, denumindu-l „tribul lui Krayhayft”. Cel care răspunse în numele aşezării avea aceeaşi graţie stranie ca şi el, şi fire sure în părul lung şi bălai.

Munciră toată după-amiaza. Doi localnici îi însoţiră ca să-i supravegheze, răcnind comenzi răutăcioase. Folosind seceri primitive, Băieţii din tribul lui Krayhayft strânsesă grâul de pe câmp şi-l purtară în snopuri mari în piaţetă, până ce construiră o claie imensă şi locuitorii aşezării se declarară satisfăcuţi.

După seceriş, Băieţii alergară chiuind spre băi. Corbell îşi aşteptă nerăbdător rândul. Parcurse un ciclu integral: baie, aburi, saună şi iarăşi baie, de data aceasta pornind şi sistemul de masaj subacvatic. Când ieşi, se lăsase întunericul. Începea cina.

„Surpriza” promisă de Skatholtz consta, desigur, în pâine. Mai multe produse de panificaţie, plus carne de iepuri, vânaţi de localnici. Corbell măncă din toate sortimentele. Gustul pâinii îi trezi nostalgia şi ochii îi erau umezi când Ktollisp termină de cântat versiunea proprie a cântecelului „Porumbeii primejdioşi din parc”.

Totuşi pâinea îl surprinse mai puţin decât cabina de teleportare aflată într-unul din capetele semicercului de băi. Simţi un fior... totuşi Skatholtz ştia că el le cunoştea modul de funcţionare. Când Krayhayft începu una din lungile sale istorii, bărbatul îl căută pe Skatholtz şi-l întrebă despre rostul cabinei.

— Te gândeai să ne părăseşti prin *prilatsilă*? rânji Băiatul cel slăbănog.

— Nu chiar.

— Bineînţeles că nu. Ai ghicit corect. Aşezarea de aici schimbă grâul pe alte sortimente de pâine din tot continentul.

— Nu credeam că *prilatsila* poate acţiona la distanţe atât de mari.

— Ținutul este traversat de un şir de *prilatsile*, dispuse la distanţele convenite. Crezi că în caz de urgenţe, ne-am deplasa pe jos? Priveşte! Desenă un cerc neregulat – Antarctica – şi un

simbol al păcii în interiorul lui. Dacă ar exista motive întemeiate de călătorie, există liniile acestea de prilatsile. După epoca Fetelor, ele au mai fost folosite de patru ori... sau de mai multe ori, dacă s-au pierdut din istorii. Le verificăm regulat, păstrându-le în stare de funcționare.

Corbell nu mai puse și celelalte întrebări care-l frământau. Spera că nu va fi necesar să se folosească de prilatsilă. Constituia un mijloc prea evident și era probabil păzită.

Dimineața, când tribul plecă, luară pâini în ranițele lor făcute din țesătură. Avusese loc și un schimb – trei dintre Băieții lui Krayhayft rămăseseră în așezare, fiind înlocuiți de trei localnici. Nimeni nu comentase acest lucru, și Corbell trebui să examineze atent chipurile ca să se convingă de substituie.

Lanurile de grâu dispăruseră. Cale de aproape treizeci de kilometri, terenul cobora treptat, dispărând în cețuri. Aici nu creșteau decât tufe uscate și lăstăriș. În dreapta drumului se zăreau mai multe siluete cu muchiile precis conturate, singurele proeminente ale solului plat și sterp.

Deși natura crea uneori forme regulate, cu aspect artificial, Corbell întrebă ce anume erau siluetele.

— Sunt într-adevăr construcții artificiale, îi răspunse Skatholtz. Le-am mai văzut și înainte. Nu știu ce sunt... dar ce-ar fi să ne uităm mai de aproape? Unii Băieți nu le cunosc.

Tribul făcu un ocol. Formele crescuseră în dimensiuni. Unele erau răsturnate pe o parte, dezagregându-se. Cea mai apropiată își păstra însă poziția verticală cu baza îngustă înfiptă ferm în sol. Băieții se opriră sub un uriaș perete curbat ce se ridica deasupra capetelor lor.

— Sunt vapoare, spuse Corbell. Transportau oameni și mărfuri peste apă. Ce caută atât de departe de ocean?

— Poate că odată aici era oceanul.

— Mda... așa-i. Când Pământul a devenit foarte fierbinte, o mare parte din oceanul planetar s-a evaporat. Deci aici a fost cândva platforma continentală.

— Se potrivește cu ceea ce spun istoriile, interveni Krayhayft. Ai idee ce puteau transporta?

— Ar fi multe posibilități. Se poate intra?

Nu înțelese ce voia să facă Krayhayft când își scoase aprinzătorul de la brâu, fiindcă altfel l-ar fi oprit. Băiatul răsuci un buton de pe instrument și-l îndreptă spre peretele ruginit.

Metalul se înroși. Corbell nu spuse nimic – era deja prea târziu. Privi raza albastră și subțire scuișând foc până ce Krayhayft decupă o ușă largă.

Placa de metal se prăbuși, urmată de tone de noroi. Milenii de praf și apă de ploaie... Băieții porniră în susul pantei noroioase, glumind între ei, și Corbell îi urmă.

Cala era un singur compartiment gigantic, lipsit de pereți despărțitori. Corbell adulmecă atent, totuși nu simți nici un iz al fostei încărcături. Fusese țigăi? Sau ceva mai exotic? Ori pur și simplu pământ, pentru înghețatele orașe antarctice? Pământul putea să fi slujit și drept lest, cala neavând nevoie de pereți despărțitori...

Surpriza îl aștepta pe punte și deasupra acesteia. Catarge! Aici nu aveau ce căuta mateloții oameni. Erau pur și simplu reminiscențe ale catargelor vechilor corăbii cu pânze, pe care se întindeau cabluri ce ajungeau la o carcasă uriașă, la provă. Sub aceasta existau motoare, vinciuri și un calculator.

Bordajul părea neatins de vreme, la fel și catargele. Însă timpul transformase calculatorul într-o masă informă de resturi. Păcat! Fusese la fel de mare ca ordinatorul lui *Don Juan*, care adăpostise personalitatea lui Peerssa. În mod clar, le-ar fi putut spune multe...

Pătrunseră în pâcla care-i înghiți.

Corbell auzea bubuiturile regulate, pe care nu le putea identifica. Apoi, pe neașteptate, ajunseră lângă ocean. Talazurile vuiau și plescăiau, lovind țărnel stâncos.

Se odihniră. După aceea, în timp ce unii căutau ierburi pentru foc, trei Băieți intrară în valuri, cu lănci și frânghii. Părea

atrăgător, mai ales că apa nu putea fi rece. Totuși Corbell îi văzuse pe Băieți vânând, și se întrebă ce fel de pradă cu colți ascuțiți îi aștepta.

Numai doi se întoarseră. Ieșiră pe mal, cu funia întinsă îndărătul lor, și se prăbușiră gâfâind zgomotos, pe când ceilalți trăgeau vânatul din apă. Scoaseră un rechin de patru metri. Al treilea Băiat nu mai apăru.

Lui Corbell nu-i venea să creadă. Cum puteau niște nemuritori să fie atât de indiferenți față de propriile vieți?

Deși abătuți, Băieții nu ținură nici o ceremonie oficială. În seara aceea, Corbell mănca doar pâine. Nu avea chef de carne de rechin. Văzuse ce conținuse stomacul acestuia.

Adormi târziu, frământat de gânduri. Fusese bătrân, tânăr și de vârstă mijlocie, într-o ordine lipsită de rațiune. Cu puțin noroc, avea să *rămână* tânăr. Se luptase pentru viața lui și pentru modul său de a trăi împotriva puterii imense a Statului; nu abandonase niciodată, indiferent de motiv.

Oare Băieții se plictisiseră de prea multă viață?

Nu se îndoia că puteau realiza roboți care să vâneze rechini. Fabricile care construiau în serie dormitoare, băi și cabinete constituiau dovada lenei lor; rămâneau însă niște indivizi cu o inteligență sclipitoare. Atunci de ce mai existau rechini aici? Îi păstrasera conform tradiției? Pentru a-și dovedi curajul?

Dimineața, Băieții erau la fel de voioși ca totdeauna. Pe după-amiază ajunseră la dikți.

CAPITOLUL ȘAPTE

Dictatorii

I

Orașul Șase, Orașul Dikta apăru mai întâi sub forma unei dungi întunecate de-a lungul țărmului, după aceea ca un zid lung de aproape un kilometru, orb cu excepția unei verande scunde din sticlă, situată deasupra mijlocului său. Așezarea își arăta spatele.

După ce ocoliră zidul, Corbell văzu și fațada. Orașul era de fapt o clădire cu patru nivele, lungă de opt sute de metri și cu lățimea unui hotel de lux. Fațada ei era orientată către nord, spre soare și ocean, fiind presărată cu nenumărate ferestre, balcoane și arcade. Între oraș și apă se afla un zid mai puțin înalt, în formă de semicerc, peste care se zăreau vârfurile de copaci: o grădină.

Dikții ieșiseră printr-o arcadă din peretele grădinii și acum așteptau. Erau câteva zeci.

Niciodată orașul n-ar fi putut să fie acoperit de un dom. Nu avea forma corespunzătoare. Fusesse probabil construit mai recent, special pentru a-i adăposti pe adulți, după ce Antarctida devenise o seră iar apele dezgoliseră platforma continentală. Dunele fuseseră acoperite cu pământ și împrejmuite cu ziduri împotriva vânturilor. Singurele surse de hrană pe o rază de câțiva kilometri le reprezentau oceanul și micuța grădină.

Corbell se gândi că avea să fie greu să plece de acolo.

Vreo două sute de dikți așteptară până ce Băieții ajunseră la câțiva metri de ei, timp în care Corbell numărase doar șapte bărbați

în mijlocul femeilor. Apoi, toți simultan, adoptară poziția umilinței. O menținură, iar Krayhayft păși în față.

— Am venit să vă reparăm mașinile, zise Băiatul, și să-i luăm pe băieții-copii.

— Bine, rosti un dikt.

Avea barbă albă și un păr alb, curat și cârlionțat, lung până la umeri. Abandonă poziția umilinței, îndreptându-se, imitat și de ceilalți... și acum Corbell fu impresionat de aspectul de sănătate generală și de demnitatea lor. Nu se comportau ca niște sclavi; umilirea nu era decât o formalitate. Se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă el nu ar fi adoptat-o, instinctiv, în ziua întâlnirii cu Băieții. L-ar fi putut ucide, socotindu-l un evadat din acest oraș.

Toți dikții îl priveau pe el...

Krayhayft le remarcase obiectul atenției. Vorbi mult, cu glas autoritar. Corbell nu înțelese chiar totul, dar era o versiune condensată a istoriei fostului rammer/arhitect. Zborul spațial, lunga călătorie, câteva fraze complicate ce se puteau referi la dilatarea relativistă a timpului; fuga de Mirelly-Lyra... totuși nici o referire la motivațiile bătrânei nebune. De asemenea, nici o referire la nemurirea dikta. În privința respectivă, Corbell era sigur – ciulise atent urechile.

Șeful dikților ascultă și râse; era extrem de încântat. Când relatarea luă sfârșit, făcu un pas înainte și rosti:

— Bun sosit în refugiul nostru, Corbell. Vei avea lucruri interesante să ne povestești. Eu mă numesc Gording. Vorbesc îndeajuns de rar ca să mă înțelegi?

— Mă bucur să te cunosc, Gording. Am multe de învățat de la voi. Da, te pot înțelege.

— Atunci, ni te alături deseară? Aici putem crește mulți copii. Suntem curioși cum vor arăta copiii tăi.

— Sunt... Corbell își pierdu glasul.

Femeile îl examinau și șușoteau între ele. Nu comentau doar abundența părului, deși până și ele erau pe jumătate pleșuve. Atenția le fusese atrasă de cele două culori ale acestuia: alb și castaniu. De aceea, întârzierea răspunsului său părea o grosolănie.

— Sunt fericit că mă acceptați pentru acest scop important, încheie el.

În realitate se simțea nervos. Brusc, devenise extrem de conștient de corpul lui aproape nud. Dikții erau complet goi.

Una din femei – părul ei lung și negru începuse să aibă fire sure – rosti:

— Trebuie să fi trecut mult timp de când ai făcut copii cu o femeie.

Corbell râse și împărți la doisprezece.

— Un sfert de milion de ani.

Următoarea întrebare iscă chicoteli. Corbell clătină încet din cap.

— S-ar putea să fi uitat cum anume se face. Există o singură cale de-a verifica.

Îi ajută pe Băieți să-și ridice tabăra.

Un pâlț de arbori ocupa centrul grădinii semicirculare înconjurată de zid, care era mult mai îngrijită decât jungla din Sarash-Zillish. Băieții se instalară sub copaci și făcură foc cu lemnele aduse de dikte.

— Te poți duce la ei, îi spuse Skatholtz, dar nu trebuie să le pomenești de nemurirea dikta.

Părea să nu se gândească la faptul că putea să nu fie ascultat.

— Dar părul meu? E clar că l-au remarcat.

Băiatul înălță din umeri.

— Ești un tip vechi de dikt, din epoca dinaintea istoriilor. Le poți zice că pe vremuri toți dikții aveau părul ca al tău. Dacă vreunul dintre ei află ceea ce știi, mințile lor vor fi... tot ceea ce cunosc le va fi luat.

— O să-mi țin gura.

Skatholtz încuviință din cap și-i făcu semn să plece.

Ideea unei orgii sporea nervozitatea lui Corbell. Cu trei milioane de ani în urmă, încercase să se culce cu o femeie, în dormitorul Statului, în seara dinaintea plecării pe Lună ca să se imbarce pe

Don Juan. Ochii care-l examinaseră atunci îl aduseseră în stare de impotență. Același lucru se putea întâmpla și în noaptea aceasta.

Totuși, *acum* avea o semi-erecție.

Parterul Orașului Dikta se compunea dintr-un șir de încăperi publice lungi, fiecare îndeajuns de încăpătoare pentru două sute de persoane. Una din acestea era sala de mese, care prezenta detalii specifice cantinelor. La capătul unei tejghele, Corbell găsi tăvi și tacâmuri; o duzină de femei și un bărbat găteau hrana la cazan și o serveau șirului ce trecea prin fața lor. După ce mâncau, alții le luau locul. Diferențele erau totuși stranii: Unicul tacâm era o lingură mare din plastic, cu una din margini zimțată, ca să poată tăia, iar tăvile metalice pluteau la nivelul coatelor, coborând puțin sub greutatea mâncării.

Hrana se constituia din numeroase legume gătitе în feluri complicate, cu foarte puțină carne; din punctul acesta de vedere, aducea cu bucătăria chinezească. Gording îl însoți pe Corbell peste tot. Mesele erau de mărimi diferite, de la cele pentru patru persoane până la cele la care puteau lua loc doisprezece oameni. La o masă de șase persoane, împreună cu Gording și patru femei, Corbell izbuti să urmărească destul de bine conversația.

Îl întrebară despre părul lui. Răspunse așa cum îl învățase Skatholtz, exprimându-și surpriza față de părul lor monocromatic și pe cale de dispariție. Poate că îl crezură.

Privindu-i mai de aproape pe dikți, observă că, aidoma Băieților, aveau o piele albicioasă, aproape străvezie, însă restul trăsăturilor erau distincte și normale pentru oameni: nasuri turtite sau înguste, buze late ori subțiri, sprâncene stufoase sau ochi oblici – ori ambele – corpuri voinice și aparent invulnerabile, sau zvelte și fragile...

— Vitamina D?

Vorbise cu glas tare și toți îl priviră întrebători.

— E doar o teorie, încercă Corbell să explice. Cândva toți dikții erau mai degrabă bruneți – atunci când soarele era puternic și fierbinte. Unii dintre ei au plecat spre nord, unde era atât de frig încât au fost nevoiți să se acopere, ca să nu moară.

Comesenii zâmbeau neînțelegători, dar el continua încăpățânat:

— Pielea noastră sintetizează din lumina soarelui ceva de care avem nevoie. Când dikții se acopereau ca să se încălzească, pielea lor trebuia să lase să răzbată mai mult soare, altfel mureau. Cei plecați în nord, strămoșii mei, au căpătat o piele mai deschisă la culoare. Cred că același lucru s-a întâmplat și cu voi, după ce soarele a devenit roșu.

Ei continuau să surâdă, însă Gording îi răspunse:

— „Bruneți“... Istoria ta e ciudată, totuși pielea noastră produce un element chimic necesar vieții – *Kathope*.

— Dar cum supraviețuiți în noaptea cea lungă?

Noaptea respectivă dura aproape șase ani!

— Cu semințe de *Kathope*. Le presăm și extragem ulei.

Evadarea din Orașul Dikta ar fi trebuit să fie mai lesnicioasă în decursul lungii nopți, când toți Băieții se adunau în Sarash-Zillish. Însă fugarii ar fi trebuit să care provizii din semințele acelea... da, iar Băieții ar fi distrus planta respectivă dacă o descopereau crescând în alte părți decât aici și în Sarash-Zillish. Corbell începea să-și facă griji. Poate că *într-adevăr* intrase în capcană.

Se interesă despre festivitățile care aveau să urmeze.

— Facem dragoste în grup, îi spuse T'teeruf.

Riscând o apreciere, fata avea în jur de șaisprezece ani, cu fața în formă de inimioară, cu ochi mari și expresivi, gura plină și făcută pentru râs, iar părul încolăcit într-un coc. Până și ea era pe jumătate pleșuvă.

— Asta-i singura noastră plăcere pe care Băieții n-o pot nici măcar înțelege. Făcutul dragostei, și nașterea. Plecă ochii, cu sfiiciune: Eu n-am născut.

II

Sala de orgii (cum altfel s-o denumească?) apăruse ulterior. Se părea că Băieții nu se gândiseră la așa ceva, atunci când clădiseră Orașul Dikta. Dikții se îngrijiseră să repare lucrurile, construind pe acoperiș un fel de simbol al infinitului compus din douăsprezece dormitoare-tip. Acestea fuseseră dispuse astfel încât să formeze două cercuri adiacente, împărțite fiecare în șase sectoare circulare,

având două săli de baie comune tuturor. Dărmaseră pereții interiori. Micile toalete ce aparțineau dormitoarelor își menținuseră ușile (cel puțin atâta intimitate mai respectau!), nu însă și dulapurile, iar cabinele de teleportare dispăruseră complet. Firesc...

Când Corbell își făcu apariția, dikții se găseau pe toate suprafețele orizontale, paturi, canapele și măsuțe, și alții veneau mereu. Vreo șase femei îi făcură gesturi de invitație de pe un pat. Corbell acceptă.

Nervozitatea îi dispăru iute. Salteaua hidraulică și formele calde de femeie erau ca niște perne, alcătuind un tot încântător. Din politețe, și fiindcă se găsea chiar lângă el, făcu întâi dragoste cu o femeie mai în vârstă. Aceasta nu-și manifestă dezamăgirea, totuși Corbell știa că fusese prea grăbit. După atâta timp, să se grăbească... și cu toate acestea, i se păru o victorie măreață.

— Renunțasem pentru totdeauna, îi spuse femeii și-i mulțumi din ochi.

Acum se bătu cu pumnii în piept, lansă Provocarea Gorilei și alese o femeie cu pronunțate trăsături orientale și mâini calde și iscusite. De data aceasta, dură mai mult și fu mai bine. Semi-calviția femeilor le conferea un anume exotism. Toate aveau sânii aproape identici – largi în diametru, turtiți, dar fermi chiar și la cele bătrâne.

Îl chestionară asupra senzațiilor încercate. Corbell întâmpinase dificultăți până și cu soția lui în analiza propriilor reacții și situația se repeta acum. Ele îl descoseau delicat, cu întrebări și degete mângâietoare, explorându-i sistemul nervos străvechi și povestindu-i despre plăcerile lor.

Li se alătură un bărbat mai tânăr. Două femei plecară, fiind înlocuite de altele. Corbell o scărpină pe T'teeruf pe spinare, în timp ce fata se acupla cu celălalt bărbat. Oare lui îi ajungea pentru noaptea asta?

Evident, nu...

Bărbatul își folosea mâinile și degetele mari ale picioarelor, încercând să satisfacă cinci femei simultan, amintindu-i lui Corbell de vechi tablouri indiene. Egocentric! Totuși părea corect, judecând după proporția dintre numărul femeilor și al bărbaților.

Când îi veni inspirația, Corbell încercă pozițiile respective. Necesitau destulă concentrare... iar el n-avusese nici parte de antrenamente. Era nesigur, puțin stângaci...

Una din femei se interesă asupra motivelor stângăciei. El îi povesti. Un bărbat cu o femeie... monogamie... inexistența nemuririi copiilor... Chipurile din jur căpătară imobilitatea măștilor și femeia schimbă subiectul.

Corbell de abia își dădu seama. Îl îmbătau hormonii ce-i clocoteau în sânge. Îl privi pe celălalt bărbat împreună cu două femei și încercă să priceapă ce anume făceau, însă nu distingea decât un vălmășag de brațe și picioare.

— Unele lucruri s-au pierdut, îi spuse T'teeruf cu un ton plin de regrete. Poziții folosite în imponderabilitate... Acum au rămas doar în istorii.

Corbell se apropie de saună (ticsită) și de bazin (ticsit). Apa fierbinte vălurea de curenții subacvatici și de mișcările unei perechi aflate în capătul opus: Gording și femeia mai în vârstă, prima pe care Corbell o posedase după ieșirea din stadiul de vafă. Femei cu pielea udă se atinseră de el. Începură să se joace, stropindu-se cu apă, apoi se potoliră. Corbell și o tânără cu păr auriu făcură dragoste, stând turcește, față în față, în bazin.

Abia atunci își ridică privirea și-i văzu pe Băieți: vreo șase, așezați pe marginea unui puț de ventilație, cu picioarele atârându-le spre bazin. Discutau între ei, privind spectacolul. Ktollisp îl zări pe Corbell și-i făcu un semn cu mâna.

Ochii fetei îi urmăriră pe ai lui Corbell, apoi coborâră lipsiți de interes. Perfect, pe ea n-o deranja... Bărbatul flutură brațul spre Băiat.

În dormitorul din Orașul Unu existase o veche bandă video, cu două cupluri demonstrând poziții sexuale. Chiar și atunci, Corbell simțise prezența unor spectatori. Acum știa. Spectatorii existaseră, înapoia măsuței pentru cafea: Băieți sau Fete privind dikți împrumutați, sau chiar (cât de veche putea fi înregistrarea?) Băieți și Fete laolaltă, înaintea mării sciziuni.

Elanul orgiei se mai potolise. Acum, jumătate din locuitorii orașului se adunaseră pe paturile, canapelele și măsuțele dintr-un

cerc de dormitoare, punându-i întrebări lui Corbell. Treptat, auditoriul se rări: unii plecară definitiv, iar alții, câte doi-trei, treceau în cealaltă jumătate a complexului, revenind mai târziu. Corbell vorbea fără oprire. Primul om care văzuse sfârșitul universului își găsisese în sfârșit spectatorii. Se simțea euforic!

Deodată începu să caște, fără să se poată stăpâni.

Nu, odăile acestea nu erau folosite pentru somn. Se dormea într-o sală de la parter. Gording se oferă să-l conducă. Aerul proaspăt îi răcori trupul încins și-i limpezi mintea. Stelele se zăreau ușor încețoșate. Diktul îi arătă o luminiță trandafirie fixă, în nord.

— Corbell, te-ai întors recent din spațiu. Ce este aceea?

— O planetă, oarecum similară lui Jupiter. N-ar trebui să se găsească acolo, dar asta e...

— Strălucirea îi sporește în intensitate, totuși nu se deplasează pe fundalul celorlalte stele.

— Asta îl nedumerea și pe Krayhayft. („Este mai strălucitoare, nu?”) Uite ce-i, acum mă simt prea obosit să mă gândesc.

Adevăratul dormitor aducea cu o seră, a cărei podea era o iarbă înaltă, deja acoperită de trupuri. Gording și Corbell găsiră un spațiu gol, se întinseră și adormiră.

Îl trezi soarele care strălucea prin pereții de sticlă. Pe iarbă mai dormeau doar patru femei, ghemuite. Restul dispăruseră.

Pe când era mult mai tânăr visase despre nopți cum fusese cea trecută. Bineînțeles, fără capete pleșuve. Și ce dacă? Avea noroc că-l considerau *om*. Din fericire, și el îi putea vedea tot ca oameni. Trupurile nu li se schimbaseră mult. Mințile înregistraseră modificări mai importante: păreau genii... dar în același timp erau placizi în sclavia lor.

Dacă ei nu se eliberaseră de Băieți în decursul atâtor eoni, cum o putea face Corbell? Bărbatul își aminti că exista un răspuns posibil... care trebuia testat.

În tabăra Băieților se desfășura o ceremonie. Opt dikți (probabil că număraseră greșit ieri) prezentau tribului cinci băieți-copii. Acum Krayhayft preluase îndatoririle șefiei. Ceilalți Băieți priveau solemn. Trei purtau pisicozi înfășurate în jurul gâtului.

Corbell decise să nu li se alăture. Ocupă o poziție izolată și păstră tăcerea. Avea să se ivească și o ocazie favorabilă lui.

Copiii aveau între cinci și șapte ani. Erau impresionanți, dar și teribil de mândri. Gording îl numea pe fiecare dintre ei, și-l descria: puterea, realizările, obiceiurile bune și cele rele. Pentru un moment, Corbell crezu că unul dintre copii era respins, ceea ce nu se potrivea deloc cu ipotezele sale. Apoi își dădu seama că fusese respins *numele* băiețelului. Acesta căpătă un altul.

Ceremonia se încheie în mod brusc. Băieții-copii rămaseră cu Băieții, iar dikții plecară, discutând între ei. Krayhayft i se adresă lui Corbell:

— Cunosc mersul și privirea asta.

Corbell se apropie de el.

— Mersul denotă folosirea unor mușchi în feluri neutilizate până acum. Știu ce înseamnă și zâmbetul luminos și ochii înroșiți.

— Ai dreptate, rânji bărbatul.

— Te-ai distrat?

— N-o s-o știi niciodată.

— Așa-i. Unii dintre copiii pe care-i luăm încearcă să fie cei mai buni, ca să poată fi dikți. Îți vine să crezi așa ceva?

— Sigur că da. Ție nu?

— Nu contează, se strâmbă Krayhayft. Eu n-am fost cel mai bun în nici o privință. Ardeam mâncarea... Nu ocheam vânatul... Nu-mi place să-mi amintesc lucruri atât de vechi. Țin minte că voiam acasă. Ce știe un puști de un an care-i diferența între a trăi cinci-șase ani și a trăi veșnic?

— Și sexul?

— Ce știe un puști de un an despre sex? Sau ce știe un Băiat despre sex? El poate doar privi. Brusc, Krayhayft surâse: Azi noapte a fost prima dată când am văzut...

Își bătu pieptul cu pumnii, răcnind melodios.

— O luasem puțin razna.

— Mi se pare normal.

— Ce se va întâmpla în continuare? Cât timp rămâneți aici?

— Dacă trebuie reparate mașini, mai rămânem. Dacă nu, plecăm mâine. Trebuie să ne întâlnim cu multe triburi – să le anunțăm că Sarash-Zillish e pregătit.

Timpul se reducea pentru Corbell, totuși nu îndrăznea să se grăbească. Deocamdată nu avea absolut nimic de făcut, iar toți ceilalți erau ocupați.

La etajul întâi, Băieții demontaseră ceva ce putea fi un generator de forță. Nu-l lăsară să se apropie de secretele lor.

În altă odaie, femeile țeseau veșminte extraordinar de frumoase și viu colorate.

— Pe durata nopții lungi ne îmbrăcăm, îi explică una, dar refuză să-l învețe să țese. Firul îți poate reteza degetele.

— Este atât de rezistent?

— Ce rost ar avea să facem haine mai puțin durabile?

Corbell fură un mosor de ață, dar după câteva clipe îl puse la loc. Ar fi reprezentat o coardă perfectă pentru sugrumat, însă unde o putea ascunde?

Ajunse în bucătăria/sală de mese. Servi mâncare și-i privi pe bucătari. Cândva fusese destul de priceput în arta gătitului, totuși nici un individ cu capul pe umeri n-ar fi încercat să folosească bucătăria altcuiva fără s-o cerceteze mai întâi. Iar descoperirile nu erau deloc încurajatoare. Ustensilele de menaj și măsurile erau, desigur, nefamiliare, însă același lucru se putea afirma și despre alimentele de bază și mirodenii. Dacă intenționa să lucreze aici, trebuia să reînvețe să prepare mâncarea.

După-amiază, o femeie se oferă să-i ia locul la teigheaua de servire. Privindu-l atent, rosti:

— Ești nefericit.

— Da.

— Mă numesc Charibil. Te pot ajuta?

Corbell nu-i putea spune toate problemele lui:

— Nu mă pricep cam la nimic din ce-i pe aici.

— Bărbații nu trebuie să muncească, dacă nu doresc. Tu ai o aptitudine utilă. Poți spori varietatea trăsăturilor noastre.

Zestrea lor genetică era într-adevăr sărăcuță, cu toate că exista destulă varietate. Deși de statura lui Corbell, Charibil avea ochii oblici și trăsăturile delicate ale unei orientale. Uniformitatea se releva însă prin pielea palidă, sânii lați și turtiți, craniul pe jumătate chel și cocul negru de păr cârlionțat, trupul subțire...

Brusc, femeia sări în picioare.

— Haide în sala de orgii, Corbell. Trebuie să te înveselești! Te afectează despărțirea de tribul tău? Sau teama de bătrâna diktă și psibici?

— De fapt, toate astea. Ai dreptate, trebuie să-mi ridic moralul.

Greșise, crezând că urma să fie singur cu Charibil. Pe drum, femeia își chemă trei prietene și una dintre ele li se alătură; apoi o blondă micuță se invită singură, și până ajunse în complexul dormitoarelor, pe Corbell îl însoțeau patru femei. Mai erau și alții acolo: un bărbat și o femeie care păreau că doresc să fie singuri. Pe neașteptate, femeile îl prinseră pe arhitect de brațe și picioare și, legănându-l prin aer, îl azvârliră, chicotind la auzul strigătului său de surpriză.

Suprafața pe care ateriză se deformă elastică, apoi încă o dată când diktele săriră alături de Corbell. Începu să râdă cu ele, dar hohotele i se opriră în gât.

Deasupra patului exista o oglindă!

Era *imposibil* să n-o fi observat în noaptea trecută... și totuși n-o observase. Toate celelalte paturi aveau deasupra lor sculpturi mobile. Femeile simțiseră ceva? Corbell o trase pe Charibil spre el, se rostogoli pe spate cu ea deasupra... și-și privi chipul.

Păr lung, alb și rar, continuând dintr-un centimetru de tulpini șatene, formând cea mai stranie coafură pe care o zărise vreodată... Cute în jurul colțurilor gurii și ochilor... Vedeau o versiune zveltă, musculoasă, de vârstă mijlocie, a unui individ binecunoscut lui: un anumit criminal împotriva Statului, căruia i se spălase creierul.

Femeile îi observaseră încordarea. Îl întoarseră și-l masară. Treptat, frământarea mușchilor se transformă în mângâierile a opt mâini... și Corbell, spre propria-i uimire, fu sedus de două ori. Simțea că se îndrăgostește de patru femei – un lucru imposibil

pentru Corbell I. În melancolia post-coitală, bărbatul înțelese în sfârșit că Corbell murise...

Își alungă gândurile prin întrebări.

— Nu, nu toate nopțile sunt ca azi-noapte, îi explică Charibil. Bărbații s-ar plictisi de noi. Azi-noapte a fost ceva special. De cinci zile scurte, nu mai venisem aici. Ne place să le oferim Băieților un spectacol bun.

— De ce?

— De ce? Păi, chiar dacă ei ne conduc și trăiesc veșnic, există o satisfacție de care nu se pot bucura niciodată!

„*Puteți trăi veșnic!*” Îi stătea pe vârful limbii... dar zise altceva:

— Ce fac bărbații când nu sunt aici sus? Adică, dacă nu muncesc...

— Iau hotărâri. Și... ia să vedem: Privatht este bucătarul nostru cel mai bun... Gording se ocupă de toate problemele Băieților – chiar acum este cu ei... Charloop face obiecte care să-i învețe și să-i distreze pe copii...

— Gording este în tabăra Băieților?

— Da, au ceva important și secret de discutat. N-ar...

— Trebuie să merg și eu.

Corbell se rostogoli din pat. Dacă Gording și pisicozile erau laolaltă, atunci trebuia și el să ajungă acolo.

— Iertați-mă dacă-s nepoliticos, dar e ceva mult mai important decât vă pot spune.

Plecă, auzind înapoia lui chicote cristaline.

III

Soarele cobora în amurg. Băieții și băieții-copii frigeau un pește imens pe jar. Ktollisp le spunea o istorie. Copiii se distrau cu doi șerpi îmblăniți, indolenți. Corbell se uită la părul alb al lui Gording.

Îi zări pe Gording, Krayhayft și Skatholtz la oarecare distanță de grupul principal. Vorbeau în graiul Băieților – atât de rapid, încâ Corbell nu-i putea înțelege. Pricepu doar termenul pentru „Fete”, apoi cuvântul său: „Ganimede”. Și văzu a treia pisicoadă, ghemuită într-o spirală portocalie pe o stâncă, înapoia lui Skatholtz.

— Perfect! strigă Gording zărindu-l. Sursele cunoștințelor tale sunt cu totul diferite de ale noastre.

— Corbell nu prea pricepe implicațiile, pufni Krayhayft.

— Gording are dreptate, interveni Skatholtz. Corbell, într-una din istoriile noastre există o afirmație lipsită de înțeles. E vorba de relatarea războiului dintre Fete și Băieți. Undeva, se spune că cele două părți s-au distrus reciproc.

Corbell se așează lângă Băiat, încrucișându-și picioarele.

— Să existe vreo legătură cu planeta deviată de pe orbita ei?

— Exact la asta ne gândeam – la punctul acela care sporește în luminozitate, fără să se deplaseze pe fundalul stelar. Tu înțelegi ce ar putea însemna?

Bărbatul crezuse că punctul luminos era gigantul gazos pe care i-l arătase Peerssa; totuși nu constituia unica ipoteză. Dacă ceva de pe firmament își intensifica strălucirea, rămânând nemișcat... oare se apropia, fără deviații laterale?

— O să ne izbească!

— Cam așa ceva, încuviință Skatholtz.

Era însă monstruos de injust ca descoperirea tinereții veșnice să se fi făcut doar cu puțin înainte de sfârșitul lumii!

— E numai o presupunere, rosti Corbell.

— Bineînțeles, interveni Krayhayft. Totuși Fetele au stăpânit cerul. Poate că, atunci când și-au dat seama că au fost învinse, l-au trimis pe dispărutul Ganimede pe o orbită lungă pentru a distruge Pământul.

Corbell nu-și putea permite ca atenția să-i fie distrasă de satelitul jupiterian. Trebuia să fie pregătit pentru ocazia pe care o așteptase. Dar mai conta oare? Dacă *Don Juan* îl readusese pe Pământ cu puțin înaintea impactului cu un satelit rătăcit?

— Stați puțin! De ce n-au preferat o traiectorie scurtă?

Krayhayft strânse din umeri.

— Cine poate ști cum gândeau Fetele? replică Skatholtz. Au murit de mult.

— Nu erau însă proaste. Cu cât traiectoria e mai lungă, cu atât există mai multe șanse de eroare. La urma urmei, au trecut... („Împarte la doisprezece!“)... o sută de mii de ani.

— Habar n-avem cum deplasau ele corpurile cerești. De unde să știm ce dificultăți întâmpinau? Poate că o orbită lungă reprezenta unica posibilitate.

Corbell se sculă în picioare. Se întinse, apoi se rezemă de piatra netedă dinapoia lui: un bolovan mare pe care dormea pisicoada, sus, înapoia capului său. Își propti tălpile în alt bolovan, micuț, pe jumătate îngropat.

— Nu-mi place. Și nu-mi place nici apariția mea în toată povestea asta. O mică modificare în construcția lui *Don Juan* și m-aș fi putut întoarce cu o sută de mii de ani mai devreme, sau mai târziu. Care-i probabilitatea de a fi ajuns aici exact într-un asemenea moment?

Gording izbucni în râs.

— Și care-i probabilitatea în cazul meu?

— Sau al meu! strigă Skatholtz.

Corbell se înroși la față, apoi vorbe:

— S-ar fi putut ca istoria de care pomeniți să însemne cu totul altceva.

— Bineînțeles, îl aprobă Skatholtz. Nu există detalii.

— Bine. Deci, Fetele știau că au fost învinse. Căutau o cale de răzbunare... dar de ce tocmai în ceruri? Deja trebuie să fi pierdut controlul asupra cerului. Altfel, ar fi mutat Pământul unde îi era locul, mai departe de Jupiter – ca să nu primească prea multă căldură. Deci ele *nu mai puteau* expedia un satelit spre Pământ, indiferent pe ce fel de orbită.

— Cu toate acestea, satelitul se apropie, observă Krayhayft.

— Lasă-l să vorbească, făcu Skatholtz.

— V-am povestit ce mi-a zis Mirelly-Lyra? A părăsit temnița timpului-zero împreună cu o mie de prizonieri. Unii dintre ei au supraviețuit și au ajuns aici. Mai zicea că Băieții i-au capturat, dar ea a scăpat.

— Care-i legătura? întrebă Krayhayft.

— Așteaptă și ai să vezi. Dacă Fetele erau *cu adevărat* învinse, ele *nu mai puteau* face mare lucru. Însă dacă Băieții îi țineau pe toți dikții în același loc, Fetele îi puteau ucide pe *aceștia*.

Chiar în timp ce vorbea, știu că are dreptate. O înțeleseseră cu toții... și aveau minți mai agere decât a lui. Fără dikți, n-ar mai fi existat Băieți, ci doar o populație de nemuritori, stingându-se unul câte unul, accidental, din plictiseală sau din voința Domnului.

— Mirelly-Lyra a scăpat, spuse Skatholtz, pentru că rămăseseră prea puțini Băieți s-o urmărească. Noii dikți, care fuseseră criminali în epocile trecute, au devenit animale domestice răsfățate. Râse amar: Totuși, satelitul vine spre noi. Chiar dacă reprezintă o urmare neintenționată a pierderii controlului de către Fete, el ne poate distruge. Chiar dacă ar trece pe aproape...

Începu să vorbească tot mai repede... iar ceilalți i se alăturară... din ce în ce mai repede... nebăgându-l în seamă pe Corbell. Brusc, Băieții se sculară și plecară. Îl ignoraseră și pe Gording.

Pentru o clipă, diktul lăsă furia să i se trădeze... după care se destinse. Corbell își verifică poziția. Spatele pe bolovan, tălpile proptite într-o piatră ce părea solidă... dar nu îndrăzni să privească înapoia sa.

— E sub demnitatea lor, spuse Gording cu amărăciune, să discute asemenea probleme importante cu un dikt.

— Despre ce este vorba?

— Trebuie să ia o hotărâre. Dacă satelitul lovește Pământul, s-a terminat. Însă dacă trece doar prin apropiere, ratând ținta, va declanșa cutremure și valuri seismice.

— Ah! Orașul Dikta e pe țărmul oceanului... Trebuie să vă mute.

— Cum? Unde? Nu ne pot lăsa liberi. Noi suntem comoara lor, sursa lor, proprietatea lor cea mai de preț.

Gording redevenise mânios; era aproape îndeajuns de mânios ca să-și descarce furia pe ceva.

Acum!

— Poate că vor lua doar câteva femei – pe care le consideră cele mai bune. Le împerechează cu băieții-copii și în felul ăsta asigură continuitatea Băieților. Pot aștepta până ce li se restabilește numărul. La urma urmei, trebuie să fie destul de precauți în privința selecției genetice, considerând că primii dikți nu erau decât o șleahță de...

Mai repede decât se așteptase și incredibil de rapid, Gording sări spre gâtul lui.

Corbell se împinse cu toată puterea în bolovan și, aplecându-se, trecu pe sub brațele celui alt. Se răsuci și întinse brațul spre vârful stâncii.

Trezită brusc, pisicoada încercă să se ferească, dar mâna bărbatului o înhăță de coadă.

Gording se întorcea spre el, cu chipul calm și brațele întinse, gata să ucidă. Nu fu însă îndeajuns de iute. Corbell îi zvârli pisicoada în față. Dinții animalului se înfipseră în gâtul diktului. Profitând de momentul de derută, Corbell aruncă un balot de paie spre adversar.

Acesta se feri. Pisicoada era un guler îmblănit care nu-și desprinsese dinții, totuși Gording o ignora. Dezechilibrat, arhitectul privi resemnat cum diktul sări asupra lui.

Pumnul dur i se afundă în plexul solar. Corbell se îndoi de mijloc. Un fulger îi explodează în ceafă.

Pântecele îl durea... gâtul îl durea... era chircit pe o parte, peste niște căpșuni. Încercă să-și îndrepte spinarea.

Mai mulți Băieți stăteau în jurul său, privindu-l. Skatholtz clătină din cap și rosti, zâmbind:

— Minunat, Corbell!

— Atunci, replică bărbatul, de ce zac pe jos și am dureri? Nu contează...

Se îndreptă puțin. Gording stătea relaxat, apăsând cu palma rana făcută de dinții pisicozii. Nu părea dornic să reia lupta.

— Scuză-mă, vorbi Corbell. N-ar fi trebuit să zic chestia aia. Poate c-a fost din invidie. Voi sunteți toți la fel... mai inteligenți decât mine, și asta se vede.

De sub palma lui Gording se prelingea sânge, și diktul gâfâia.

— Te înțeleg, spuse el. N-ai fost suficient de atent cu un grai nefamiliar. N-ar fi trebuit să mă simt ofensat. Ar fi mai bine dacă m-aș întoarce la ai mei.

Se întoarse și făcu doi pași nesiguri, dar mai multe mâini îl prinseră

Surâzând, Krayhayft clătină din deget.

— Nu ține. Nu te poți întoarce la ei, Gording. Ce vor crede, când părul tău își va schimba culoarea?

— Merita să fac o încercare, rânji diktul.

— Fir-aș al dracu'! şuieră Corbell.

— Nu, nu, Corbell, te-ai prefăcut foarte bine. Atâta doar că te-a trădat încordarea permanentă a mușchilor. Nu știam de ce voiai să te atac, și a trebuit s-o afiu.

— Îmi pare rău. N-am avut altă idee. Nici acum nu știu exact...

— În curând, vom ști, interveni Krayhayft. Din punct de vedere logic, așa e. O pisicoadă te-a mușcat cu câteva zile înainte de a te găsi noi. Am văzut urma dinților. Tradiția noastră spune că dikții n-au voie să stea în prezența pisicozilor. Știm că, cu multă vreme în urmă, era posibil să modifici natura unei ființe vii, și mai știm că așa s-a procedat și cu pisicozile. De ce să nu producă ele nemurirea dikta, așa cum noi producem saliva? Te vom ține sub observație în timpul călătoriei, Gording, ca să vedem dacă întinerești.

Iar pe drum, ne vom gândi și la o pedeapsă utilă pentru tine, Corbell, pentru că ne-ai înșelat. Am deja o idee...

Plecarea este *acum*!

IV

Tribul merse de-a lungul țărmului până la miezul nopții. Nu-și luaseră mâncare sau apă. Deasupra oceanului întunecat, Jupiter prezenta un disc strălucitor, în creștere. Lângă el se zărea planeta misterioasă Corbell distinse și alți sateliți, precum și umbra unuia pe fața dungată a lui Jupiter.

Unul dintre copii adormise și era purtat în brațe. Ceilalți puneau nenumărate întrebări Băieților care râdeau. Corbell asculta răspunsurile. Amănunte legate de drumul pe care îl începuseră... alte grupuri de Băieți... mașinării uluitoare... adunarea din Sarash-Zillish... nimic ce nu auzise, sau bănuia până atunci.

Așteptă o ocazie de a vorbi cu Gording între patru ochi. Nu i se ivi. Diktul se afla în frunte și era escortat. Când Corbell încercă să-l ajungă din urmă, fu oprit cu cozile lăncilor.

Spre dimineață începu să li se facă sete.

La amiază erau foarte însetați, iar băieții-copii se plâneau gălăgios. Gording era marcat de eforturile, neobișnuite pentru el, ale unui marș prelungit, însă continua în tăcere, trădându-se doar printr-o ușoară legănare și împleticeli ocazionale.

După-amiază ajunseră la un râu. Băieții și băieții-copii băură, apoi se bălăciră zgomotoși. Aici făcură popas. Corbell și ceilalți pescuiră cu cârlige improvizate și fire ce s-ar fi putut să provină din Orașul Dikta. Lui Corbell nu i se permise să curețe peștele; n-avea dreptul la un cuțit.

Avea însă un fir ce ar fi putut deveni o perfectă coardă de sugrumare, dacă n-ar fi tăiat degetele celui care o folosea. Pe când îl examina, îl zări cu coada ochiului pe Krayhayft rânjind spre el. Băiatul întinse mâna și Corbell îi dădu firul.

Râul săpase un defileu adânc în fostul fund de mare, lăsând de ambele părți stânci înalte și abrupte din gresie stratificată. Merseră toată ziua printre pereții șerpuitori, minunat colorați. La apusul soarelui, acolo unde stâncile se apropiau apoi coteau brusc, ajunseră la o așezare. Aceasta se întindea de ambele părți ale râului, pe care-l traversa un pod lat. Dincolo de ea, pustiul continua până la orizont.

Localnicii le oferiră o primire călduroasă și le dădură mâncare. Corbell îi distră cu un potpuriu de refrene publicitare. După aceea, Krayhayft începu o istorie, iar bărbatul își găsi o poziție confortabilă lângă o stâncă.

Așezarea i se părea o capcană bine gândită.

Dacă dikții urmăreau un grup de Băieți, erau nevoiți să ocolească localitatea, escaladând stâncile și lăsând urme. Dar dacă nu voiau să riște și s-o atace...

La un capăt al podului exista o cabină de teleportare. Podul era un arc larg din beton precomprimat, sau alt material, cu o siluetă minunată. Printre construcțiile primitive și strict funcționale constituia unicul semn al unei tehnologii avansate.

Pe lângă pește, mâncaseră pâine și porumb. Undeva în preajmă trebuia să existe o cabină în stare de funcționare, ca să aducă alimentele aici. Dar asta mai funcționa? Părea prea evidentă. Putea fi o capcană.

— N-o să te lăsăm să folosești prilatsila, șopti un glas la urechea lui Corbell.

Bărbatul se răsuci și-l examinează pe necunoscut. Nici măcar nu *privise* către cabină.

Băiatul era localnic: un albinos cu ochi roz, păr blond și chip ascuțit, de nevăstuică. Se împletici, apoi se așeză pe vine lângă Corbell. În jurul coapselor purta o piele de animal.

Era deci tânăr; Corbell învățase să recunoască anumite detalii. Băieții mai vârstnici nu se comportau stângaci și nici nu se făleau cu ceea ce vânaseră, purtând pieile animalelor ucise de ei. Băiatul rânji și adăugă:

— Dacă vrei, poți să-ncerci. O să te batem.

— Cred că oricum voi fi bătut, comentă Corbell.

Se gândea la „pedeapsa” promisă de Krayhayft. Lua-l-ar dracu'! Avea să fie mereu încordat până când afla ce anume i se pregătise.

— Da. Ai mințit. Voi fi și eu prezent, când te vor pedepsi.

— Sadicule, zise Corbell în engleză.

— Cred că înțeleg ce ai spus. Nu! Noi nu provocăm suferință de plăcere, ci în scop educațional. Durerea ta va fi instructivă pentru tine și pentru noi.

Băiatul chicoti încântat, contrazicându-se în privința sadismului, și se sculă.

Oare ce însemna asta? Corbell se aștepta să fie ucis de îndată ce Gording începea să întinerească. Știa prea multe. Sau aveau doar să-i șteargă memoria? Se înfioră. Era tot un fel de moarte, însă în felul acesta puteau dispune de genele vechiului delincvent.

La plecare, luară cu ei provizii. Unul din băieții-copii rămase în sat. Împreună cu ei veniră șase localnici, printre care și tânărul albinos.

Platforma continentală fusese mai întinsă în regiunea aceea, dar era la fel de stearpă. Aproape de înserat zăriră pomi fructiferi, apoi porumbiști. Poposiră printre tulpinile de porumb.

În cea de-a treia zi, se întâlniră cu un trib mai mare. Pentru o vreme, Băieții lui Krayhayft se amestecară cu cei ai lui Tsilliwheep, schimbând vești. Tsilliwheep era un individ ciudat: voinic, dolofan și morocănos, genul de școlar răutăcios și bătauș, cu părul alb imaculat. Nu dădea ordine și nu discuta cu nimeni. Când tribul lui plecă, luă doi dintre Băieții lui Krayhayft și doi băieți-copii.

Uneori, zăreau în depărtare siluete izolate.

— Lupi singuratici, îi explică Skatholtz lui Corbell. Nu suportă prezența altora în preajmă și se izolează pentru o vreme. Krayhayft a făcut-o de șase ori.

— De ce?

— Poate ca să afle dacă mai iubesc viața, sau dacă pot trăi fără ajutorul altora. Sau poate că vor să renunțe la vorbit. Cred că Tsilliwheep va fi în curând un lup singuratic. Dovedește toate simptomele. Să știi că este extrem de nepoliticos să vorbești cu un asemenea călător, să-l provoci sau să-i oferi ajutor.

Continuau să înainteze prin porumbul înalt până la brâu. Curând după-amiază, se opriră lăsând să treacă o cireadă de bivoli pitici. Erau zeci de mii de animale care înnegreau ținutul, înălțând un vuiet continuu. Tribul avu nevoie de un sfert de oră ca să traverseze fâșia deschisă prin porumb de galopul lor: plantele fuseseră strivite și făcute una cu pământul, împreună cu leșurile bivolilor vârstnici, care nu mai puteau ține pasul. Pentru prima dată, Corbell zări vulturi. Supraviețuiseră neschimbați.

Skatholtz îi abătu din drum, ca să treacă printr-un oraș ruinat. Un cutremur, sau armamentul Fetelor distrusese majoritatea clădirilor, iar scurgerea timpului tocise toate muchiile ascuțite. Corbell văzu prilatsile publice, corodate de vreme; le ignoră. Nu observase nici o dovadă că locul mai era alimentat cu energie.

În capătul opus al orașului exista o tabără semipermanentă a Băieților. Tribul lui Krayhayft se alătură, contribuind cu știuleți de porumb la cină. Cu ocazia aceea, Corbell le văzu vasul în care pregăteau mâncarea.

Deasupra vetrei, localnicii fixaseră pe bolovani o bucată de sticlă transparentă cu diametrul de peste doi metri, curbată ca un castron gigantic: o tigaie destul de bună, dacă te fereai de marginile neregulate, periculoase. Mai mult ca sigur, provenea dintr-un vehicul-sferă.

În cea de-a patra zi, întâlniră două triburi, li se alăturară o vreme, apoi le lăsară în urmă. Cu cel de-al doilea grup plecară și ultimii doi băieți-copii. Corbell nu putea să nu se întrebe dacă asta avea vreo legătură cu soarta *lui*. Sunt anumite lucruri care nu se fac în fața copiilor.

Gording avea mai puține probleme în a ține pasul. Dacă se ivera o ocazie, bătrânul ar fi fost capabil să fugă... dar fuga nu rezolva nimic. Băieții erau mai rapizi. Corbell voia o posibilitate de transport.

Cabinele de teleportare nu ajungeau suficient de departe. Erau utile ca să te ascunzi într-un oraș, dar nu ca să ajungi într-un loc sigur. Pentru așa ceva ar fi fost nevoie să pătrundă în rețeaua de transport pe care i-o schițase Skatholtz. O mașină ar fi fost bună. Sau... cu ce oare ridicaseră Băieții cele douăsprezece dormitoare pe acoperișul Orașului Dikta? Cu un elicopter gigant? Oricum, cu un aparat zburător mare.

Nimic din toate astea nu putea fi găsit în exteriorul unui oraș. Poate că existau doar în Sarash-Zillish. El însă avea să ajungă prea târziu acolo; până atunci, părul lui Gording urma să se înnegrească

A cincea zi, după-amiază. Priviră un singuratic vânând în depărtare. Sprint, mers, sprint, mers; era pesemne obosit. Dar și cangurul era epuizat. Țopăia și se clătina, privea înapoi spre vânătorul care se apropia, după care mai Țopăia de vreo trei ori. Până ce, în final, rămase locului, așteptându-și sfârșitul.

Tribul lui Krayhayft făcu un ocol, pentru a-i lăsa singuraticului spațiu de manevră, însă acesta avea alte planuri. Măcelări rapid animalul, puse o halcă de carne pe umăr și porni direct spre ei.

Era murdar. Antebrațul îi sângera, acolo unde fusese mușcat de cangur, și își pierduse legătura din jurul coapselor. Cu toate acestea, zâmbea, dinții albi sclipind prin murdărie, și vorbea cu cadența unei mitraliere. Din când în când, Corbell pricepea câte un cuvânt. Singuraticul umbla de un an și jumătate, de la sfârșitul nopții celei lungi de anul trecut... mersese într-o mulțime de locuri, făcuse multe lucruri și văzuse minunății... studiase cirezile de kchint din ascunzișurile lor, știa despre ele mai multe decât oricare Băiat... continua să turuie rapid, cu ochii ațintiți asupra lui Corbell.

Arhitectul încercă să priceapă ce spuneau Băieții despre el. Cuvintele necunoscute și răpăitul brusc al ploii de după-amiază făceau înțelegerea imposibilă. Totuși călătorul se arăta extrem de amuzat de ceea ce auzea.

Când ploaia încetă, cerul senin dezvălui în zare câteva turnuri ale căror vârfuri schițau conturul unui dom.

Poposiră la depărtare de numai o oră de ceea ce părea un oraș intact.. Singuraticul își curățase noroiul din părul șaten cu șuvițe albe, și-și improvizase o legătură în jurul coapselor. Vorbi toată noaptea. De asta alegeau Băieții singurătatea? Nu mai aveau despre ce discuta?

Corbell nu dormi bine. Pe fundalul stelelor, turnurile conturau un arc spart. Dacă ar fi putut pleca, să ajungă singur în oraș... Însă de fiecare dată când privea în jur, cineva era cu ochii pe el. De parcă i-ar fi citit gândurile...

V

Parhalding era mai mare decât Sarash-Zillish. Mucegaiul și rugina își făcuseră datoria... ca și solul, iarba, arborii și lianele ce-l invadaseră. Majoritatea clădirilor rămăseseră în picioare. De pe acoperișurile lor plate răsăreau fire verzi. Vițele de vie și rugurile de muri se agățau de oameni. Porumbul și grâul creșteau laolaltă în locurile unde stratul de pământ era subțire. Acolo unde grosimea acestuia permitea acumularea apei, existau arbori bătrâni și răsuciți, purtând o varietate de poame.

Corbell culese un soi de lămâie mare. (Crengile erau groase și destul de joase; vârful pomului atingeia lianele ce se împleteau la

etajul întâi al unei clădiri cu geamurile sparte – însă Băieții se cocoțau cu îndemânarea maimuțelor și erau prea aproape, *supraveghindu-l*). Fructul avea gust de limonadă, de suc de lămâie îndulcit.

Parhalding era cu adevărat un oraș abandonat. Lui Corbell i se păruse că starea Sarash-Zillishului era normală. Fusese o greșeală! Ar fi trebuit să se aștepte la un personal de întreținere.

Lianele se bombau ciudat în apropierea unui colț, iar sub ele scânteia ceva. În timp ce mergeau, sclipirea se deplasa... și Corbell fu sigur că dedesubt exista o mașină-sferă. Oare cât de avariată? Pentru o clipită, bărbatul surprinse privirea lui Gording. O mai observase cineva? Băieții nu puteau ști totul...

Cu toate acestea, pe măsură ce înaintau, tribul se strângea laolaltă. S-ar fi putut crede că se temeau de fantome ale trecutului. Formaseră un grup compact, cu Corbell la mijloc, și arhitectul începu să simtă un fior neplăcut.

Clădirea ce apăru în fața lor nu era îmbrăcată în liane și n-avea nici vârful încununit de verdeață. Corbell o recunoscuse după formă: erau un spital.

Ușile mari și duble se deschiseră. Acum, duzina de Băieți din jurul lui Corbell erau atât de apropiați între ei încât se puteau călca în picioare, dar n-o făcură. Treptat, se aprinseră lumini mascate, dezvăluind teigheaua unei recepții, o fereastră-perete spartă, în ramele căreia mai rămăseseră câteva cioburi de geam, carpeta-puf și canapele, precum și un perete acoperit de două hărți în proiecție polară, pe care calotele glaciare figurau proeminente.

Un horcăit panicat îl făcu să întoarcă privirea. În prag, călătorul singuratic căzuse în genunchi. Nu mai avea cap. Din gâtul retezat țâșnea un sânge roșu, strălucitor.

Gording era încolțit. Între el și ușile duble se afla tânărul albinos, cu genunchii ușor flexați, mârâind amenințător. Când porni spre dikt, acesta azvârli o piatră, dar în lateral, departe de țintă. Corbell încercă să înțeleagă despre ce era vorba. Piatra trecu de albinos, apoi se întoarse brusc și i se înfășură în jurul gâtului. Gording trase cu putere de o altă piatră, pe care o ținea în mână.

În clipa aceea, arhitectul pricepu. Albinosul urlă mutește și-și rășchiră degetele, căutând parcă să prindă văzduhul. Grumazul îi fu retezat după o linie perfect rectilie. Ușile se deschiseră pentru cadavrul decapitat, care se prăbuși înapoi. Gording trecu pe lângă el și dispăru în oraș.

Corbell își dădu seama că doi Băieți îl țineau de brațe. Ceilalți porniseră după dikt.

Instrucția militară a bărbatului avusese loc într-un trecut extrem de îndepărtat, totuși n-o uitase. Izbește puternic cu călcâiul în gleznă, dușmanul se îndoiaie, răsucește-te și ridică brusc cotul... Cei doi paznici se năruiră ca niște manechine sub loviturile lui, dar o laterală îl nimeri drept în ochi. Amețit și pe jumătate orbit fu purtat în sus pe trepte.

— O să-l prindă repede, îl auzi pe Skatholtz.

— Are firul... Va trebui să examinăm toate ușile, spuse Krayhayft. Firul e aproape invizibil, și dacă lovește un Băiat peste gât... haide, Corbell!

Urcaseră patru paliere și porniseră de-a lungul unui coridor. Bărbatul văzu interiorul unei săli de operații. Patru mese, iar deasupra lor brațe metalice articulate.

— Nu-u-u-u! se zvârcoli el.

„Durerea ta va fi instructivă pentru tine și pentru noi.” Aveau să-l disece! Îl traseră până la o masă și-l legară, cu fața în sus și membrele rășchirate.

— Nu poți fi sigur că știi tot ce știu eu! răcni spre spinarea lui Krayhayft, care se îndepărta.

Rahat, dispăruse! Skatholtz se așeză pe masa alăturată.

— Skatholtz, dacă-mi distrugeți creierul, o să pierdeți singurul punct de vedere ce diferă de al vostru! Gândește-te la asta!

— N-o să-ți distrugem creierul. Cel puțin, așa credem. Există o doză de risc.

— *Ce vreți să faceți?*

— Ne vom întreține reciproc.

Krayhayft reveni purtând un flacon cu... plasmă sanguină? Oricum, un fluid incolor. Se întinse deasupra lui Corbell și fixă recipientul între brațele cu vârfuri metalice.

„Să le zic despre mașină?” se întrebă bărbatul, apoi renunță la idee. Dacă putea nutri sentimente de simpatie față de altă persoană, aceea nu putea fi decât diktul. „Lasă-l pe Gording să scape, dacă poate!”

Un braț subțire din oțel coborî. Vârful său hipodermic ezită deasupra lui Corbell, apoi i se înfipse în gât. Mâinile puternice ale lui Krayhayft îi menținură capul imobil un timp ce păru nesfârșit. Apoi acul se retrase și brațul reveni în cuibul său.

Corbell așteaptă. Injecția avea să-l adoarmă? Sau doar să-l paralizeze?

Skatholtz îi dezlegă brațele și picioarele și-l ajută să se scoale. Bărbatul se clătină. Serul acționa *cumva* asupra sa.

Urcară alte trei paliere, străbătură un coridor și intrară într-o săliță ca de cinematograf. Îl instalară într-un fotoliu din carpetă-puf, din care se înălță un nor de praf. Strănută și încercă să se ridice, dar era prea amețit. Cu mintea lui se întâmpla ceva.

Krayhayft meșterea undeva îndărăt.

Sălița se cufundă în beznă.

În întuneric, licăreau lumini, extrem de îndepărtate. Stele: cerul negru al spațiului interstelar. Corbell descoperi constelații familiare, deformate... și apoi, ceva îi spuse unde se afla.

— ARN! strigă el în engleză. M-ați injectat cu memorie ARN! Ticăloșii naibii! Ați făcut-o din nou!

— Corbell...

— Ce voi fi de data asta? În ce mă transformați?

— Îți vei păstra memoria, îi răspunse Skatholtz tot în engleză. Îți vei aminti lucruri pe care nu le-ai trăit niciodată și ni le vei spune nouă. Privește atent!

Se găsea la aproape șaiszeci de ani-lumină de Soare și vedea ceea ce fusese Statul. Un glas vorbea într-o limbă pe care Corbell n-o auzise niciodată. Nu încercă s-o înțeleagă. Privea, cu o fascinație familiară. „Adio, Corbell II – Voracir”, se gândi el într-un ungher al minții. Și adăugă, ca o sfidare inutilă: „Rămân un idiot ratat!”

Unele stele străluceau mai puternic decât celelalte... și erau înconjurate de sisteme planetare, prezentate la o scară mărită

pentru obținerea unui efect corespunzător. Brusc, toate sistemele – mai puțin două – se colorară în roșu sumbru: deveniseră inamici. Acelea erau planetele care se răzvrătiseră împotriva Statului.

Un sistem roșu scânteie și dispăru – o colonie distrusă.

Cele două sisteme neutre deveniră roșii.

Un altul dispăru.

Imaginea se focaliză asupra Sistemului Solar... dar era altfel decât îl cunoscuse Corbell: dincolo de Pluto existau trei giganți gazoși întunecați. În același cadru se distingeau nenumărate comete.

Flotele spațiale înaintau spre coloniile trădătoare. Unele atacară. Uneori, flotilele păreau cuiburi de viespi – mai multe nave adunate în jurul unui miez constituit dintr-un statoreactor Bussard. Alteori semănau cu o corabie portugheză⁴: mii de nave ca niște tentacule înconjurând o gigantică velă solară argintie. Primele flote includeau nave-spital și rezerve de combustibil pentru înapoiere; ulterior, deveniseră preponderente atacurile kamikaze.

Continuase așa mai multe secole. Utopia Statului deveni o civilizație la limita subzistenței, sacrificând tot surplusul energetic pentru cauza războiului. Flotilele înaintau aproape cu viteza luminii. Veștile despre victorii sau înfrângeri, ca și solicitările de aprovizionare călătoreau doar puțin mai repede. Statul însemna Băieți, Fete și dictatori, uniți cu toții spre același țel. Lui Corbell îi păru rău de pierderea acelei unități.

Văzu cum o rază de lumină scaldă sistemul solar: un tun laser, trăgând din colonia Farside. Coloniștii lansară, cu accelerații teribile, nave de război cu vele solare. Acestea coborâră velele și decelerară pe cea mai mare parte a drumului spre Soare, sosind imediat în urma fasciculului laser, cu mult înainte ca Statul să se poată pregăti. Corbell se foi în fotoliu; ar fi vrut să strige, să avertizeze... Statul îi respinsese pe invadatori, dar nu izbutise să sesizeze vicleșugul.

4 *Physalia physalis*: animal acvatic din clasa meduzei (N.T.).

Războiul continuă. Ruinată de efortul economic, Farside se prăbuși sub contraatac. După aproape o viață de om – mult prea târziu – astronomii își dădură seama ce făcuseră coloniștii în beznă din jurul orbitoarelor raze laser, la adăpostul derutei provocate de invazie.

Statul cercetase spațiul, căutând lumina emisă de propulsia prin fuziune a navelor, ignorând strălucirea slabă, reflectată, a unei noi planete. Persefona, planeta transplutoniană, avusese o orbită mai puțin obișnuită, aproape perpendiculară pe planul Sistemului Solar. Noua ei traiectorie o purtase deja adânc în interiorul sistemului.

10^{23} tone de gheață de hidrogen și compuși ai hidrogenului fuseseră îndreptate către Soare, pentru a-l izbi la viteza de eliberare. Oceanele terestre aveau să fiarbă...

Statul făcu tot ce putu. Zeci de mii de bombe cu fuziune – întregul arsenal al Sistemului Solar, au fost detonate imediat deasupra atmosferei Persefonei. O felie groasă din atmosfera planetei s-a desprins, rămânând în urmă precum coada unei comete; masa ei a frânat puternic miezul dens al Persefonei. Un jet de gaze, mult mai masiv decât Pământul, s-a rupt, a ocolit Soarele și a revenit spre norul de comete.

Dacă bombele ar fi fost plasate mai devreme, miezul planetei ar fi urmat o traiectorie similară. Alcătuit din roci și fier, galben de fierbinte, el scânteie cu intensitatea razelor-X când dispăru în fotosfera solară.

Soarele își spori strălucirea.

Nivelul oceanelor scăzu, recoltele fură pârjolate și zeci de milioane de oameni muriră înainte ca Statul să poată plasa un paravan deflector între Pământ și Soare. Era o soluție de moment. Noua temperatură a Soarelui era permanentă, cel puțin pe scara umană a timpului. Fuziunea se desfășura mai rapid în interiorul tot mai fierbinte al stelei. Căldura rezultată avea să iasă în fotosferă... și de acolo mai departe.

Statul avea o singură șansă de supraviețuire. Putea deplasa Pământul, folosind aceeași metodă utilizată de Farside în modificarea orbitei Persefonei.

— Înțelegi ceea ce vezi?

Corbell ridică brațul cerând tăcere și încuviință din cap:

— Da.

— Bine, spuse Skatholtz. Ne-am temut. Spectacolul acesta și memoria din flacon sunt foarte vechi. Datează cam de pe la sfârșitul supremației Fetelor. Au fost ținute în timp-zero vreme de... poate mai mult de o sută de mii de ani. Ne temeam să nu se fi alterat.

— Așa că le-ați încercat pe mine...

Totuși reproșul lui părea impersonal, distant.

Statul fusese nevoit să abandoneze exploatările miniere de pe Mercur – un serios handicap industrial – și începuse o construcție în centura asteroizilor; era ceva gigantic, aducând cu o navă spațială îndeajuns de mare pentru a purta întreaga rasă umană spre locuri mai sigure. Era însă cu totul altceva. Corbell se simțea fascinat. Știa că sentimentul putea fi provocat de memoria ARN, dar nu-l putea alunga. De abia îl auzi pe Skatholtz vorbind:

— Era normal, Corbell. Fetele care au creat spectacolul ăsta stăpâneau cerul. Tu te pricepi la asemenea lucruri. Acum știi cine a azvârlit un satelit spre noi?

— Încă nu. Taci și lasă-mă...

Construcția se terminase: doi cilindri concentrici, fiecare lung de o sută cincizeci de kilometri. Cilindrul interior era lat de un kilometru și jumătate, cu pereți groși, de structură complexă. Cel exterior avea pereții mai subțiri, dar diametrul de două ori mai mare. La unul din capete, un ajutor în formă de pâlnie. La celălalt capăt... Corbell înțelegea mai multe decât vedea. Capătul acela conținea un tun laser îmbunătățit, cu manta evazată, fante și aripioare groase, butucănoase. Fuseseră atașate rezervoarele auxiliare cu hidrogen lichid... și obiectul se putea deplasa singur; era un gigantic motor cu fuziune... care înainta, înconjurat de navete... exact!

— Știți cum se poate deplasa Pământul? întrebă Corbell.

— Te-am adus aici ca să ne-o spui tu.

— Nu-i o problemă simplă. Motorul unei rachete n-o poate face. Aveți nevoie de ceva care să tragă întreaga masă a

planetei: miezul de fier-nichel, crusta, oceanele, atmosfera – toate o dată. Unde găsiți o asemenea forță?

Nu era de mirare că imaginile nu-i spuneau nimic lui Skatholtz. Urmărirea construcției motorului – sub lumina nefiltrată a Soarelui și în umbrele negre precis conturate ale spațiului – fusese derutantă. Planurile puteau fi descifrate de un arhitect, însă pentru Băiat nu reprezentau decât simple linii rotitoare. Totuși, chiar lipsit de memoria ARN și de experiența spațială a lui Corbell, Skatholtz era atât de inteligent încât să înțeleagă unele principii.

— Deplasezi alt corp ceresc, roști el. Distrugerile provocate de impulsurile motorului și de eventualele erori nu vor ucide pe nimeni, dacă planeta respectivă nu-i locuită. Ea este deplasată până când Pământul începe să se miște sub acțiunea atracției gravitaționale. Care a fost corpul cu pricina? Ganimede?

— Uranus. Poți opri imaginile aici?

Spectacolul încremeni pe o simulare: curba neregulată a atmosferei superioare a lui Uranus.

— Vezi? făcu Corbell. Cilindrul cu pereții dubli este extrem de rezistent la șocurile de dilatare termică. El ocupă o poziție verticală în partea de sus a atmosferei. Fantele de la bază permit accesul gazelor: hidrogenul, metanul, amoniacul și alți compuși ai hidrogenului, care ard. Se trage cu laserul în lungul axei motorului, folosind o... culoare pe care hidrogenul n-o lasă să treacă. În felul acesta, se obține o explozie de fuziune, orientată în sensul axei.

— Nu înțeleg tot ceea ce spui. „Fuziune“?

— Fuziunea e felul cum arde materia în interiorul stelelor. Probabil că în războiul cu Fetele, v-ați folosit de bombe cu fuziune.

— Aha! Deci hidrogenul fuzionează în mijlocul motorului...

— ... și explozia se propagă în toate direcțiile, fiind mai fierbinte în lungul axei și ceva mai rece lângă pereți. Întreaga masă este evacuată pe sus, prin ajutoraj. Trebuie să aibă o viteză de ieșire cu *mult* mai mare decât viteza de eliberare de pe Uranus. Motorul reculează în josul atmosferei. Vezi, la bază are

o manta evazată. Aerul se adună acolo cu o presiune extraordinară, frânează cilindrul și-i împinge în sus. Atunci, declanșezi iarăși laserul.

— Elegant, comentă Skatholtz.

— Așa-i. Nu moare nimeni. Sistemele de comandă se găsesc pe orbită. Atmosfera constituie simultan combustibil și amortizor de șoc – iar Uranus e alcătuit *în majoritate* din atmosferă. Chiar atunci când nu funcționează, motorul continuă să plutească o vreme, fiindcă este plin cu compuși fierbinți ai hidrogenului. Bineînțeles, dacă îl lași să se răcească se va afunda, dar poate fi readus în pătura superioară, încălzindu-l cu laserul: atât cât să nu se declanșeze fuziunea. Vrei să dai drumul la imagini?

Skatholtz lătră ceva spre Krayhayft și Corbell privi mai departe.

Pământul de abia mai rezista. Cabluri superconductoare termic fuseseră întinse de la poli pentru a aduce răcoare. Calota glaciară se topi. Oricum, muriră alte milioane de oameni. Nu se mai născură copii; pentru ei nu exista adăpost. A trecut mai mult de un secol până ce Uranus a fost adus în poziția dorită: pe orbita Pământului, la zece milioane de kilometri în fața acestuia. Uranus accelerează ușor, trăgând Pământul după el... apoi rapid, lăsându-l în urmă pe o orbită mai largă. Atunci se pierduse Luna.

Datorită propriei călduri interne, Soarele se dilată. Lumina lui deveni roșie, dar suprafața exterioară, mult mai mare, degaja mai multă căldură în spațiu... spre Pământ. De acum însă, Fetele controlau perfect Uranusul și motorul plutitor cu fuziune. Deplasară iarăși Pământul.

Cu totul, planeta a fost mișcată de cinci ori. La un moment dat, se găsisse diametral opusă lui Marte. Ulterior, pe o orbită exterioară acestuia. Reactorul de fuziune al Soarelui se stabilizase, însă fotosfera continua să crească. Pământul fu mutat pentru a șasea oară...

Cu o intuiție amplificată de ARN, Corbell ghici:

— Aici au avut necazuri.

Pământul era prea cald. În jurul oricărei stele stabile există o regiune, un inel destul de îngust, în care o planetă poate avea

temperaturi similare celor terestre. Însă inelul de temperaturi ideale din jurul Soarelui se apropiase prea mult de Jupiter. Planeta gigant putea devia Pământul... antrenându-l poate chiar pe o traiectorie de coliziune.

Să pună Pământul pe o orbită jupiteriană? Căldura radiată de Soare s-ar fi redus cu timpul și Pământul ar fi intrat într-o permanentă epocă glaciară... doar dacă nu creștea temperatura lui Jupiter.

— Nu-nțeleg partea asta finală, zise Corbell. Mai pune-o o dată.

Krayhayft reluă fragmentul. Două scene astronomice aproape identice, desfășurându-se în paralel. Corbell văzu cum Uranusul se desprinde de lângă Pământ, trece pe lângă Ganimede și se îndreaptă spre exterior. Ganimede se deplasează... de două ori. Prima dată, trecu pe lângă Jupiter și luă foc în atmosfera acestuia, destrămându-se într-o jerbă prelungă de flăcări orbitoare. În a doua scenă, punctul luminos intra direct în Jupiter: o scânteiere scurtă și dispărea.

— Da, mormăi Corbell, au încercat să fie deștepte. S-au crezut destul de bune să-mpuște doi iepuri dintr-o lovitură. S-au folosit de Uranus ca să tragă Pământul pe lângă Jupiter, au încetinit pentru ca Pământul să ocupe o orbită jupiteriană stabilă, apoi l-au trimis pe Uranus în mijlocul sistemului de sateliți jupiterieni. Intenționau să-l oprească pe Ganimede. Evident, manevra a modificat orbitele sateliților.

— Unde au greșit?

— Nu sunt sigur. Fetele intenționau o traiectorie care să atingă atmosfera lui Jupiter, însă Ganimede a lovit-o în plin. Și ce dacă?

Skatholtz tăcu.

Era greu de înțeles. Până atunci, în capul lui nu existaseră noțiunile de motoare cu fuziune prin impulsuri, atmosferă uranusiană și război stelar. Izbutea să priceapă spectacolul de istorie, însă când încerca să *gândească* pe baza noilor date, totul se încâlcea. Oricum, dă-l dracului pe Skatholtz! De ce să-i spună ceva? Problema continua totuși să-l fascineze pe

Corbell. ARN-ul era vinovat de fascinația aceea... și bărbatul o știa... dar nu se putea opri.

— Să vedem! Jupiter radiază mai multă căldură decât primește de la Soare. Este vorba de o căldură remanentă, datând de acum patru miliarde de ani – ani de-ai'mei – când planeta s-a format din norul de praf interstelar. Deci ea ar fi putut păstra căldura, eliberând-o treptat pe o durată foarte, foarte lungă. Totuși energiile degajate ar fi trebuit să fie identice, *indiferent* de unghiul sub care o lovea Ganimede...

— Impactul respectiv nu putea determina fuziunea? Jupiter n-ar fi început să ardă?

— Este prea mic ca să ardă ca o stea. N-are nici suficientă masă, nici presiune interioară corespunzătoare. Totuși, e adevărat, unda de șoc produsă de Ganimede ar fi avut o presiune a dracului de mare. Și căldură...

— E greu de calculat?

— Ce anume?

— Căldura degajată prin atingerea atmosferei era ușor de calculat, spuse Skatholtz. Fetele cunoșteau masa lui Ganimede și lungimea traiectoriei. Puteau deduce cu cât s-ar fi încălzit Jupiter pentru ca Pământul să nu intre în era glaciară. Dar căldura provocată de fuziune e mai dificil de estimat. Fetele și-au făcut socotelile doar pentru prima variantă. În cazul celei de a doua variante, diferența ar fi mare?

Corbell încuviință din cap.

— Fii atent! Miezul lui Jupiter este format din hidrogen comprimat – *atât* de comprimat încât se comportă ca un metal. Ganimede îl lovește. Fuziunea începe o dată cu unda de șoc, și crește întruna. Explozia de fuziune continuă amplifică permanent unda de șoc. De atunci, căldura se revarsă mereu încoace.

— Eu nu-mi pot imagina totul, Corbell. Ție îți este clar?

— Da. Au pierdut un satelit și acesta le-a distrus. Uranus era deja pornit în spațiul interplanetar. Fetele nu l-au putut aduce înapoi la timp. Teritoriul lor devenise prea fierbinte și au încercat să-l cucerească pe al Băieților.

Bărbatul își dădu seama că spectacolul luase sfârșit. Noile memorii ce-i fuseseră implantate în creier continuau să-l amețească. Cu toate acestea, se simțea tot ca Jaybee Corbell. Personalitatea lui părea intactă.

— Deci punctul luminos e Uranus, concluzioneă Skatholtz. Înseamnă că niște Fete au supraviețuit. Ce am putea face? Nu avem vehicule spațiale și nici nu le putem construi îndeajuns de repede. Corbell, nu putem folosi capsula cu care ai coborât tu?

— N-are combustibil. Brusc, bărbatul izbucni în râs: Și ce ați face cu o navă spațială? V-ați năpusti în Uranus? Sau ați încerca să-l dirijați?

— Am impresia că ne ascunzi ceva.

— Eu nu cred că mai există Fete. Dacă ar fi supraviețuit, ar fi intervenit cumva, cu mult timp în urmă.

Apariția lui Uranus era totuși dramatic de neașteptată. O asemenea coincidență trebuia oricum explicată, iar Corbell se gândise la o explicație. Ei bine... să încerce abaterea pe altă pistă.

— Sau să fi supraviețuit în Himalaia? întrebă el. În unele depresiuni foarte înalte există semne de viață. S-ar putea să-și fi dezvoltat o întreagă industrie acolo...

— Numele acela nu-nseamnă nimic pentru noi, rosti Skatholtz, ajutându-l să se scoale. Ne poți arăta unde-i Himalaia pe harta lumii? Există una jos.

CAPITOLUL OPT

Fugind la întâmplare

I

Scara era o diagonală lungă peste fațada din sticlă a clădirii. În dreptul celor șase paliere trimitea câte un braț orizontal, în rest cobora până la recepție.

Skatholtz și Krayhayft discutară rapid între ei. Arhitectul înțelese câte ceva: Skatholtz povestea cele aflate, iar Krayhayft le compara cu „istoriile” memorate în câteva sute de ani. Gesticulau și scui-pau cuvintele într-un mod tipic latinilor, totuși chipurile lor rămâneau inexpresive. „Sunt speriați”, își spuse Corbell. „Istoriile” corespundeau mult prea bine.

Încercă să-și ordoneze gândurile. Promise prea multe date ca să le poată asimila complet.

Într-adevăr, Fetele ar fi putut supraviețui. Peerssa descoperise urme de viață în locuri izolate. Dar ele ar fi trebuit să acționeze până acum! Era de necrezut ca bărbatul să se fi întors tocmai în momentul unei răzbunări amânate timp de un milion de ani.

Trebuia să fugă. Evadarea fusese presantă, iar acum devenise imperioasă. Oare Băieții știau să lunece în josul unei balustrade? Greu de crezut că se antrenaseră și pentru așa ceva. Dar nici Corbell nu mai practicase sportul acela...

— Au fost proaste, spunea Krayhayft. Trebuia să fi ales câțiva sateliți mai mici, să-i trimită pe rând.

— Voi sunteți proști! se răsti Corbell cu o vehemență care-l surprinse și pe el. Ar fi durat prea mult să-l deplaseze de atâtea ori

pe Uranus. S-ar fi modificat multe orbite... E vorba de o planetă de zece ori mai mare decât Pământul!

— Atât de mare că Fetele i-au pierdut urma, pufni Krayhayft.

— Mișcările sateliților jupiterieni sunt foarte complexe..., începu Skatholtz.

— Idioți, aroganți și lipsiți de curaj..., îl întrerupse Corbell.

Dosul palmei Băiatului, expediat parcă în silă, îl lovi sub falcă, trimițându-l pe trepte.

— Amintirile acelea te-au făcut să gândești ca Fetele, remarcă Krayhayft.

— *Și cine-i de vină?!*

Skatholtz îl trase pe bărbat în picioare. Cotul îl durea rău, dar bănuia că nu-și fracturase nimic și asta era extrem de important acum. Pe de altă parte, fusese mai bine că nu încercase figura cu balustrada. În recepție se aflau doi Băieți.

Îi așteptară pe șefii lor să coboare, apoi unul dintre ei, în vârstă de numai doi-trei ani jupiterieni după aprecierea lui Corbell, începu să vorbească repede, parcă dorind să scape de ceea ce avea de spus:

— Gording e tot liber. Nu s-a folosit de o prilatsilă. Firul pe care l-a utilizat era al meu. Probabil că s-a atins de mine și mi l-a furat de la centură. Nu mi-am dat seama.

— Unde-i? întrebă Skatholtz.

— A luat-o spre nord și est, până i-am pierdut urma. Către marginea Parhaldingului.

— S-ar putea să nu știe de... (un cuvânt neînțeles de Corbell). Căutați pe străzi, dar nu intrați în clădiri. Acolo vă poate întinde capcane cu firul. S-ar putea să încerce să ajungă pe jos la ceilalți dikți. Atunci l-am putea opri. Sau poate c-o să încerce să ia un *tchiple* (alt cuvânt nefamiliar). Căutați toate tchiplele în stare de funcționare și stricați-le. Anunțați-i și pe ceilalți.

Băiatul mai tânăr ieși în fugă, fericit că scăpase.

Ce era un „tchiple”? O mașină-sferă? Și de unde știau Băieții dacă Gording folosisse o cabină de teleportare?

— Trebuie s-o iei înapoi pe drumul pe care am venit, se adresează Skatholtz celui alt Băiat. Anunță-i pe toți pe care-i întâlnești că a evadat un dikt. Gording nu trebuie să se întoarcă în orașul lor.

Răsucindu-se brusc, lătră:

— De ce te holbezi, Corbell? Te fascină?

— Foarte mult. Gording nu putea folosi o prilatsilă fără ca voi să vă dați seama?

— Nu, rânji Băiatul și arată spre harta murală. Asta-i o imagine a planetei, da? O imagine veche, de pe vremea când pământurile acestea erau încă sub gheață.

— Așa-i. Mă pot folosi de sulita ta?

Era pur și simplu o provocare; voia să vadă ce urma să se întâmple. Însă Skatholtz îi întinse calm sulita. Ceilalți Băieți pleaseră, totuși Krayhayft și Skatholtz nu păreau deloc încordați. Corbell folosi arma drept indicator pe hartă.

— Asta-i Himalaia... munții Himalaia. În ei există depresiuni intramontane, la altitudini mari, unde-i mai rece. De pe orbită, am văzut acolo vegetație. Mai spre nord, aici în Marea Ohotsk, se înregistrează un consum energetic. S-ar putea să nu fie decât niște automate de întreținere, dar...

— S-ar putea să fie Fete. Clima n-ar fi prea caldă pentru ele? Nu, polul e destul de aproape... Totuși, tu nu pari convins de ipoteza asta.

— Nu, răspunse Corbell. De ce să fi așteptat atât de mult? Sau, cum ar fi putut construi nave spațiale?

— Noi nu știm cum se construiesc navele acestea... Skatholtz privea prin geamul spart al ferestrei spre locul unde luminița necunoscută avea să apară o dată cu căderea întunericului. Dacă Uranus se află pe o traiectorie de coliziune, nu putem face nimic. Dacă îl dirijează Fetele... ce intenționează? Să lovească Pământul? Să-l răsucescă iarăși ca să-și ia înapoi teritoriile? Tu le-ai cunoscut pe Fete, Corbell.

— Le-am cunoscut doar pe dikte.

— Este posibil ca pe Pământ să mai trăiască Fete. Le-am putea amenința... sau nu? Uranus o să ne lovească înainte să ajungem la ele. Krayhayft...

Cu coada ochiului, Corbell întrezări mișcare pe stradă.

— Poftim sulita, rosti el întinzând-o.

Skatholtz se întoarse să o ia și nu putu zări ceea ce vedea Corbell: o mașină-sferă gonind razant cu vârfurile copacilor, cu peste o sută cincizeci de kilometri la oră, coborând și încetinind.

Probabil că Krayhayft citise ceva în chipul bărbatului, fiindcă se năpusti înainte, răcnind:

— Atenție!

Surprins, Skatholtz privi peste umăr.

În aceeași clipă, Corbell sări pe fereastră.

Băieții aveau reacții rapide. Pe când Corbell trecea peste cioburi, coada unei suliti îl izbi puternic în picioare, dezechilibrându-l. Se ghemui, strângându-și genunchii la piept și în loc să se lovească la cap, ateriză pe spate în porumbul înalt. Skatholtz tocmai sărea pe fereastră cu un plonjon grațios. Corbell se rostogoli, se sculă și o luă la fugă.

Krayhayft își azvârli maceta și aceasta șuieră amenințător, creștând coapsele bărbatului.

— Oprește-te, sau te-omor! urlă Krayhayft.

— Nu! răcni Skatholtz de undeva din apropiere. Știe ceva!

Corbell nu se opri.

Mașina stătea chiar în fața ușii clădirii. Prin lianele rupte ce continuau s-o acopere pe alocuri, Corbell zări părul și barba albe ale lui Gording. Acesta se întinse să-i deschidă portiera. Ținea un baston proptit în canat. De ce?

La dracu! Se azvârli înăuntru și în aceeași clipă se răsuci.

Skatholtz era chiar lângă el... holbându-se îngrozit și frânând disperat. Corbell îi trânti portiera în față.

Bastonul acela... probabil că Gording întinsese firul de-a curmezișul ușii și-l ținea îndepărtat cu bățul. I-ar fi putut reteza mâna lui Corbell. Dă-l dracu' și pe el!

— Calc-o!

— Nu știu codurile!

— Oh, fir-ar...

Corbell apăsă de cinci ori pe clepsidră. Fusesse prima adresă ce-i venise în minte și era destul de bună: Sediul Poliției Mondiale din Sarash-Zillish.

Mașina porni.

Corbell întoarse capul – și privi drept în ochii lui Skatholtz, înainte ca Băiatul, prudent, să-și desprindă mâinile de pe vehicul. Își pierduse sulita. Ar fi trebuit să fie pe stradă, înapoia sa, dar nu se mai zărea.

Sângele care curgea din coapsele lui Corbell îmbiba tapițeria buretoasă a mașinii. Nu putea însă face nimic. N-avea nici măcar o cârpă curată, să-și lege tăieturile care îl usturau.

— Înfășoară firul în jurul unei pietre, zise Gording. Fă-o acum, până nu te tai.

Corbell îi dădu ascultare. Firul era subțire, ca de păianjen, ușor de pierdut. Fu extrem de prudent. Vehiculul cotea brusc la stânga și la dreapta, ocolind tufișuri, arbori, grămezi de ruine.

II

Fugise de Norna într-o mașină perfect silențioasă. Acum însă auzea un țiuit slab, aproape subliminal.

— Cât de vechi este acest... tchiple? Era în stare bună? Nu m-am gândit să-ntreb.

— Eu nu mă pricep, dar trebuie să aibă vreun dispozitiv de siguranță. Băieții care le-au construit se așteptau să trăiască veșnic. Unde mergem?

— În Sarash-Zillish, unde Băieții petrec noaptea cea lungă. Acolo există mașinării pe care poate reușim să le folosim. Întrebarea este: Există și Băieți?

— Nu cred că au venit încă. De fapt, nu știu...

— Va trebui să riscăm. Dumnezeuule!

Corbell se holba la ceva ce ar fi putut însemna moartea sa datorită neglijenței. Discul de credit!

— Nu m-am gândit deloc la asta. Eu n-aveam unul, și n-aș fi putut porni mașina. De unde-l ai?

— Istoriile spun că pe vremea stăpânirii Fetelor se întrebuițau monezi nominale. M-am gândit că după dezgheț, trupurile celor morți aveau să fie îngropate în afara orașului pentru a fertiliza solul. Am mers acolo, am săpat... și am avut dreptate. Probabil că după venirea Fetelor au murit mii de Băieți și Fete. Am găsit multe oase amestecate laolaltă – unele încă purtau haine în care am dat peste monezi nominale. Le-am încercat în fanta unui tchiple. Una dintre ele își păstrase creditul.

Îl privi cercetător pe Corbell:

— Nu ți-ai amintit că ai nevoie de o monedă nominală?

— Aveam altele pe cap, bolborosi bărbatul simțind că se înroșește la față.

— Puteam să fiu mai norocos în privința aliatului meu...

— Așa-i. Îți mulțumesc că te-ai întors după mine.

— Am fost nevoit, întrucât ai făcut altă greșeală. Mașina asta merge singură?

Călătoria devenise mai lină. Ieșiseră din Parhalding și zburau deasupra unui lan nesfârșit de grâu ce unduia dedesubt.

— Doar dacă nu cumva lancea lui Skatholtz... da, merge singură.

— Atunci, privește-mi părul!

Părul lui Gording nu prezenta absolut nimic aparte. Era mai încâlcit, mai murdar, însă complet alb... la cinci zile după ce fusese mușcat de pisicoadă.

Gording întrerupse tăcerea stânjenitoare.

— Să mă întorc la dikți? Să le spun că există o nemurire dikta, însă Corbell a pierdut-o? Trebuie s-o găsim, Corbell!

— Nu cred. Pisicozile nu erau... nu cred! *La dracu'*, Gording, n-am fost injectat cu *nimic*, exceptând mușcătura aia!

— Poate ai mâncat, ori băut, ori inhalat ceva. Ulterior te-ai fi putut simți ciudat. Bolnav... Exultant... Dezorientat...

— Bătrânețea e mai complicată decât atât. Sunt... Tu știi cum îmbătrânesc oamenii?

Gording se răsturnă confortabil în scaun, privindu-l pe Corbell. Nu părea deloc grăbit.

— Dacă aş ştii totul despre îmbătrânire, atunci aş fi făcut *eu* nemurirea dikta. Cunosco generalităţi... Substanţele se acumulează în corp precum... cenuşa unui foc care se stinge. O parte din ele pot fi eliminate de trupul însuşi. Le colectează în organe speciale şi le evacuează. Alte substanţe, care se fixează în pereţii arterelor şi în ţesutul cerebral pot fi îndepărtate cu anumite medicamente. Praful şi fumul din plămâni pot fi spălate. Fără serviciile unui spital, am muri cu mult mai repede.

Însă există şi... cenuşă care se strânge în cele mai mici părţi vii ale trupului. Nu o poate epura nici un organ. Bănuiesc că există o substanţă chimică – un medicament – care o poate transforma în materie ce se poate dizolva mai uşor, fără să omoare...

— Fără să omoare *celulele*. Asta-i doar o ipoteză, nu? Ştiu că există nemurirea dikta, însă nu ştiu care este mecanismul ei de acţiune. Ce se întâmplă în corpul unui Băiat?

Gording mişcă braţul într-un gest orizontal de negaţie.

— Asta nu-i direcţia cea bună de gândire. Nemurirea dikta a fost prima. Trebuie să fi fost mai primitivă, mai puţin indirectă... Corbell, destinde-te! Nu se poate întâmpla nimic, câtă vreme tchiple-ul merge. Trebuie să ne odihnim.

— Îmi vine să mă dau cu capul de toţi pereţii! Când mă gândesc cum te-am manipulat ca să mă ataci şi-apoi ţi-am zvârlit o pisicoadă în faţă...

Nu ştia expresia Băieţilor pentru „iartă-mă”.

— Curios cum gândeşti. La ce te aşteptai? Ca tânărul şi puternicul Gording, cu părul negru, să se arunce la picioarele tale, să-ţi plângă pe pieptul incredibil de păros şi să-ţi ofere femeile lui...?

Gording chicoti: Da, da, ştiu că aşa gândeşti. Nu, nu-s ale mele. Ele nu aparţin decât lor înseşi, şi nici eu nu aparţin nimănui, aşa cum era pe vremea când Băieţii ne lăsau să ne conducem singuri. Mai ţii minte cum au reacţionat diktele când le-ai vorbit despre obiceiul ca fiecare femeie să aibă un singur bărbat?

— Ah... vag...

— Tare ciudat trebuie să fi trăit voi! Nu ştii că există momente când o femeie nu doreşte un bărbat? El ce face atunci? Împrumută alta, al cărei contract este cu alt bărbat?

Gording era extrem de amuzat, iar destinderea lui părea contagioasă. Corbell se lăsă mai jos în scaunul înclinat și vorbi:

— O să afli, dacă găsim nemurirea dikta.

— Cred că ai dreptate. Va trebui să ne eliberăm de Băieți. Să ne creștem băieții-copii până vor ajunge adulți nemuritori. Treptat, raportul femei-bărbați va scădea spre valoarea unu. Dar... Surâse: Va dura câteva secole.

Zăriră ploaia năpustindu-se către ei peste lanul de grâu. Răpăi asurzitor pe parbriz și Corbell fu nevoit să ridice glasul ca să se facă auzit:

— Ați încercat vreodată să evadați?

— Am trimis cercetași. Mulți erau dikți în al doilea an, sosiți recent după ce fuseseră respinși de Băieți. Desigur, erau prea tineri ca să fie înțelepți totuși, bărbierindu-se pe obraji și între picioare, aduceau cu Băieții. Unii au revenit, cu memoriile șterse. Cred că și ceilalți s-ar fi întors, dacă ar fi putut. În timpul nopții lungi, au încercat și femeile să cerceteze terenul. N-a mai revenit nici una.

Zgomotul ploii acoperea țiuitul motorului.

— Nu v-ați gândit să porniți pe ocean? se interesă Corbell.

— Ba da, însă cum puteam ascunde ambarcația de ochii Băieților? Corbell, tu ai traversat oceanul. Dincolo de el există viață, sau e prea cald?

— Există vegetație, deși nu atât de abundentă ca aici, și destul de diferită. Știu că unele lucruri sunt comestibile, fiindcă Mirelly m-a hrănit cu diverse fructe. Este cald, totuși suportabil. Și fii atent: am văzut vapoare în care ar putea încăpea toți cei din Orașul Dikta. E adevărat, nu știu dacă mai pot pluti...

— Unde?

— Pe fostul fund al oceanului, cam la o zi de mers de actuala linie a apei.

Gording căzu pe gânduri.

— Ar fi trei probleme. Mai întâi, să aducem nava la apă. Apoi, riscul de a ne surprinde Băieții. Și a treia, și cea mai importantă: ce le vom spune copiilor noștri când vor deveni adulți? Că i-am oprit să ajungă nemuritori? Dacă descoperim nemurirea dikta, Corbell, *atunci* putem discuta despre fuga peste ocean.

— Problema asta mă frământă. Toate fragmentele acestui puzzle se potrивiseră perfect. Totul indica pisicozile... Auzi, ai fi de acord să te mai lași mușcat o dată? Poate că însușirea asta o au doar masculii, sau doar femelele, sau numai pisicozile vărgate... Ceva ce Băieții n-au dus în Orașul Dikta.

— Dacă vrei, poți să mă și jupoi de viu. Miza este cu totul deosebită. Ai fi murit de mult, dacă uneori n-ai fi formulat și câte o ipoteză corectă.

Corbell se instalează mai comod în scaun. Răpăitul picăturilor de ploaie era un zgomot plăcut, familiar, sigur. Pe neașteptate, adormi. În visul lui, fugea, fugea întruna.

III

Un șoc violent îl azvârli înainte. Ceva moale îi explodează în față și-l trimise înapoi. O presiune fermă îl ținea apăsător în vreme ce se rostogolea rapid peste cap. Încercă să se scoale, dar constată că nu putea clinti nici măcar un deget. Încercă să strige, însă nu mai putea respira!

Un coșmar! Fugea pe coridoarele spitalului, n-avea destul aer... cabinele din sala-seif... nu funcționau! Ieși de acolo, căutând altele, dădu colțul și... Norna! Paralizat până la diafragmă, cu pleoapele strânse, cu simțul echilibrului dereglat, încercă iarăși să urle. Psibiciul!

Totuși urletul lui răzbătu prin... prin ceea ce avea pe față. Horcăi și, lent, aerul îi intră în plămâni. Avea fața acoperită de un material poros. Așa era – spitalul rămăsese de mult în urmă.

Rostogolirea se opri. Bănuiește că atârna cu capul în jos.

Să vedem, fusese cu Gording... într-o mașină... Treptat, presiunea de pe chip slăbea. Ridică mâinile, pipăind orbește. Materialul ceda precum... un balon. Întinse brațele în lateral, găsi portiera și apoi clanta. Se luptă cu ea până o deschise. Se zvârcoli prin balonul poros, răzbătu cu un umăr înainte și în cele din urmă ateriză în cap.

Mașina era răsturnată în grâul ud și pipernicit. Rostogolindu-se după prăbușire, lăsase în urmă o potecă lată. Gording se găsea

de cealaltă parte a ei, examinând coada ruptă a unei sulite care fusese înfiptă sub capotă.

— Știam eu că există dispozitive de siguranță, comentă el încântat.

Ușurarea îl făcu pe Corbell să se bâlbâie.

— Prea multe „Mari Evadări” au fost în ultima vreme. Am început să le confund. Doamne, ce coșmar! Câteva momente mi s-a părut că fugeam de Mirelly-Lyra.

— Te sperie rău de tot bătrâna.

— E adevărat. Mai rău decât Băieții. Au fost niște momente de-a dreptul pe muchie de cuțit. Orașul era plin de prilatsile, și niciodată nu puteam ști *unde* se afla ea, sau chiar *eu*. Tot ce puteam face era să găsesc o prilatsilă și să mă teleportez la întâmplare, iarăși și iarăși... ca să nu mai spun că unele dintre ele nu funcționau. Iar Mirelly îmi urmărea permanent casca de la costum! Cred c-o mai are încă. Cel puțin... sper c-o mai are.

— De ce e importantă?

— O să-ți spun pe drum. Corbell tăcu o clipă, apoi continuă: Pentru o clipă, mi s-a...

— Ai vreo idee?

— Da, s-a făcut o conexiune în subconștient, dar am pierdut-o imediat. Nu-i nimic, o să revină.

Privi în lungul potecii deschise prin grâu.

— Sarash-Zillish e într-adevăr acolo. Din păcate, nu știm cât de departe. (În față se întindeau lanuri nesfârșite.) După ce ajungem la pădure, nu mai avem mult.

Cu grijă, Gording scosese lancea ruptă din capotă. Găsi piatra cu firul legat de ea, căută un alt bolovan și-și refăcu arma. Baloanele-perne de aer din tchiple se dezumflaseră. Diktul luă dinăuntru discul de plastic.

Soarele era o farfurie zburătoare ce coborâse printre nori. Porniră prin grâul ud și Corbell începu să povestească cum pierduseră Fetele satelitul.

Spre dimineață, găsiră un pârau.

Jupiter le luminase calea cu raze portocalii, orizontale, ce făceau ca ținutul să pară mai vesel decât în realitate. Corbell

călcase în albie, fără s-o fi observat. Apa era leneșă și deloc adâncă. În ea creștea o vegetație ce putea fi o formă mutantă de grâu sau orez.

Corbell îngenunche să bea. Își frecă coapsele, spălând sângele uscat. Când ridică privirea, văzu că Gording ținea în mâini un pește...

— Ai reflexe foarte rapide!

— Din păcate, asta-i toată masa, replică diktul curățind peștele de solzi.

— Nu putem aprinde un foc?

— Nu, trebuie să evităm să fim zăriți. Suntem doi. Nici chiar din depărtare, nu putem fi confundați cu niște Băieți. O să mâncăm carnea crudă.

— Eu nu, mulțumesc.

— Cum vrei...

Punctul luminos ce nu pâlpâia nu-și sporise intensitatea. Ciudat că putuse veni atât de rapid. Deși, când *Don Juan* ajunsese în Sistemul Solar, Uranus se apropia de Jupiter pe orbita aleatoare pe care-l lăsaseră Fetele. Îi spuse lucrul acesta lui Gording.

Diktul încuviință din cap.

— N-am calculat, dar cred că dacă Uranus a fost lăsat liber după ce Fetele l-au pierdut pe Ganimede, orbita lui și a lui Jupiter se intersectează frecvent... Și totuși, de ce l-ar fi lăsat liber? În mod normal, ar fi trebuit să încerce să-l întoarcă, ca să-și corecteze eroarea.

— Poate că au auzit că izbucnise războiul. Au pornit cu navele spre casă, pentru a-i bombarda pe Băieți de pe orbită. Dar n-au făcut-o...

Gording terminase de supt oasele peștelui.

— E greu de crezut, glăsui el, că Fetele au așteptat întoarcerea ta ca să se răzbune. E greu de crezut că Uranus, lăsat liber, intersectează orbita Pământului tocmai în acest moment. Bănuiesc că explicațiile tale sunt corecte, Corbell. Trebuie să mergem în Orașul Patru și s-o găsim pe bătrâna diktă care are casca de la costumul tău. Altfel s-ar putea să asistăm la sfârșitul vieții pe planetă.

— Mă temeam că vei spune asta... Bine! În Sarash-Zillish există un tchiple în stare de funcționare, cu care am venit din Capul Horn. Din păcate... nu știu codul de întoarcere.

— Să încercăm în mod aleator?

— Poate. Aș dori mai întâi să verific sistemul de transport subteran. Într-o clădire de acolo există hărți. Se sculă în picioare: La dracu'!

Zorii se iviră însoțiți de un răget care le îngheță sângele. Corbell întoarse fulgerător capul. Pe o moviliță aflată la vreo douăzeci de metri depărtare, un leu pitic îi privea amenințător.

Gording îi întinse arhitectului sulita ruptă și răcni:

— La atac!

Se năpusti asupra animalului de mărimea unui dog danez.

Corbell îl urmă. Leul păru surprins... apoi se decise. Se repezi către dikt, dar acesta îl evită fulgerător. Fiara se întoarse cu flancul spre Corbell. Fără să ezite, bărbatul îl izbi cu sulita înapoia coastelor, în același timp apăsând cu toată puterea. Leul răgi, se răsuci și lovi cu laba, însă dădu greș, deoarece nu mai avea o labă posterioară. Diktul își repetă lovitura și leul rămase fără ambele labe dinapoi.

— Acum, fugi! răcni Gording.

Pomiră în goană spre Sarash-Zillish. În văzduhul limpede, puteau întrezări dunga azurie unde începeau copacii.

— Leul mascul... , găfâi Gording, împinge prada... spre femelă.

Corbell privi înapoi și văzu o formă gălbuie înaintând în salturi prin grâul înalt. Se uită la bătrân și rosti:

— N-o să... rezisti... Trebuie... să luptăm.

Se opriă, suflând din greu.

Precauția femeiei le oferi răgaz să-și tragă răsuflarea. Ieșind dintre tulpini, leoaica îi zări pe cei doi, nemișcați, la aproape trei metri unul de celălalt. Răgi. Bărbații nu se clintiră. Leoaica nu înaintă, ci răgi iarăși. Corbell aștepta încordat, increzător, chiar vesel.

Femela rămase locului, apoi plecă. Mai întoarse capul de două ori, privindu-i, după aceea dispăru.

Corbell porni la drum, având întipărit pe chip un surâs prostesc, pe care nu-l putea stăpâni. De câte ori se străduia să-și relaxeze

trăsăturile feței, zâmbetul îi revenea. Orice bărbat normal s-ar fi lăudat fără pic de rușine cu isprava lor, în vreme ce Gording părea că consideră incidentul pur și simplu închis. Nici măcar nu se arătase ușurat înaintea competenței lui Corbell... ceea ce, într-un fel, constituia o măgulire.

În cele din urmă, Corbell rosti:

— Niște lei adevărați ne-ar fi făcut bucăți. De ce există atâtea miniaturi ale animalelor mari?

— Există cu adevărat?

— Da: lei, elefanți, bivoli... Probabil că înainte ca solul să devină fertil, foametea de aici a durat vreo zece mii de ani jupiterieni. Animalele mari au flămânzit mai repede. Sau poate că au murit datorită unui colaps termic: suprafața pielii fiind insuficientă față de volumul mare al trupurilor.

— Te cred. Mă uit la tine și văd alt tip de dikt. Noi am avut timp să ne adaptăm la lumina roșiatică a soarelui, la zilele și nopțile lungi. Animalele, plantele și dikții... iar Băieții s-au adaptat prin dikți. Dacă acum Uranus ne va lărgi orbita, totul va fi pierdut.

— Știu.

— Ești pregătit s-o înfrunți pe Mirelly-Lyra?

— Da.

Corbell se înfioră, deși dimineața nu era chiar răcoroasă. Treptat, clima avea să se răcească. Încercă să-și închipuie o noapte lungă de șase ani... și o zări pe Mirelly urmărindu-i prin beznă.

— Ar fi bine, continuă el, dacă am putea descoperi nemuirea diktă înainte s-o întâlnim. Ar fi în stare să facă aproape orice pentru ea.

— Dacă o vom găsi vreodată, eu o s-o testez primul.

— Ar trebui să ajungă pentru toți, râse Corbell. Altfel ar fi fost... păzită.

— De ce ai ezitat?

— Păzită... Încăperea-seif a spitalului din Sarash-Zillish nu era păzită. Să fi fost Băieții atât de siguri că nici un dikt nu putea ajunge la ea? Interiorul părea identic cu al celeilalte, dar n-avea sisteme de pază, ușa de tezaur, prilatsila cu unic sens și nici cabinele de sticlă securizată din plafon.

— Și ce dacă? Ce se întâmpla dacă un dikt, sau doi, sau trei găseau nemurirea? Cripta din Orașul Patru era păzită împotriva lor de alți dikți, care dețineau secretul, sau cel puțin așa presupuneai.

— Am greșit. Orașul Patru era vechi, dar nu ca Parhalding. Mai degrabă de vechimea Sarash-Zillishului. Cred că Băieții au construit Orașul Patru.

Se apropiaseră acum de pădure. Arborii erau fructiferi, iar Corbell se simțea flămând. Cu toate acestea, îi ignora. Pusese mâna pe capătul unui *fir*...

„Cenușa unui foc care se stinge. Mare parte e eliminată prin fecale și urină... dar nu totul; acidul uric se poate acumula în încheieturi, producând gută. Colesterolul blochează venele și arterele. Și chiar dacă toate acestea sunt evacuate... mai rămân moleculele inerte, care se acumulează în celule înseși.

„Imaginează-ți miracolul ce le-ar putea curăța pe ele, și spune-mi cum arată.”

— Nu era nimic de păzit!

— Nu înțe...

— În Sarash-Zillish nu exista nimic care să trebuiască păzit. Am înțeles pe dos. *Hei! M-am prins! Nemurirea dikta!*

Gording se retrase un pas.

— Ai mai avut o idee... De data asta, ce animal fioros trebuie să mă muște?

— Nu trebuie să-ți spun. M-am făcut de râs o dată. Nu și acum... Haide!

Copacii erau aproape și Corbell se simțea lihnit.

IV

Corbell mergea singur pe străzile Sarash-Zillishului. Fața, pielea capului și pieptul îl usturau. Încerca să ignore sfredelul din stomac. Cum umblau singuraticii? Din apropiere nu văzuse decât unul, care se bucura de întâlnirea cu ei; pășise vioi și încrezător, ca Băieții. Încercă și el să meargă vioi și încrezător. Ferestrele din oraș erau întunecate, iar străzile pustii și tăcute. Cu toate usturimile și restul... această întreagă șaradă se putea dovedi zadarnică.

Se îndopaseră cu fructe în pădurea ce înconjura Sarash-Zillishul. Apoi, cu vârful sulitei, Corbell își bărbierise obrajii, pieptul, precum și țeasta pe care lăsase numai un smoc de vreo zece centimetri. Diktul își retezase părul lung și alb, și se bărbierise și el, deși oarecum zadarnic. Existau Băieți albinoși, cu părul alb, totuși nu se mișcau de parcă aveau încheieturile înțepenite.

Dintr-un soi de magazin, ieși un grup de Băieți râzând și glumind. Corbell dădu colțul ca să-i evite, așa cum poate-ar fi procedat un adevărat lup singuratic. Din depărtare, se putea să fie confundat cu unul. Din apropiere n-avea nici o șansă. La dracu' cu nemurirea dikta – nu mai avea doisprezece ani! Regretă că Gording nu-l însoțea, dar așa ceva cu siguranță i-ar fi dat de gol. Băieții nu umblau câte doi.

Tufișurile ce acopereau strada se îndesiră. Bărbatul continuă mai departe. Acum, încâlceala lianelor se ridica aproape vertical, acoperind un zid. Corbell porni de-a lungul acestuia.

Constată că zidul se curba lin. Probabil că forma un cerc, sau o elipsă. Trecu pe lângă o spărtură, în apropierea căreia lăstărișul se înălțase, ca și cum parcul s-ar fi revărsat pe acolo. Corbell nu se opri, ci continuă mai departe. Se auzeau zgomote specifice locului: ramuri foșnind în bătaia vântului, ciripituri de păsări, apoi un cârâit brusc și puternic, urmat de (bărbatul tresări) o explozie de râsete. Băieți! Dincolo de zid se aflau Băieți, iar el ajunsese în dreptul intrării parcului.

Înăuntrul acestuia, un vehicul asemănător unui ornament din pomul de Crăciun, dar cu diametrul de patru metri, plutea deasupra mărăcinilor înalți până la genunchi.

Corbell căzu pe gânduri. Apoi, fără să scape din ochi mașina, începu să caute un băț drept. Cele mai multe tufișuri aveau ramurile strâmbe, totuși până la urmă găsi o tulpină corespunzătoare, chiar dacă puțin cam scurtă. Lovi la baza ei cu vârful sulitei, până ce reuși s-o reteze. Se așeză jos, cu picioarele încrucișate...

De ce întârzia Gording?

Diktul veni după el, urmărindu-l de la distanță. Dacă îi zărea cineva, nu erau decât doi lupi singuratici care, întâmplător, se

deplasau în aceeași direcție; o destinație de altfel rezonabilă – parcul.

Corbell desprinsese vârful lăncii de coada ruptă și porni să cioplească tulpina. De abia ridică privirea când Băieții apărură prin fosta poartă a parcului. Erau doi... cinci... zece Băieți, purtând un curcan uriaș, atârnat de pari. Unde-l duceau? Într-o bucătărie dintr-o clădire apropiată? Mai mult decât decadent... Auzi un strigăt, urmat de o pauză și, bănuind că îi fusese adresat lui, înălță ochii, privi o clipă un Băiat rânjitor, după care își reluă ocupația. Nu vedeau că era singur? Un lup singuratic deschidea el discuția, atunci când avea chef... cel puțin așa spera Corbell.

Coada cea nouă căpăta treptat forma dorită. O încercă în vârful suliței. Era încă prea groasă. Trebuia s-o mai cioplească, să-i facă o creștătură și s-o introducă forțat. Rumoarea Băieților se diminuea, traversând strada, însă două voci mai potolite, mirate; răsunară foarte aproape de el. Privi pe sub sprâncene.

În timp ce vorbeau se apropiau, examinându-l cu atenție. Mașina era... *Gording era ghemuit îndărătul mașinii!*

Cum ajunsese acolo? Corbell nu auzise nici un zgomot. Probabil că observase vehiculul, escaladase zidul, traversase parcul, ocolind, și sărise iarăși peste zid. Acum stătea ghemuit, nemișcat, dar cu o expresia plină de vinovăție – dacă l-ar fi zărit cineva.

Băiatul mai înalt, cu părul albastru al unei gogoașe negre, se adresă lui Corbell:

— Scuze oficiale pentru deranj. Putem să vedem ce faci?

Corbell își desfăcu picioarele și se sculă lent, apoi țâșni spre mașină.

Portiera era deschisă, așa cum o lăsase el. Acela avea să fie amănuntul grație căruia Băieții nu izbutiră să-l prindă. Gording i-o luase înainte, intrând pe cealaltă ușă. Corbell trânti portiera și se agăță de clanță, trăgând de ea cu toată greutatea, în vreme ce diktul apăsa pe taste.

Băiatul cu păr negru fugi pe lângă vehicul, forțând portiera un timp incredibil de lung. În cele din urmă, îi dădu drumul.

— Ai zis patru de același fel, vorbi Gording. Am apăsător pe asta, arată el tasta cu virgule încrucișate.

— Habar n-am unde o să ne ducă. Ia să vedem dacă putem schimba destinația. (Apăsă de patru ori pe „pi“.) Nu știu nici măcar dacă aici există o stație suburbană. N-am văzut cubul cel mare – în toate celelalte orașe, exista un cub gigantic.

— Odihnește-te. Chiar dacă nu găsim rețeaua de transport subteran, avem un tchiple. O să comandăm destinații aleatorii.

— Am pierdut sulita.

— Nu-i nimic, am eu firul.

— Nu asta voiam să spun. Credeam că o reparam corect. Dar după felul cum s-au comportat Băieții ăia, probabil că am greșit pe undeva. Nu-i nimic!

În goana lor prin oraș, văzură doar un singur alt Băiat. Pe ruina unui zgârie-nori din zona centrală, un lup singuratic slab și zdrențuit escalada etajul doi. Când tchiple-ul trecu pe lângă el, ochii săi afundați în orbite îi fixară pe ai lui Corbell, urmărindu-i până ce vehiculul coter după un colț.

Acum, cu un an „vechi“ înainte de bezna cea mare, era posibil ca singuraticul și cele două grupuri de lângă parc să reprezinte întreaga populație a Sarash-Zillishului. Era o idee extrem de liniștitoare... dar imbecilă. Cu siguranță că orașul făcea parte din rețeaua de cabine de teleportare situate la distanțe mici. Era prea important ca să nu fie așa.

— Probabil că unii membri ai tribului lui Krayhayft au ajuns aici înaintea noastră, observă Corbell.

— Dar nu știu încotro ne îndreptăm, așa-i?

— Ei nu știu de ce dorim să ajungem la Capul Horn. N-aș vrea să-i subestimăm.

Mașina încetini și coborî, strivind bălăriile, apoi se opri. Cei doi ieșiră.

— Unde suntem? întrebă Gording.

Pe panta din dreapta lor, vegetația rară de pe stradă se transforma treptat într-o junglă. Corbell se cocoță pe acoperișul

bombat al vehiculului. Petecul de arbori citrici era regulat, cu o formă dreptunghiulară ce nu putea fi naturală. Unii copaci păreau extrem de bătrâni.

— Nu știu.

— Totuși, de ce ne-a adus tocmai aici? Unde-i stația subterană?

— Ar trebui să se înalțe deasupra noastră. Ți-am spus, în celelalte orașe, clădirea stației era un cub imens.

Diktul sui și el pe tchiple. Priviră împreună dreptunghiul junglei.

— De ce era necesară o clădire atât de înaltă, întrebă el, din moment ce stația se găsea sub pământ?

— N-am investigat etajele. Poate că acolo se găseau birouri de unde se conducea totul.

Sau birouri de închiriat. Concepția respectivă nu avea însă un echivalent în graiul Băieților.

— Poate că au construit stația subterană, dar fără clădirea de deasupra.

Petecul de junglă părea de aceleași dimensiuni cu cuburile din Orașele Unu și Patru.

— S-ar putea, încuviință Corbell. În loc de clădire, au făcut un parc deasupra stației. După aceea, calota glaciară s-a topit și peste tot s-a depus un strat gros de praf care s-a fixat.

„Totuși, unde-i intrarea? Să existe un ascensor în centru? Nu, acolo copacii sunt cei mai deși.“

Pe panta ce suia dinspre stradă, cam la jumătatea distanței, exista o scobitură, unde se adunase apă, formând un iaz micuț, murdar și plin de buruieni acvatice. Corbell bolborosi ceva în barbă.

— Nu cunosc cuvintele astea, zise diktul.

Corbell arătă cu brațul.

— Sub buruienile, apa și mărul de acolo, o să găsim treptele ce coboară până la uși. După ce o să săpăm... După ce o să găsim lopeți și-o să scoatem mizeria de-acolo... După aceea, vom afla dacă mai funcționează ceva.

— Nu.

— Nu?

— N-o să ne lase, răspunse Gording ridicând mâna.

Singuraticul cu chip ascuțit traversa strada, îndreptându-se către ei. Ținea în mână o sabie lată, ciudat curbată. Mult înapoia lui, alți Băieți ieșeau dintr-o clădire.

— Crezi că-l putem doborî cu firul?

— Nu, zise diktul. E pregătit. Știe că suntem periculoși. O să prindă firul cu sabia.

— Atunci, hai în mașină!

Coborâră și intrară în tchiple.

— Cum de-au ajuns atât de repede aici? întrebă disperat Corbell.

— În nici un caz cu mașini. În oraș nu sunt prilatsile?

— Ah, sigur că da, așa au făcut!

— Și noi nu putem folosi cabinele?

— Ba da! Ba da! Nu mai trebuie să săpăm! Presupunând că blestemățiile mai funcționează... Subteranele n-au mai fost reparate.

Singuraticul ajunsese acum foarte aproape. Corbell bătu o adresă pe care o ținea minte: două virgule încrucișate, un „S” inversat, o clepsidră culcată, un „pi”. Mașina porni lin sub privirile a unsprezece Băieți.

— Cumva ne-au dat de urmă, comentă Corbell, și o vor face iarăși. Avem ceva timp la dispoziție, dar nu prea mult.

Din exterior era o clădire identică celei în care Mirelly îi restituisese lui Corbell costumul. Aici însă lifturile funcționau. Bazându-se pe aceeași configurație interioară, Corbell sui la nivelul al treilea.

Avusese dreptate. De o parte și cealaltă a coridorului se înșiruiau uși încuiate.

— Moneda nominală nu le deschide, îl anunță Gording.

Loviră cu picioarele, fără succes, într-o ușă.

— Nu există și prilatsile care să nu fie în camere încuiate? întrebă diktul.

— Ba da. Pe acoperiș. Probabil că Băieții sunt deja acolo.

— Mai ai vârful sulitei?

Corbell i-l întinse. Apoi se gândi că lifturile puteau avea indicatoare. Intră în cel cu care urcaseră și apăsă pe toate butoanele. Dacă se oprea la fiecare etaj, Băieții trebuiau să le

investigheze pe rând. El urcă la nivelul imediat superior. Când coborî înapoi, auzi undeva deasupra tropăituri.

Gording desfăcuse firul de pe cele două pietre. Legase un capăt de vârful sulitei, iar celălalt de legătura din jurul coapselor sale. Acum, tăia carpeta-puf în locul unde aceasta trecea pe sub ușa unui birou.

— Păzește scara! i se adresă lui Corbell.

— Cu ce?

Diktul nu-i răspunse; nici măcar nu ridică privirea.

Corbell se instalează cu mâinile goale în fața ușii de la casa scărilor. Primul Băiat care intra avea să-l ucidă. O știa. Poate că Gording putea să scape.

Ce făcea Gording?

Tocmai împingea vârful sulitei sub ușă.

Trase în sus de șorțul său. Se încordă. Îl putea auzi icnind.

Apoi, trase în lateral, spre canat.

Lovi apoi cu piciorul în ușă. Aceasta se clătină. Următoarea lovitură o prăbuși în cameră. Vârful sulitei era mai dur decât ușă; firul tăiase metalul în jurul zăvorului.

Prin fereastra biroului, Corbell zări doi Băieți meșterind sub capota mașinii. Îl trase pe Gording după el, înghesuindu-se în cabină. Când închise ușa, se făcu beznă. Întredeschise ușa, zări „pi”-ul și ținu degetul pe el. Închise ușa și apăsă de patru ori.

Nu se întâmplă nimic evident.

Deschise ușa și ieși într-un întuneric absolut.

— Trebuie să sperăm că-i sistemul subteran, șopti Corbell. Rămâi aici. O să caut scara și te chem.

— Bine, încuviință diktul.

Corbell porni, atingând ușor peretele cu o mână. Se împiedică de o canapea acoperită cu o carpetă-puf și, pentru a-și păstra echilibrul, se prinse cu mâna de ea. Materialul i se rupse în mână. Era putred.

Înapoia lui se auzi un zgomot.

— Ce-a fost asta? întrebă el.

Gording nu răspunse.

Corbell merse mai departe. În beznă i se părea că o simte pe Mirelly-Lyra. Dintr-o clipă în alta, se aștepta să dea peste trepte, totuși peretele continua uniform. Ocoli o altă canapea. Nu se mai

auzea absolut nici un zgomot. Covorul îi înăbușea pașii și absorbea sunetul răsufării sale.

Treptele!

— Aici, vorbi el cu glas normal.

— Perfect, rosti Gording de la o jumătate de metru și Corbell tresări ca electrocutat. Te-a urmărit un Băiat și l-am ucis cu firul. După miros, cred că a fost singuraticul.

— S-ar putea să nu mai funcționeze nimic. Dacă scara... ah!

Treptele se mișcă sub tălpi. Dezorientat și dezechilibrat, se așază, lăsându-se coborât în beznă.

— Ce facem mai departe? întrebă diktul când scara se opri.

— Ia-te după mine. Știu unde-s vagoanele – tocmai în spate.

Întinse brațele în față și porni. Cum avea să găsească vagonul corect?

Ocoli mai multe canapele.

Atinse cu mâinile un perete. „Am deviat“. Nu-l putea auzi pe Gording... de fapt, nu putea auzi absolut nimic. Oare era urmărit prin beznă de Băieți, tot așa cum îl urmărise diktul? Gording fusese deja ucis? Corbell înainta prea grăbit și se lovea de obiecte. Doar Băieții foarte bătrâni ar fi cunoscut interiorul acestui loc, însă nu era necesar. Îl puteau urmări, călăuzindu-se după răsufarea lui.

Găsi ușile.

— Gording!

Pentru o clipă, în depărtare fulgeră o lumină. De unde provenise?

— Imediat, răspunse diktul.

Corbell așteaptă în beznă și tăcere. Pe neașteptate, glasul lui Gording răsună lângă el:

— Ia! Corbell simți ceva greu punându-i-se în palmă. L-am percheziționat pe singuratic. Tu ia-i sabia. Eu am luat aprinzătorul. Unde-i imaginea planetei?

— Pe-aici, răspunse Corbell dirijându-i mâna, pe peretele ăsta.

Raza lanternei lumină două proiecții polare pe care continuau să figureze calotele de gheață. Nu existau nici luminițe, nici numere care să marcheze traseele.

— Care-i ușa noastră? întrebă diktul.

— Nu știu.

— Băieții ne-au luat tchiple-ul. Nu ne putem preda, fiindcă l-am ucis pe singuratic. Poate că ei pot opri și prilatsilele. Fă ceva, Corbell!

— Bine. Dă-mi moneda!

O luă și o introduse în fanta pentru bilete. Nu se întâmplă nimic. Încercă la următoarea ușă. Începuse să intre în panică. Totuși, scara funcționa...

A treia ușă îi lăsa să treacă. Poarta transparentă spre vagon îi dădu drumul lui Gording, apoi se închise după el și nu se mai deschise decât atunci când Corbell scoase discul din fantă și-l introduse din nou. Se așezară față-n față.

— Acum stăm o vreme aici.

— Perfect.

— Nu știu cum poți fi atât de calm.

— Eu risc mai puțin decât tine. Încă o jumătate de *an jupiterian* (împrumutase exprimarea lui Corbell) și o să mor. De cealaltă parte a balanței atârnă nemuirea dikta și eliberarea de stăpânirea Băieților. Doar dacă... Corbell, chiar putem găsi nemuirea dikta acolo unde mergem? Sau va fi nevoie să facem raiduri permanente în Antarctida?

— Știu că se află în Orașul Patru. Poate că e și în alte locuri.

— Merită riscul. Putem dormi?

Corbell râse strâmb.

— Baftă!

V

Diktul se trezi când ușa se ridică. Vagonul lunecă în tunelul vidat, coborî brusc, se îndreptă, coti la dreapta, după aceea la stânga. Deocamdată totul mergea bine.

Privindu-l pe Corbell, Gording se destinse.

— Nu voiam să întreb... Unde mergem?

— Nu contează. Oriunde există o... imagine a planetei cu traseele luminoase. Ea ne va spune cum să ajungem în Orașul Patru.

— O decizie înțeleaptă, aprobă bătrânul și se culcă la loc.

Poate că se prefăcea.

Răsufla totuși lin și regulat.

Corbell se întinse. Își fixă gleznele sub brațul unei banchete. Nu se auzea decât respirația diktului.

Ațipi. În somn, tresări și se foi: *fugea, fugea...* Când vagonetul începu să urce, se trezi pentru câteva clipe, apoi adormi iarăși. Simți însă când începură să frâneze și, deși amețit de somn, își aminti prima călătorie. Își puse palmele peste urechi și, întorcându-se, îl văzu pe Gording imitându-l.

Vagonul se opri.

Ușile se deschiseră în mod automat. Aerul bufni peste ei, fierbinte și umed, precum o melasă clocotită.

— Haide! strigă Corbell și ieșiră.

Sala cea mare era o ruină. Șase-șapte etaje ale uriașului cub se prăbușiseră înăuntru, lăsând să se vadă o secțiune transversală a clădirii. Lui Corbell nu-i păsa. Căuta să nu respire adânc. Aerul fierbinte era încărcat cu un miros și un gust pe jumătate de chimicale, pe jumătate de mucegai. Sudoarea îi țâșnea din toți porii.

Harta murală era brăzdată de fisuri, și întunecată.

Încercă discul în trei uși până să găsească una care să funcționeze. Gording îl trase de braț și-i vorbi cu glasul unui om ce-și ține răsuflarea:

— Stai! Țasta unde duce?

— *Haide!*

Intrară în vagon, dar situația nu se îmbunătăți cu nimic. Poți să mori încuiat într-o baie de aburi, se gândi Corbell. Se întinse pe un rând de scaune.

— Mirelly-Lyra a modificat sistemul de transport subteran astfel încât să aducă pe oricine din zonele fierbinți ale planetei direct la ea. Să sperăm că n-a ignorat locul ăsta. Stai nemișcat și nu încerca nici un fel de mișcări. Răsuflă superficial.

Rămase pe spate, așteptând. Transpirația îl gâdila, curgându-i în jurul coastelor, dar nu se șterse.

Ceva începu să ticăie. O rafală de aer suflă peste ei – prea caldă, apoi răcoroasă. Corbell suspină.

— Probabil că bioxidul de carbon din respirația noastră a declanșat ceva, vorbe el pentru sine.

Aerul devenea tot mai rece.

După un timp, Gording rosti:

— Am uitat aprinzătorul.

— La dracu'!

Tăcură apoi, până când ușa glisă, închizându-se.

Urmară obișnuitele zgâlțâituri, după care drumul deveni lin. Corbell încercă să doarmă, însă ceva îl oprea. Nu înțelegea despre ce poate fi vorba, până ce Gording se plânse:

— Mă dor urechile.

Asta era!

— Vagonul nu-i etanș, îl lămurii Corbell. Țsta era unul dintre riscurile călătoriei. Să sperăm că avem suficient aer ca să ajungem la destinație.

— E foarte neplăcut. Nu pot face nimic?

Într-adevăr, diktul nu zburase niciodată cu avionul!

— Mișcă maxilarele ca și cum ai mușca apăsat, îl sfătui.

Îi demonștră cum să facă și-și simți urechile pocnind.

Vagonul încetini. O făcuse mai repede decât se așteptase Corbell, dar amândoi gâfâiau, iar Gording era îngrijorat. Corbell încerca o satisfacție vinovată; erau necesare o *mulțime* de primejdii necunoscute ca să-l tulbure pe dikt.

Își astupă urechile cu palmele și căscă larg gura, apoi îl așteptă pe Gording să-l imite. Își simțea pielea lipicioasă. Era teribil de încordat.

Ușile se deschiseră. Rafala de aer dinafară era doar călduță. Dincolo de ușă, Corbell zări niște luminițe îndepărtate, acolo unde carpeta-puf se înălța peste conturul canapelelor. Se întinse după iataganul lupului singuratic.

Înspre poartă se întrevăzu o mișcare. „Mirelly-Lyra? E prea repede!” Trase de ușa vagonului, închizând-o, în clipa când ceva se năpusti prin poartă. Avea ceea ce-și dorea bătrâna – puteau negocia.

Era Krayhayft! Băiatul cu păr sur se opri brusc și-i privi prin geam.

Înălță aprinzătorul!

Gording sări înapoi spre adăpostul jalnic al toaletei. Corbell îi simți mișcarea, dar el însuși încremenise. Krayhayft trase în semn de avertisment. O lumină fulgeră înapoia lui Corbell și dinspre bancheta care luase foc se răspândi un miros înțepător, chimic.

— leșiți, răcni Băiatul, sau vă pârlesc și pe voi!

Arhitectul nu dăduse drumul clanței. Totuși...

— N-o pot face. Vei reteza Pomul Vieții.

Pentru o clipă Krayhayft rămase nedumerit, apoi replică:

— Noi nu-l vrem. Dorim doar să știm unde se află. Corbell, gândește-te: Dacă un dezastru ucide majoritatea dikților, iar singurii supraviețuitori sunt câțiva bătrâni? I-am putea menține tineri, ca să se împerecheze.

— Și până atunci să nu știe despre ce-i vorba!

Carpeta de lângă piciorul lui drept izbucni în flăcări, iar Krayhayft vorbi:

— Ne trebuie și casca de la costumul tău. Apropo de dezastre...

Băiatul amuți și chipul i se transformă.

Corbell nu zărise niciodată expresia aceea la vreun Băiat. Îl înspăimântă. Vinovăție, remușcare și frică. Krayhayft gemu, sunetul auzindu-se slab prin geam. Ochii i se mișcară de la stânga la dreapta, căutând... o scăpare? O găsi. Mai inteligent decât oamenii, o descoperi imediat și se folosi de ea. Lipi țeava aprinzătorului de tâmplă și trase. Flacăra îi străbătu capul. Băiatul se prăbuși, zvâcni spasmodic din picioare și rămase nemișcat.

Arhitectul privi repede peste umăr. Diktul rămânea în continuare ascuns, ghemuit înapoia ușii toaletei.

Apoi Mirelly-Lyra Zeelashisthar păși prin poartă. Un veșmânt lipsit de forme precise, alb cu câteva irizații de culoare, și un chip zbârcit. Ochii strălucitori îl fixară, după care ridică psibiciul.

— Mirelly! răcni bărbatul. Eu sunt!

Șocul o zgudui vizibil. Corbell sperase că avea să leșine. Bătrâna se controlă însă cu rapiditate și gesticulă autoritar cu bastonul. *Afară!*

Corbell întinse mâna după iatagan, și Mirelly îl fulgeră cu doar o fracțiune din ceea ce-l ucisese pe Krayhayft. Gemând, bărbatul ieși din vagon.

Ea rosti niște cuvinte lipsite de înțeles, după care un glas de bătrân traduse:

— Ai găsit-o. Unde-i?

— Dă-mi toiagul și-ți spun.

Răspunsul ei fu un val de vinovăție și agonie mintală. Ignorându-l, Corbell se năpusti cu brațele întinse, căutând s-o înșface de beregată. Mirelly se retrase. Gemând, bărbatul continuă mai departe. Brusc, ea răsuci ceva de pe mânerul psibiciului.

Somnul îl împinse către carpeta-puf. În sinea lui se înfruntau somnul și o furie purpurie. Căzu în genunchi, totuși înaintă spre ea doi pași, trei...

Miros de mucegai.

Un material moale sub obraz.

Mirelly-Lyra stătea pe una din canapele.

Corbell își trase brațele sub el și-și ridică partea superioară a trupului. Se împinse către femeie. Ea încercă să se retragă, totuși nu făcu nici o mișcare. Era înspăimântată.

— Am prins-o din spate, rosti Gording.

Stătea în fața ei și ținea bastonul argintiu.

Mirelly vorbi rapid. Un glas bătrân traduse:

— Să nu-ndrăznești să mă omori! Am ceva ce doriți.

Corbell se sculă cu greu în picioare.

— Casca de la costum, vorbi el. Dă-mi-o! Dacă nu, te las să trăiești... așa cum ești acum.

— Mai întâi nemuirea, strânse ea din buze.

— Câte poziții are psibiciul?

— Cinci. Două pot ucide. Altele mă pot ucide *pe mine*. După aceea, vei mai putea găsi casca?

— Probabil, zâmbi Corbell și după expresia bătrânei își dădu seama că așa era. Și ce dacă? Să zicem că te fac tânără. Te pot ucide *după aceea*, dacă nu capăt ceea ce vreau. Vorbi graiul Băieților: Fii pregătit cu bastonul. Deși nu cred că acum va mai încerca să evadeze. Mergem să luăm nemuirea dikta.

Gording îl privi neîncrezător.

Corbell n-avea curaj s-o lase pe Mirelly într-o cabină de teleportare. Ținând-o pe femeie între ei, se înghesuiră într-un tchiple și porniră prin Orașul Patru. Pe când vehiculul ocolea în viteză mormanele de cioburi și sfărâmat-uri de beton, Corbell se întrebă dacă n-ar fi trebuit mai întâi să ia înapoi casca.

Ba da. Totuși nu putea aștepta atât de mult. Voia să știe.

Când coborâră din mașină, Gording comentă:

— Trebuia să mă fi gândit la un spital...

— În spitalul vostru exista o... un loc păzit la etajul trei?

— Nu.

Mirelly ridică privirea spre vitraliile fațadei.

— Dar eu am căutat aici!

— Erai disperată, comentă Corbell plin de sine. Însă nu în sensul cuvenit.

Porni în sus pe scară. Praful se înălța de sub picioarele sale. La etajul trei, găsi două rânduri de urme, reamintindu-i de fuga lui îngrozită prin coridoare. Se uită înapoi. Bătrâna părea destul de docilă, iar Gording o urma cu psibiciul.

Coti pe coridor... și se simți pierdut.

— Mirelly, unde-s cabinele?

— În stânga ta, după primul colț.

Găsiră șirul de prilatsile și bărbatul se orientă rapid, determinând colțul unde se ascunsese când îl urmărise Noma. O luă înainte... și ajunseră în fața ușii deschise a încăperii-tezaur.

— Își păzeau bine nemurirea, comentă Gording.

— Tu n-ai fi făcut la fel?

Corbell îi arătă scheletele și gaura din perete.

— Totuși nu perfect, continuă el. Avem noroc că n-au distrus-o după ce s-au folosit de ea. Poate că se gândiseră că se vor întoarce peste cincizeci de ani.

Diktul privi în jur la posturile gărzilor, rafturile goale, consola calculatorului și cele două cabine de teleportare.

— Unde-i, dacă n-au distrus-o? Nu cred că se ajungea la ea cu prilatsila, decât dacă cea de la destinație era la fel de bine păzită.

— Ba da. Dă-mi mai întâi bastonul.

Oare Gording avea să-l refuze? N-o făcu; îi întinse lui Corbell arma, apoi se apropie de cabinele din sticlă, studiindu-le. Doar una avea o uşă. Păşi înăuntru.

Mirelly-Lyra scrâşni ceva. Cutia traduse:

— Îţi baţi joc de mine?

— Poate că da, chicoti Corbell, agitându-i psibiciul sub nas.

Ea se repezi cu degetele răşchirate. Bărbatul nu se deranjă să declanşeze arma, ci o lovi de câteva ori cu mânerul ei, până ce se retrase.

Gording găsi butonul de pe tijă şi-l apăsă:

— Hei-ia! răcni Corbell.

În cealaltă cabină se învolburau firicele de praf.

— Nu s-a întâmplat nimic, rosti diktul deschizând uşa.

— Nu-i tocmai adevărat, răspunse Corbell apoi se adresă lui Mirelly: Dacă nu vrei, nu te oblig. Poţi avea încredere în mine, sau nu.

„Făleşte-te, făleşte-te“, se autoironiză el şi se simţi puţin ruşinat. Dar luptase pentru aşa ceva!

Bătrâna îşi înghiţi cuvintele. Era cu adevărat disperată. Când intră în cabină, Corbell îl zări pe Gording privindu-l întrebător şi-i arătă prilatsila fără uşă.

Brusc, pulberea ce plutea acolo se îndesi.

— Aha! zâmbi diktul.

Norna văzuse şi ea, dar nu înţelesese... şi Corbell ardea de nerăbdare să explice:

— Moleculele inerte din celulele tale! Substanţele chimice, medicamentele, nu pot acţiona asupra lor, dar cabina o face. Teleportează doar moleculele moarte. Doar deşeurile care se acumulează în peste nouăzeci de ani de viaţă. Acum înţelegi?

— Nu mă simt altfel, rosti ea nesigură.

— Ar trebui. Eu m-am simţit. Mi s-a părut că am căpătat un suflu nou. Desigur, nu ştiam. Nu-i nimic evident. La ce te aşteptai? Peste vreo două zile, vei vedea că rădăcinile firelor de păr devin negre.

— Roşii, spuse ea. Roşii ca para focului.

— Unde-i casca?

Mirelly zâmbi. Continua să arate ca o bătrână, dar surâsul ei nu era oare maliţios?

CAPITOLUL NOUĂ

Peerssa, în numele Statului

I

Pisicoada sări de pe masă când intrară în cabinetul lui Mirelly. Chipul ei alb-sur fu examinat bănuitor de la adăpostul unei plafoniere.

Costumul lui Corbell se afla pe un fotoliu. Gording și Mirelly îl priviră pe fostul arhitect decuplând casca și așezându-și-o pe cap. Dregându-și glasul, vorbi:

— Aici Corbell în numele lui, chemându-l pe Peerssa, în numele Statului. Răspunde, Peerssa!

Nimic, nimic, nimic...

— Acum ar trebui să fie pe recepție. La dracu', Peerssa, răspunde!

Gording dădu costumul la o parte și se așeză în fotoliu. Bastonul argintiu rămase ațintit asupra femeii. Ea nu-l observă. Malițioasă și victorioasă! Îl înfiora pe Corbell.

Bărbatul tresări când pisicoada sări brusc de pe plafonieră în poala lui Mirelly. Ateriză lin, ca un fulg de nea, și se încolăci acolo, cu urechile ciulite, privindu-l pe Corbell.

Nimic, nimic, n... Vocea se auzi slab, în fadinguri:

— Peerssa, în numele Statului. Peerssa, în numele Statului, îl cheamă pe Jaybee Corbell. Te rog, ține seama de o întârziere de șaizeci și șapte de secunde în transmisie. Corbell, am multe să-ți spun!

— *Da, ce să-ți zic! Și eu am multe de povestit! Știu cam toată istoria sistemului solar. Mai întâi, spune-mi: tu ai preluat controlul planetei Uranus? Dacă da, ce intenționezi să faci cu ea? Se întoarce către Gording: Într-un minut, vom afla.*

— *De ce durează atât de mult?*

— *Asta-i viteza luminii. Uranus se găsește deci la treizeci și trei virgulă cinci secunde-lumină.*

Gording încuviință din cap. Nu era nerăbdător. Până și modul în care ținea psibiciul părea neglijent... dar era permanent ațintit asupra bătrânei. Perfect, fiindcă ea continua să aibă expresia aceea stranie.

Când Peerssa vorbește, o făcu cu o placiditate enervantă:

— *Da, dirijez o planetă despre care cred că-i Uranus. Ai avut dreptate afirmând că acesta e Sistemul Solar. După ce am pierdut legătura cu tine, am plecat să cercetez anomalia cea mai apropiată – noua planetă dintre Jupiter și Saturn. Am găsit un satelit cu sisteme de control care răspundeau...*

— *Știu totul despre motor! Problema...*

Ameți. Decalajul de un minut avea să-l înnebunească. Peerssa continua:

— *... semnalelor mele radio. Am reușit mai întâi să testez programele de siguranță. Altfel aș fi putut distruge ceva. În cele din urmă, în atmosfera superioară a planetei am găsit un obiect ce radia puternic în spectrul infraroșu. Am descoperit un motor extraordinar, o propulsie prin fuziune care în mod evident putea deplasa întreaga planetă. Ah, știi de motor! Bine! Am pornit deja frânarea. În douăzeci și două de zile, Uranus va intra pe orbită la vreo trei milioane de kilometri în fața Pământului. Voi îndepărta și mai mult Pământul de Jupiter, ca să-l readucem la temperatura normală.*

— *N-o face! răcni Corbell. Își reamintea, ușor tulburat, că niciodată nu fusese sigur de motivele lui Peerssa. Ascultă: de peste un milion de ani, viața terestră s-a adaptat acestei situații. Dacă o modifici acum, majoritatea biosferei va dispărea, inclusiv ceea ce este considerat drept omenire în ziua de azi.*

Mirelly părea deja mai tânără, chiar dacă numai printr-o întindere a mușchilor feței și o netezire a chipului smochinit. Corbell își întoarse privirea de la malițiosul zâmbet de pisică. Scoțându-și casca, vorbi în graiul Băieților:

— Am avut dreptate. N-a fost nici o coincidență. Peerssa m-a lăsat aici, apoi a plecat să examineze Uranusul. Va pune totul la loc, așa cum era când a părăsit Pământul.

— Dar gheața? exclamă Gording. Gheața va acoperi...

— Încă n-am terminat.

Rosti în cască întrebarea diktului.

După un minut, Peerssa răspunse:

— Nu ascult de ordinele tale, Corbell. O ascult numai pe Mirelly-Lyra Zeelashisthar, care a fost cetățeană a Statului.

Trebuia să se fi gândit la asta, totuși se simți luat prin surprindere.

— Trădătorule! răcni el.

Mirelly dădu capul pe spate și izbucni în râs.

Corbell așeză casca pe masă. Abia după câteva clipe își găsi vocea:

— Nu-i de mirare că jubila! Ce s-a întâmplat?

Femeia părea de-a dreptul încântată.

— Am încercat să vorbesc cu calculatorul navei, dar n-am avut noroc. Acum câteva zile, am încercat iarăși. Poate că m-a ajutat faptul că translatorul folosește glasul tău. Peerssa și cu mine am discutat ore întregi despre Stat, despre Pământ și despre tine...

Se întrerupse, fiindcă se făcu auzit răspunsul calculatorului:

— Nu mi-am încălcat niciodată loialitatea, Corbell. Tu ai putea spune același lucru despre tine?

— Du-te dracu', mormăi bărbatul. Rămâi pe poziție. Mirelly este de partea noastră acum. Vom încerca s-o convingem să-ți schimbe dispozițiile primite. Se adresă lui Gording: A preluat comanda calculatorului navei. Practic, ea dirijează Uranusul. Mă simt istovit.

— Trebuie s-o convingi să nu-l lase să-și modifice misiunea. E o problemă vitală, Corbell!

— Mi-am dat seama.

Arhitectul închise ochii și se lăsă pe spate.

Putea sta locului, privind cum aveau să se deruleze evenimentele. Cel puțin pe tot restul supraviețuirii, urma să fie tânăr. Putea privi banchizele acoperind Antarctica, până ce gheața ajungea la un kilometru și jumătate grosime. El și Mirelly-Lyra ar fi putut asista la fuga spre nord a bivoliilor pitici, a urșilor polari spâni, a Băieților și dikților până ce degerau în viscole, sau flămânzeau în regiunile unde pârjolul distrusese orice urmă de viață, ori mureau datorită lipsei de vitamină D din semințele Kathope.

Asta reprezenta una din opțiuni. Oare bătrâna voia întregul Pământ numai pentru ea? Sau ar fi preferat și un companion? Totuși, pe vremuri fugise de Băieți și trăise singură... hm-m. De unde făcea rost de mâncare? Exista ceva ce ea n-ar fi *dorit* să dispară?

Deschise ochii. Gording îl privea tulburat. În mod neașteptat, femeia făcea la fel.

— Nu mă mai doare nimic, spuse diktul. Eram obișnuit să mă doară fel de fel... Uneori mă sufocam... Încheieturile, tendoanele și mușchii mă chinuiau permanent. Corbell, asta-i! Ai găsit-o! Suntem iarăși tineri!

— Da. Bravo.

— Folosește-te de recunoștința ei. Eu nu-i pot vorbi. Tu trebuie s-o faci! Ești capabil! Soarta lumii atârnă de tine!

— Asta-i exact ce-mi trebuia.

Închise ochii pentru o clipă... doar pentru o clipă... apoi o întrebă pe Mirelly-Lyra:

— Cum te simți?

— Bine... Puternică... Poate că nu-i decât subconștientul meu, care vrea să-ți creadă minciuna.

— Perfect. Fii atentă!

Corbell așeză casca între ei și începu să vorbească, pe jumătate pentru Peerssa:

— Planeta este pârjolită și moartă peste tot, cu excepția Antarcticei. Au rămas în viață doar flora și fauna tropicală, adaptate la șase ani de lumină permanentă, urmați de șase ani de noapte. Dacă Antarctica îngheață iarăși, totul va muri. Populația conducătoare este... (folosi cuvântul din graiul Băieților). Băieți de

unsprezece ani, care trăiesc veșnic. Există și o minoritate de adulți folosiți pentru împerechere. Bărbații arată ca Gording, sau mai tineri. Sunt oameni, cu unele deosebiri minore.

Începu să-i descrie: paloarea pielii, calviția pronunțată...

Mirelly îl privi pe dikt fără bunăvoință. Totuși *nu putea* să nu vadă că era om. Diferența cea mai mare – chelia avansată – părea normală pentru un bătrân.

Totuși încă n-o impresionase. Continuă:

— Dacă ne așteptăm la restabilirea unui Stat, acesta va fi format doar din adulți – dikți. Băieții sunt mult prea diferiți. Ceea ce vreau să spun este că *există* o șansă. În clipa de față, femeile sunt de zece ori mai numeroase decât bărbații, însă peste o sută de ani, raportul va fi aproape unu la unu.

Să insiste în direcția asta? Mirelly îl asculta atentă.

— Evident, cu un dezechilibru atât de mare, rolul tău nu va fi foarte important la început. Dar vei fi singura femeie cu păr pe tot capul. Și singura roșcată...

— Ușurel, Corbell. Nu-i adevărat că Băieții îi conduc pe adulți? Eu nu vreau s-ajung sclavă. Și ce-i cu Fetele?

— Fetele au murit de mult.

— *Aha!*

Probabil că le urâse destul de tare.

— Exact. Acum sunt numai Băieți și dikți. Îi putem convinge pe dikți să se mute *aici*, pentru că deținem nemurirea. Vor veni. Eu știu de unde pot lua vapoare.

Femeia clătina din cap, încruntându-se. Corbell știu că, pe jumătate, fusese convinsă de adevărul spuselor lui. Prin comparație cu diktele pleșuve, frumusețea ei urma să-i subjuge pe conducătorii dikți! Totuși...

— Cât timp au stăpânit Băieții?

— De când i-ai adus tu pe dikți în Antarctica, sub formă de evadați – când dracu' o fi fost asta? Să zicem... un milion de ani.

Tinerețea ce se apropia îi strecură muzică în răs.

— Și acum dikții se vor elibera, așa brusc? Oile se vor transforma în lupi fiindcă le oferim o ispită suficientă?

La naiba, avea dreptate! Schimbă graiul:

— Gording? Dikții se vor răscula?

— Da.

— N-au făcut-o niciodată până acum.

— Riscurile erau prea mari în comparație cu ceea ce se putea câștiga.

„Poate...”. Corbell reveni la engleză:

— El zice că da, iar eu îl cred. Stai puțin: lasă-mă să-ți spun motivul. Mai întâi, ei *nu* au fost selectați pentru docilitate. Unica selecție a avut drept scop producerea unor Băieți cu calități superioare, din zestrea genetică existentă. În al doilea rând... cum să-ți zic? Știi cum arată un om umilindu-se?

Femeia rânji. Îl văzuse chiar pe el umilindu-se, ce naiba!

— Perfect! Ei se umilesc, dar e doar un gest, o formalitate. În clipa următoare, își reiau ținuta demnă. Este un ritual folosit și de Băieți între ei. Eu cred că dikții nu s-au răsculat vreme de un milion de ani, pentru că nu prea aveau ce câștiga. Acum, au!

Mirelly tăcu, încruntată.

— Ce credeai că vei obține dacă Peerssa va muța Pământul?

— M-am gândit... Corbell, noi suntem ultimii supraviețuitori ai Statului! M-am gândit că am putea reface rasa umană.

— Adam și Eva, cu Eva conducătoare. Mirelly, ar fi mai bine să sperăm că ne putem încrucișa cu dikții fiindcă, ți-o spun cinstit, mi-e teamă de tine. Nu cred că m-aș putea excita.

— Porniri sexuale reduse?

— Exact. Preferi să-i conduci pe dikți? Ți-a mai rămas un singur lucru: să controlezi cerul. Cerul va fi din nou stăpânit de o Fată.

Zări începutul unui surâs (*Corbell uită că eu îi pot manipula pe bărbați doar cu frumusețea!*) și profită:

— Dar pentru asta, trebuie să-i ordoni lui Peerssa *acum*. A declanșat deja programul de frânare. Deplasarea Pământului va însemna sfârșitul lumii.

— Ar trebui să te fac să aștepti, îl tachină ea lasciv.

— Peerssa a declanșat deja...

— Dă-mi casca.

— ...blestematul ăla de program de frânare. Poftim! Stai puțin. Nu-i dădu casca.

— Corbell? Nu asta doreai?

— Tocmai mi-a venit o idee... „Nu strica totul! Soarta lumii... gura!“ Lasă-mă puțin să mă gândesc...

Când îi poruncești unui djinn, trebuie să fii foarte atent în privința exprimării.

— Perfect! Peerssa, o să-ți descriu ce vreau să se întâmple. După aceea, tu îmi vei spune dacă poți face modificarea de traiectorie, și la ce efecte secundare ne putem aștepta. Apoi, ne putem lăsa în voia lui Mirelly.

Doresc ca regiunea Capului Horn să fie cam cu cincisprezece grade mai rece!

II

De pe terasa clădirii, îl priveau pe Uranus trecând.

Planeta trebuie să fi fost mai mică decât în vremea lui Corbell. Motorul nu era chiar atât de eficient; în eoni de manevrare, consumase probabil mega-megatone de atmosferă. Cu toate acestea, o planetă gazoasă gigantă trecea acum la trei milioane de kilometri de Pământ.

Era spectaculos. Strălucea, pe jumătate plină, lângă orizont: un semicerc alb cu tonuri trandafirii, dungat și brăzdat de furtuni, și o față întunecată, acoperind neagră stelele. Dinapoia marginii negre, o licărire intensă alb-violetă pâlpâia la răstimpuri, iluminând emisfera respectivă, apoi dilatându-se, înroșindu-se, destrămându-se.

Mirelly-Lyra rosti ceva ce suna a muzică pură. Nu era de mirare că reușise să-i subjuge pe bărbați. („Minunat“, spuse vocea de bătrân a translatorului.) Veșmântul ei alb se zărea ca o pată palidă, neclară în beznă. Corbell stătea la câțiva pași în lateral. Acum, când nu mai era bătrână, se temea de ea mai mult decât oricând. De fapt, acum Norna hotăra soarta lumii.

În seara aceasta, Corbell se simțea extrem de agitat.

— Peerssa, rosti el spre casca pe care o ținea în mâini, cum merge?

Așteptă răspunsul. Nimic, nimic...

— Perfect. Calculatorul era indecent de calm. A fost dificil de găsit o nouă traiectorie care să nu se intersecteze cu orbita vreunui satelit, dar am izbutit. Noua orbită a Pământului va fi oarecum excentrică. Temperatura va scădea în medie cu zece grade.

— Destul de bine.

Bărbatul puse casca jos. Un instinct îl îmboldea să-l cheme pe Peerssa din două în două minute. O planetă gigant trecând atât de aproape nu era „minunată”, ci *înspăimântătoare*.

— Minunat, repetă Mirelly. Când te gândești la ce nivel ajunsese Statul! Iar acum au rămas doar sălbaticii...

— Vom fi iarăși ce am fost, spuse Corbell și râse puțin cam sonor. Gording nu știe, dar ceea ce face el în Orașul Dikta pregătește bazele unei explozii demografice. Peste trei mii de ani, vom construi din nou nave interstelare. Avem nevoie de ele. Pământul va fi suprapopulat.

— Nu m-am gândit la asta. Poate că Gording s-a gândit... Chiar crezi că dikții vor veni? Au suportat totuși un milion de ani de sclavie...

— Vor fi obligați să vină. (Corbell se gândise la toate amănuntele.) Peste câteva luni, Capul Horn și Orașul Patru vor fi în zona temperată. Plantele ce cresc în Antarctica o să crească și aici, după ce le răsădim. În Antarctica va fi mai frig decât se așteaptă Băieții. Ei se vor aduna în Sarash-Zillish pentru noaptea care durează șase ani de-ai Vechiului Pământ. Între timp, dikții se vor stabili aici.

— Sună perfect, cu condiția ca Băieții să aștepte. Ai spus chiar tu că sunt foarte inteligenți. S-ar putea să atace imediat.

— Să aștepte numai câteva *luni*, și o să aibă o surpriză neplăcută! Până atunci, Peerssa va fi lângă Pământ. Nu ți-a spus? Are arme cu care-i poate lovi de pe orbită, dacă încearcă să traverseze oceanul. Ei vor crede că i-au atacat Fetele și o să încerce să distrugă depresiunile din Himalaia și așezarea de pe țărmul Mării Ohotsk. Însă dacă așteaptă mai mult... vor începe ploile, un adevărat *potop* – când se va răci planeta. Probabil că Orașul Dikta o să fie acoperit de ape. Băieții vor crede că dikții s-au înecat.

Uranus scuibă o flacără alb-violetă. Traiectoria lui Peerssa printre sateliții jupiterieni era destul de complicată. Noaptea strălucea de lumini: fața luminată a lui Uranus, pâlpâirea motorului de pe emisfera lui întunecată, Jupiter, roiul de sateliți... Văzduhul se simțea fierbinte,

umed și înmiresmat cu o aromă exotică ce nu aparținea vreunei flori cunoscute. Corbell se întrebă de unde anume provenea. Oare balenele se apropiaseră de mal pentru a se împerechea? Mirosul îl îmbăta.

— Corbell?

— Da?

— Ce se întâmplă dacă dikții se mulțumesc să îmbătrânească în demnitate?

Prin întuneric de abia îi putea distinge surâsul de drăcușor. (Drăcușor? Era același zâmbet *răutacios*, lipsit acum de riduri. Oare dintotdeauna fusese doar „de drăcușor“?)

— Nu vor avea de ales, răspunse bărbatul.

În clipa aceea îl fulgeră un gând neplăcut și se grăbi să se corecteze:

— Nu vor avea de ales în privința venirii aici. În ceea ce privește nemurirea, opțiunea le aparține.

Cu toate acestea, îi manipulasă pe dikți – spre binele lor – și Peerssa i-ar fi putut spune același lucru! „Cel mai bine ar fi să am dreptate! Dacă peste o sută de ani vor fi motive de reproș, eu voi fi tot aici ca să le recepționez.“

— Bărbații mă vor găsi frumoasă? întrebă silueta din beznă.

— Da. Frumoasă și exotică. Dacă femeile m-au plăcut pe mine, bărbații te vor plăcea pe tine.

— Dar tu nu mă găsești frumoasă.

— Se presupune că pornirile mele sexuale nu sunt...

— Ăsta nu-i un răspuns! izbucni Mirelly. Te-ai culcat cu diktele!

Corbell bătu în retragere.

— Dacă vrei să știi, dintotdeauna m-am cam temut de fetele frumoase. Iar tu mă îngrozești. Subconștientul meu crede că mai ai încă bastonul acela.

— Corbell, cred că-ți dai seama că s-ar putea ca dikții să nu supraviețuiască modificării impuse bioritmului lor. În Orașul Patru, soarele e vizibil în fiecare zi a anului. Atinse brațul bărbatului: Și chiar dacă ar supraviețui, noi suntem ultimii oameni adevărați. Dacă murim fără copii...

Deși ar fi vrut să se tragă îndărăt, ceva lăuntric îl îndemna pe Corbell să se apropie de femeie. Își înfrână ambele porniri.

— Ești prea grăbită. S-ar putea să existe dike care-mi poartă deja copilul. Asta ne va spune dacă ei sunt oameni... și chiar în caz contrar, sunt destul de înrudiți.

— Hai înăuntru. E cald...

Când bărbatul arată intrusul de pe cer, Mirelly îl trase de braț.

— Dacă se prăbușește pe Pământ... ai vrea să asști?

— Da, încuviință el, totuși luă casca și o urmă.

Femeia nu mai avea psibiciul. Îl putea amenința doar cu o planetă de zece ori mai mare decât Pământul.

Grație aerului condiționat în lift era răcoare. Nervii lui Corbell continuau să fie încordați – nu știa dacă datorită trecerii lui Uranus, sau apropierii de Norna... Adulmecă brusc, și-și înăbuși un chicot. Deci asta simțise pe terasă. Până atunci, femeia nu se mai parfumase.

Își lăsase gluga pe spate. Părul ei avea un aspect straniu: fire albe și subțiri, crescute din rădăcini roșii ca para focului. Din zbârciturile vârstei nu rămăseseră decât câteva urme. Sâni erau și ei... exotici, da – ridicați și conici, împungând ațățător pe sub veșminte. Oare dikții aveau să-i considere extrem de senzuali, sau doar o simplă dovadă a originii animale?

Ascensorul se opri. Ușile se deschiseră. Corbell rămase lipit de perete și Mirelly-Lyra nu se clintea. Îl privea cum răsufă adânc, tulburat, folosindu-se de toată stăpânirea de sine ca să rămână nemișcat.

O dorea. Era stăpânit de nebunie, și în același timp îngrozit.

— Parfum, rosti el răgușit.

— Da, încuviință femeia. Să-ți fie rușine că mă silești să recurg la asemenea mijloace! Dacă te încântă să-mi lezezi mândria, ei bine – ai câștigat.

— Nu-nțeleg...

— Feromoni. Mi-am alterat organismul ca să producă feromoni care să-ți declanșeze pornirile sexuale. Feromonii sunt semnale biochimice. Făcu un pas înainte și-și lăsă mâinile pe umerii lui: crezi c-o voiam în felul...

Atingerea aceea reprezintă picătura finală. Nasturii veșmântului ei nu erau încheiați, cu excepția unuia care se rupse. Corbell avu mai mult de furcă cu legătura din jurul propriilor sale coapse; mâinile îi tremurau și scoase un răget de frustrare. Mirelly trebui să-l ajute. O avu pe dușumeaua liftului, rapid, cu violență. Poate că-i pricinui durere. Poate că asta intenționa.

Capul continua să-i fie îmbătat de parfum. Nu avusese vreme să observe amănuntele anatomice ale femeii. O făcu acum. Chiar și numai cincizeci de mii de ani produsese transformări. Gleznele îi erau mai groase, iar trupul mai masiv decât standardele de frumusețe din 1970. Avea ochii fascinanți, ușor oblici, dar nu ca ai orientalilor... iar buzele erau moi, de femeie adevărată. O posedă încă o dată. Ea nu rămase pasivă, dar nu era pe deplin mulțumită, ci mai degrabă speriată de ceea ce descătușase.

În continuare, bărbatul fu mai calm. leșiră din ascensor, pe podeaua acoperită cu carpetă-puf. De data aceasta, Mirelly stătu deasupra. Corbell se strădui să se înfrâneze, s-o lase să-și găsească ritmul propriu, dar când se termină, putu să vadă urmele degetelor sale pe șoldurile ei. Cu întârziere, o întrebă:

— Ți-am făcut vreun rău?

Ea râse. Continuând să-l călărească, își trecu mâinile prin păr.

— Sunt tânără. O să-mi treacă.

— Ai folosit un afrodisiac.

— Exact, afrodisiac. Feromonii au fost sugerați de Peerssa.

— Ce?! *Peerssa*?! Îl omor. El... și cu *tine*! M-ai manipulat ca pe un ghem de reflexe! Îl venea să izbucnească în plâns: Nu ca pe o ființă care gândește. E același lucru cu blestematul acela de baston!

— Uită-l! Trebuie să avem copii. Noi suntem ultimii. Ce vrei tu de la *mine*, Corbell?

— Nu știu. Întreabă-mă când o să-mi funcționeze iarăși capul. Îl vreau pe *Peerssa* mort. Îl vreau pe *Pierce* mort. S-ar sinucide dacă i-ai cere-o?

— A făcut ceea ce trebuia să facă. Trebuia să reîntemeieze Statul. Corbell, chestia asta nu-i mai bună decât psibiciul? Nu crezi?

— De acord, e mai bună.

— Atunci ce vrei? O să te împerechezi cu mine și fără feromoni? Să-i spun lui Peerssa să asculte de ordinele tale?

Bărbatul descoperi că o dorea pe Mirabelle. Voia vechiul ritual: cina la un restaurant necunoscut, recomandat de prietenii, urmată de coniac Alexanders și de patul dublu. Cumpăraseră un pat hidraulic cu puțin înainte ca stomacul să-i fie ros de cancer. Acum zăcea întins pe spate, pe carpeta-puf, într-un coridor, în fața liftului, cu cea mai stranie dintre femeile străni.

— Nu-i vina ta, îi răspunse. Vreau acasă.

Mirelly clătină din cap.

— Și eu vreau acasă, dar nu se poate. Trebuie să ne clădim alt cămin.

Corbell se gândi că o și făceau deja. Poate că aveau chiar s-o facă bine.

— Nici poveștile de dragoste nu mai sunt la fel, rosti el. Feromoni! Isuse, ce mod de a salva lumea! *Te rog*, poți aranja translatorul ăla în așa fel încât să-mi vorbească cu vocea ta?

— Bine. Măine, spuse glasul unui bătrân.

— Și dacă ții la sănătatea mea, lasă-mă să-l comand pe Peerssa. M-am săturat să-mi conducă viața.

— Acum?

— Măine.

I-ar mai fi plăcut să facă un lucru. Să distrugă psibiciul, lovind în calculatorul ce adăpostea creierul lui Peerssa. Dar s-ar fi putut să mai aibă nevoie de Peerssa, și de armă, *împotriva Băieților* – dacă soseau prea devreme.

De aceea, se rostogoli pe o parte, căutându-și șorțul... apoi, răzgândindu-se, se lipi de Mirelly-Lyra și inspiră adânc. Probabil că Uranus trecuse deja, și Pământul se îndrepta spre o orbită mai largă, iar salvarea planetei mai putea aștepta o zi. Poate că parfumul feromonilor putea fi utilizat în mod judicios, în cantități mult mai mici...

LARRY NIVEN

Larry Niven este pseudonimul artistic al lui Laurence van Cott Niven, născut în 1938 în California, licențiat în matematică al Universității Washburn din Kansas. De la prima sa povestire publicată, „The Coldest Place”, în 1964, el și-a pus amprenta asupra genului SF, obținând patru premii Hugo pentru proze scurte, plus Hugo și Nebula în 1971 pentru *Ringworld (Lumea inelară – 1970)*, o piatră de hotar în seria **Istorii din Spațiul Cunoscut**. În romanele și povestirile sale, el a fost considerat multă vreme drept marea speranță a genului hard SF și nu încapă îndoială că principalii scriitori hard ai anilor 1980, precum Greg Bear, sau cei care răsar în anii '90, cum ar fi Greg Egan, Paul J. McAuley, ori Roger MacBride Allen, datorează mult inventivității aparte a lui Niven și concepției acestuia potrivit căreia ingeniozitatea tehnologică este, în esență, benefică.

Istorii din Spațiul Cunoscut, un titlu ales de Larry Niven însuși, este o istorie viitoare de amplă respirație, complexă și neobișnuit de bine articulată care, într-un cadru în esență optimist și tehnofil, oferă o structură explicativă pentru expansiunea omenirii în spațiu, notabilă în primul rând pentru complexitatea Universului în care autorul îi introduce pe oameni. Spațiul Cunoscut a fost dominat, de eoni, de către rase aliene, începând cu thrintunii, dispăruți cu un miliard de ani în urmă, cu excepția unui asasin thrintun, menținut într-un câmp de stază și eliberat cu efecte dezastruoase în primul roman al lui Niven, *World of Ptavvs (Lumea Ptavvilor – 1966)*.

Cu milioane de ani mai aproape de prezent, strămoșii oamenilor, pakii, au populat brațul local al galaxiei. „Protectorii” sunt formele adulte de *Homo sapiens*, dar substanțele necesare transformării oamenilor în paki nu există pe Pământ; eroul pak din *Protector (Protectorul – 1967)* a călătorit la teribil de lentele viteze subluminate pentru a se îngriji de pământeni și a-i apăra de alți Protectori, care disprețuiesc specia umană, aflată de abia la începutul evoluției. Mai puțin periculoasă, *A Gift of Earth (Darul Pământului – 1968)* se desfășoară pe o planetă colonizată de Terra, ai cărei locuitori se revoltă împotriva conducătorilor.

Urmează câteva secole de pace relativă până la începerea Războaielor Oameni-Kzini, pe care Niven le tratează, în majoritate, în povestiri.

Povestirile și romanele Spațiului Cunoscut culminează prin *Ringworld* și urmarea acesteia, *Ringworld Engineers (Inginerii Lumii inelare – 1979)*, unde apar „alienii păpușari”, care fug din calea exploziei petrecute în centrul galaxiei, ce va face spațiul nelocuibil peste câteva milenii. Ei solicită ajutorul oamenilor pentru explorarea unui gigantic obiect – lat de două milioane de kilometri și cu un

diametru de aproape un miliard de kilometri – ce înconjoară o stea îndepărtată, o „lume inelară“ creată de strămoșii pakilor.

În interstițiile acestei complicate structuri galactice, omenirea pătrunde în spațiul cosmic, rezolvă probleme de biologie și inginerie genetică, beneficiază de teleportare locală și de descoperirea unei hiperpropulsii superluminice, iar la începutul celui de-al patrulea mileniu ajunge la maturitate.

Mare parte a primului deceniu de activitate scriitoricească a lui Larry Niven a fost ocupat de **Spațiul Cunoscut**, din care mai fac parte cinci antologii de povestiri și trei romane. Următorul lui pas, cel mai profitabil din punct de vedere comercial, l-a însemnat colaborarea cu Jerry Pournelle în romanul *The Mote in God's Eye* (aprox. *Grăuntele de praf din ochiul Domnului* – 1974), o space-operă extrem de spectaculoasă, conținând toate atributele genului. Ulterioarele sale colaborări cu Pournelle au dus la scrierea lui *Inferno* (*Infernul* – 1975), rescrierea *Infernului* lui Dante; *Lucifer's Hammer* (*Barosul lui Lucifer* – 1977), un lung și ambițios roman-catastrofă, în genul filmelor din anii '70; *Oath of Fealty* (*Jurământ de credință* – 1981); *Footfall* (*Prăbușirea piciorului* – 1985); *The Legacy of Heorot* (*Moștenirea lui Heorot* – 1987), care reface saga lui Beowulf pe o colonie planetară; și *Fallen Angels* (*Îngeri prăbușiți* – 1991).

Treptat, Niven a început să lucreze tot mai mult cu colaboratori (printre care Michael Flynn și Steven Barnes); de fapt, în ultimii ani el a mai scris de unul singur doar două romane: *A World Out of Time* (*Lumea de dincolo de timp* – 1977), o examinare complexă și contemplativă a câtorva milioane de ani de istorie umană făcută prin ochii eroului, și *The Magic Goes Away* (*Magia se destramă* – 1977), de natură fantasy. După anii '90, scrierile sale tind să recurgă tot mai des la materiale anterioare, lucrările lui de calitate care vor fi mereu amintite pentru tehnofilia optimistă și ingenioasă, pentru alienii incredibil de bine realizați, ca și pentru suflul nou adus în hard SF.

Traducere și adaptare după *The Encyclopedia of Science Fiction* (1993): Mihai-Dan Pavelescu

Addenda

Larry Niven a obținut următoarele premii:

Hugo 1967 la categoria povestire pentru *Neutron Star*

Hugo 1971 și Nebula 1970 la categoria roman pentru *Ringworld*

Hugo 1972 la categoria povestire pentru *Inconstant Moon*

Hugo 1975 la categoria povestire pentru *The Hole Man*

Hugo 1976 la categoria nuveletă pentru *The Borderland of Sol*

Larry Niven (n. 1938), maestru al genului hard SF, considerat cel mai important continuator al lui Asimov și Clarke, a influențat decisiv literatura science-fiction americană, fiind distins cu 5 premii HUGO și un premiu Nebula.

Corbell s-a reîntors pe un Pământ cu eoni mai bătrân decât cel părăsit... o planetă pe care trecerea a 3.000.000 de ani a dat naștere unor primejdii inimaginabile pentru el – primejdii devenite coșmaruri, din care trebuie să evadeze... cumva!

Editura Teora

ISBN 973-601-234-4

Lei 7000